

(Obs: Navne på embedsfolk, læger, advokater anonymiseret i webudgaven af Støttekredsen)

15. juni 2008

Folketingets Ombudsmand
Gammeltorv 22
1457 K

J. nr. 2008-0797-401/SH1

Klagesag familien Suplja

I skrivelser af 17.12.2007, 18.1.2008 og 3.3.2008 har jeg vedr. familien Suplja rettet henvendelse til Dem med klage over henholdsvis Udlændingestyrelsen og Flygtningeministeriet.

I Deres svarskrivelser til mig senest 13.3.2008, bad De mig om at afvente svar fra ministeriet og på baggrund heraf tage stilling til, om jeg fortsat finder grundlag for at klage til Dem. Ministeriet har siden svaret i skrivelser af henholdsvis 3.4 og 8.4.2008 (Vedlagt som bilag 78 og 79).

Af herværende skrivelse og min vedlagte redegørelse fremgår min stillingtagen.

**Vedr. Ministeriet omfattede min klage til Dem, og omfatter fortsat:
(Indledningsvis alle nedenstående punkter er uddybet i vedlagte redegørelse med yderligere bilagshenvisninger)**

- Ministeriets forvaltning af min klage af henholdsvis 21.11.2007 og 27.2.2008 til ministeriet over grundlaget for den foregåede tvangsudsendelse af familien Suplja til Kosovo, samt ministeriets forvaltning af de oplysninger jeg har fremsendt i forbindelse med min klage over tvangsudsendelsen: (*Mine skrivelser til ministeriet af 21.11.2007 og 27.02.2008 vedlagt som bilag 8 og 14. - Journaloplysninger og psykologvurdering fra Allerød Kommune vedlagt som Bilag: 29, 30, 31. - Redegørelse fra DRK vedr. begivenhederne 26.3.2007 som Bilag 39. - Journal og tvangsprotokol fra Hillerød Hospital vedr. Z. Suplja som Bilag: 44, 45, 46. - Videoptagelse fra mit besøg hos familien Suplja i Kosovo, juli 2007 som DVD: Alle bilag og DVD medsendt min skrivelse af 21.11.2007 til ministeriet.)*

Endvidere omfatter min klage fortsat ministeriets habilitet begrundet i:

- Ministeriets benyttelse af Rigspolitiet som sagsbehandler og stillingtager til ansøgning om genoptagelse af familiens humanitærsag 3.4.2007. Hermed Ministeriets forsømmelse af – på baggrund af oplysninger om to omsorgstruede børn i de kommunale myndigheders varetægt - at søge oplysninger i ansvarlige kommune om børnenes tilstand og situation i familien. (*jf. advokat 2's genoptagelsesansøgning 2.4.2007 vedlagt som: Bilag 23. - Ministeriets § 6 notat af telefonsamtale 3.4.2007 med henholdsvis Rigspolitiet og advokat 2, som: Bilag: 55. - Rigspolitiets rapport af 3.4.2007 om telefonsamtale med ministeriet som: Bilag 94*).
- Ministeriets forvaltningsmetoder ved behandling af min klage til ministeriet af 29.11.2007 over udlændingestyrelsens kun delvise fremsendelse af akter og manglende reaktion på mine rykkere for de øvrige akter. (*Min skrivelse af 29.11.2007 vedlagt som bilag 9*)
- Vedr. mine aktanmodninger af 11.8.2007, 22.1.2008 og 13.3.2008 til ministeriet (Vedlagt som Bilag: 3, 11 og 16): Ministeriets vildledende oplysninger om en række forhold, herunder om

repræsentation af familien, samt skjult tilbageholdelse af akter, og 26.3.2008 yderligere forsøg på vildledning om, at akterne også kunne indhentes andet steds med pengebesparelse for mig.

- samt vedr. ansøgning om ophold i henhold til udlændingelovens §9c1 (særlige hensyn) indgivet af advokat 1 28.9.2004, men af ministeriet efterflg. arkiveret uden stillingtagen frem til 29.3.2008: manglende partshøring, vildledende og manipulerende brug af aktanmodninger, og vildledning om repræsentationsforhold, samt vildledning om verserende klagesag vedr. ministeriets afslag af 3.4.2007 på ophold efter § 9b1 (humanitære hensyn) i og med at ministeriet tillige ved sin stillingtagen 29.2.2008 til § 9c1 ansøgning valgte at sidde overhørig de journaloplysninger ministeriet havde modtaget med min klage af 21.11.2007 vedr. 9b1 afgørelsen af 3.4.2007. (*Ansøgning af 28.9.2004 vedlagt som bilag 26. - Ministeriets afgørelse af 29.2.2008 som bilag 73. - Vedr. oplysningerne om arkivering af 9c1 ansøgningen i 3½ år, jf. ministeriets svar af 8.4.2008: bilag 79).*

- Ministeriets forsøg på vildledning og såen tvivl ved i afgørelsen på 9c1 yderligere og indledningsvis i skrivelsen og derfor primært at behandle umulighederne for familien Supljas familiesammenføring med en fætter, som ægteparret ikke har ansøgt familiesammenføring med (Familien Suplja har på intet tidspunkt søgt familiesammenføring med nogen), - samt angiver ministeriet i sin skrivelse, at ministeriets skrivelse er foranlediget af en anmodning fra en advokat, som jeg kan tilføje ikke havde anmodet, samt at ministeriet ved skrivelse fra ægteparret Suplja tilsendt ministeriet få dage før § 9c 1 afgørelsen i øvrigt var blevet indskærpet at familien er repræsenteret af undertegnede.) (*Fuldmagt og bekræftelse repræsentationsforhold af 11.2.2008 og faxet til ministeriet 27.2.2008 vedlagt som bilag 2 og 14*)
- Tilføjelse fra tidligere klager: Ved samtlige af ministeriets meddelelser om aktindsigt til undertegnede har ministeriet uretmæssigt opkrævet gebyr for akter (ca. 600 kr. i alt).
- Ministeriets forhold til lægeerklæringer fra læger der udtrykker sig i fordømmende vendinger om asylsøgende patient, og dermed indblander egne negative følelser for/holdninger til patientens ophold i Danmark, (der kan stilles tvivl om lægefagligheden), konkret overlæge Hillerød psyk, lukkede afdeling. Det bør i ministeriet give ekstra anledning til tvivl om lægefagligheden, at lægen fra sin hospitalstjeneste udfører tjenester for Rigspolitiet ved indenfor hospitalets mure at agere politiets forlængede arm. (*Rigspolitiets bestilling 28.3.2007 af lægeerklæring vedlagt som: Bilag 89. - Overlæge,, Hillerød sygehus, lukkede afsnit: erklæring af 29.3.2007 til Rigspolitiet vedr. Z. Suplja vedlagt som Bilag 44*) .
- Min klage i dag udvides til at omfatte ministeriets overprioritering af lægeerklæringer, fra læger der i deres erklæringer stiller besynderlige diagnoser, i og med at diagnosen ikke svarer til de i erklæringen beskrevne symptomer eller øvrige oplysninger fra andre læger, der har udtrykt sig neutralt og alene ud fra lægefaglige kriterier om asylsøgeren.

Endvidere har jeg i min redegørelse inddraget to andre asylsøgere i forbindelse med min klage over ministeriets forhold til lægeoplysninger, jf. ovenfor. Jeg rejser dermed også klage på vegne af de to asylsøgere nævnt i redegørelsen. Men da denne klage og redegørelse omhandler ministeriets manglende habilitet vedrører det i princippet alle sager under ministeriets forvaltning, og som sådan ministeriets forvaltningsmetoder, der bør undersøges til bunds og gennemgå en grundlæggende ændring.

Vedr. udlændingestyrelsen:

Min klage omfattede udelukkende styrelsens forvaltning eller rettere forsømmelse af at forvalte mine anmodninger om aktindsigt. Det gør min klage udelukkende stadig for så vidt, at ministeriet er den

ansvarlige myndighed for funktionsniveauet i Styrelsens forvaltning og forpligtiget til at sørge for at forholdene er indrettet således, at Styrelsen kan leve op til og lever op til sine lovmæssige forpligtigelser. Det gør udlændingestyrelsen ikke og som vil fremgå af min redegørelse med Ministeriets godkendelse og fremme heraf.

Med venlig hilsen

Mona Ljungberg

Uddybende redegørelse: Næste side ff

Indholdsfortegnelse:

1. Klagesagens kerne og omdrejningspunkt i rækken af klageforhold.....	Side 6
2. Opresumering af Familien Supljas situation den 2.4.2007.....	Side 6
3. Rigspolitiet som forvalter og stillingtager i humanitærsagen.....	Side 8
4. Mine bemærkninger til Ministeriets svar af 8.4.2008 vedr. humanitærsagen.....	Side 10
5. Ministeriets forsøg på at forplumre klage over forvaltningen af humanitærsagn.....	Side 12
5a. Vildledning om at familien var repræsenteret ved advokat.....	Side 13
5b. Forvaltningen af klager over udlændingestyrelsens manglende fremsendelse af akter:	
5b1. Baggrund for klagen til ministeriet over Udlændingestyrelsen.....	Side 15
5b2. Aktanmodning om Kautionsakter.....	Side 15
5b3. Manglende akter i udsendelsessagen.....	Side 17
5c. Ministeriets reaktion på modtagelse af min klage i humanitærsagen:	
5c1. Den gamle kautionsklage genoptages	Side 18
5c2. Ministeriet har travlt med at vedligeholde aktklagesager og skjulte aktbogholderier.....	Side 19
5c3. Ministeriets skjulte tilbageholdelse af akter i udsendelsessagen.....	Side 20
5c4. Beklagelser og aktredegyrelse 1.4.2008 og mine bemærkninger hertil.....	Side 25
5c5. De 8.4.2008 tilsendte politirapporter og uoverensstemmelser.....	Side 26
5d. Nye aktindsigtssager i ministeriet oven i sagen vedr. akterne i udsendelsessagen	Side 28
5.d.1. Ministeriets behandling af min anmodning om aktkopi af § 9c1 afgørelse.....	Side 29
5.d.2. Ministeriets forsøg på vildledning ved min aktanmodning af 13.3.2008	Side 32
5.d.3. Ministeriets pengeplatteri af Støttekredsen fordi man ikke også orker.....	Side 34
6. Ministeriets forhold til lægeoplysninger: de læses også som fanden læser biblen.....	Side 36
7. Samarbejdet med flere læger om afslag i form af urigtige og vildledende lægeoplysninger...Side 36	
7. a. Overlæge Hillerød Psyk, lukket afsnit.....	Side 36
7. b. Psykiatrisk konsulent ES.....	Side 37
7.b.1. Psykiatrisk konsulent ES og familien Suplja.....	Side 37
7.b.2. Psykiater ESs erklæring misbruges til forfølgelse af familien Salihi.....	Side 39
7.b.3. Psykiater ESs erklæring misbruges til at forfølge Rouhangiz Sohrabi.....	Side 41
8. Ministeriets manglende habilitet.....	Side 44
9. Udlændingestyrelsens funktion i asylsager.....	Side 44
10. Afslutningsvis om min tilgang til sagen.....	Side 47
11. Vedr. Akter fra andre end udlændingemyndigheder i Suplja sagen.....	Side 46
11a. Hillerød Sygehus behandling af min aktanmodning.....	Side 46
11b. Dansk Røde Kors behandling af min aktanmodning.....	Side 46
11c. Allerød kommune en ener: overholder loven og uden at besværliggøre.....	Side 47
Bilagsoversigt.....	Side 48

1. Klagesagens kerne og omdrejningspunkt i rækken af klageforhold: Familien Suplja og flygtningeministeriets pligt til at forvalte ansøgninger om humanitær opholdstilladelse i overensstemmelse med udlændingelovens bestemmelser

Ministeriet, har jeg bemærket i den tid jeg har beskæftiget mig med denne sag, har gjort sit yderste for at forplumre, hvad og hvem, der er kernen i denne sag. Så derfor føler jeg det nødvendigt indledningsvis, at fastslå:

Sagens kerne og udgangspunkt i denne klage er for mig, at ægteparret Suplja og parrets to børn blev udsendt til Kosovo på et forkert oplyst grundlag, med katastrofale følger for familien, især ægteparrets to mindreårige børn. De to børn var igennem alle 5½ år i Danmark svært belastede af ubehandlede krigstraumer, centerforholdende samt af deres mors traumeadfærd. Ved udsendelsen til Kosovo var de yderligere i choktilstand, efter at de en uge forinden havde overværet deres mors forsøg på at hænge sig. For mig er sagens kerne, at familien på et forkert oplyst grundlag, grundet ministeriets forsømmelse af at kontakte Allerød kommune blev udsendt til et land, hvor der ikke findes et fungerende social- og sundhedsvæsen og hvor overlevelsesvilkår i det hele taget er trange og belastende oven i belastningen. For mig er sagens kerne, at parrets yngste søn på 10 år er psykisk medtaget i en grad, at han er ophørt med at tale, og ikke tør at gå udenfor hjemmet uden sin søster Benazera 12 år, et barn og psykisk medtaget og helt og holdent drengens mor, sygeplejerske og støttepædagog og talerør (bogstaveligt). For mig er sagens kerne, at børnenes mor lider af kronificeret svær PTSD og i Kosovo er uden behandlingsmuligheder, således at hun vedblivende udsætter sine børn. Børnene har en far, og en far der naturligt ikke magter at give sin kone og børn den særlige omsorg og professionelle støtte, de har behov for, og ligeså naturligt selv bliver mere og mere belastet af sin kones og børns psykiske tilstand. For mig er sagens kerne, at Danmark ved at udsende familien på et fejl-agtigt grundlag har medvirket til at de to børn psykisk går til grunde, og at det sidste kun kan forhindres ved, at ministeriet erkender det, og retter sin fejl, således at familien får den humanitære opholdstilladelse, de var berettiget til, hvis ministeriet på grundlag af advisering fra familiens advokat den 2.4.2007 havde gjort sig den ulejlighed at kontakte Allerød kommune og indhente yderligere oplysninger om de to børns situation og forhold i familien. (I første omgang berettigelse til genoptagelse af humanitærsagen med udsættelse af udrejsefrist, og senere humanitær opholdstilladelse grundet børnenes og deres mors behandlingsbehov og behov for særlige sociale støttetiltag.).

For mig er sagens kerne også, at ministeriet har en afdeling, der skal forvalte humanitære sager, og at ministeriet lovmæssigt har pligt til at foretage en grundig behandling af oplysninger, også når disse oplysninger indikerer at der bør gives humanitær opholdstilladelse. Lovmæssigt er Flygtningeministeriet den eneste instans, der kan behandle ansøgninger om humanitær opholdstilladelse. Det er ikke Rigspolitiet, ikke udenrigsministeriet, ikke Udlændingestyrelsen, men alene flygtningeministeriet, der kan forvalte ansøgninger om humanitær opholdstilladelse. Jeg er indforstået med at ministeriet gennem andre instanser kan søge oplysninger om forholdene i asylsøgerens hjemland. Men lige så lidt, som eksv. Udenrigsministeriet har faglig kompetence til at udrede børns vilkår i en familie, der opholder sig i Danmark, eller kompetence til at træffe beslutning om børns anbringelse, lige så lidt har Rigspolitiet. Men det var reelt Rigspolitiet ministeriet den 3.4.2007 tildelte både sådanne kompetencer og lod tage stilling til om parrets to børn er omsorgs- og udviklingstruede ved ansøgning af 2.4.2007 om genoptagelse af familiens humanitærsag.

2. Opresumering af familien Supljas situation 2.4.2007:

For overblikket skal jeg indledningsvis opresumere familiens situation den 2.4.2007. Børnenes mor er i forvejen kendt som lidende af svær kronificeret PTSD. De to børn i centersystemet som traumatiserede og omsorgstruede. Den 2.4.2007 var familien en uges tid forinden vendt frivilligt tilbage til Sandholm efter et halvt år at have opholdt sig i skjul. Familien vendte tilbage i håb om at kunne få

deres humanitærsag genoptaget. Den 26.3.2007 blev børnenes far arresteret med henblik på udsendelse af familien den 3.4.2007. Efter arrestationen af manden den 26.3.2007 forsøgte børnenes mor et par timer efter at hænge sig. Selvmordsforsøget blev opdaget af datteren, Benazera 12 år. Benazeras lillebroder Rifat på 9 år blev tilkaldt af hendes skrig. Begge børn overværede således deres mors hængningsforsøg. Iflg. beskrivelser fra centerpersonale og Rigspoliti var børnenes mor i timerne inden sit selvmordsforsøg psykisk i en svært bekymrende tilstand, centerpersonalet tog i samråd med politi hendes medicin i opbevaring. I forbindelse med selvmordsforsøget blev hun den 26.3.2007 indlagt på Hillerød hospital, lukkede afdeling grundet selvmordsrisiko. De to børn blev via Allerød kommune akut anbragt på et børnehjem (*Vedr.: ovenstående jf. DRK rapport af 26.3.2007 vedlagt som: Bilag 39. - Rigspolitirapport af 26.3.2007 vedr. børnenes mor: Bilag 85. - Indlæggelsesjournal Hillerød Sygehus 26.3.2007: Bilag 44).*

Den 27.3.2007 iværksatte Hillerød hospital tvangstilbageholdelse af børnenes mor, idet hun stadig skønnedes i selvmordsrisiko, men ønskede sig udskrevet. Den 28.3.2007 anmodede Rigspolitiet ved TOH, i en fax en overlæge på Hillerød sygehus om en erklæring. Den 29.3.2007 sendte overlægen en erklæring til Rigspolitiet, og oplyste, at der under indlæggelsen ikke havde været mistanke om selvmordsrisiko, og at han fandt det fuldt forsvarligt at udskrive børnenes mor uden opfølgende behandling. (*Vedr. ovenstående, Jf. journal af 27.3.2007 vedlagt som: Bilag 45 - og tvangsprotokol 27. - 29.2007: Bilag 46. -Rigspolitiets fax af 28.3.2007: Bilag 89. - Overlægens erklæring af 29.3.2007: Bilag 47).*

Børnenes mor blev udskrevet den 29.3.2007 om morgenen. Samme formiddag sendte Allerød Kommune en psykolog og socialrådgiver til Sandholm for at vurdere hendes forældreevne. Centerpersonale deltog i mødet, såvel som psykologen fik lejlighed til at gennemgå centerjournalen. Under selve mødet opleves børnenes mor i svær krisetilstand og uden evne til at forstå sine børns behov. På baggrund heraf samt oplysninger fra centerpersonale og gennemgang af centrets læge-journaler med oplysninger om hendes tidligere traumeadfærd med svære belastninger af børnene, vurderedes hun ude af stand til at tage forsvarligt vare på sine børn. Børnenes mor ønskede som fremgår af psykologvurderingen at få sine børn ud til sig i Sandholm, og afviste at give samtykke til at børnene forblev på børnehjemmet. (*Vedr. foranstående, jf. Allerød kommune psykologvurdering af børnenes mor 29.3.2007: Bilag 31).*

Den 30.3.2007: med henblik på at opnå moderens samtykke til de to børns fortsatte anbringelse arrangerede Allerød kommunens socialrådgiver at hun og socialrådgiveren selv besøgte børnenes far i fængslet. Efter svære overtalelser fra socialrådgiveren lykkedes det under besøget at få moderen til at afgive sit samtykke, socialrådgiveren usikker på om hun forstod, hvad det drejede sig om. De to børn havde under deres ophold på børnehjemmet i øvrigt på intet tidspunkt selvstændigt samvær med deres mor. Efter hendes udskrivelse fra hospitalet blev arrangeret at hun besøgte de to børn på børnehjemmet. Under hendes indlæggelse har børnene været på to ledsagede hospitalsbesøg hos deres mor, begge besøg var overvåget. (*Vedr. foranstående, jf. journaler Allerød Kommune 28.3. - 30.3.2007, vedlagt som: Bilag: 30).*

Vedr. ansøgning om genoptagelse af humanitærsagen: Den 29.3.2007 meddelte familiens hidtidige advokat 1 til ministeriet, at han udtrådte af sagen. Den 29.3.2007 lykkedes det bekendte af familien at skaffe en ny advokat, advokat 2. Den 29.3.2007 meddelte advokat 2 til ministeriet, sin indtrædelse i sagen, og søgte humanitærsagen genoptaget med fremsendelse af psykiatrisk erklæring af 27.2.2007 fra Speciallæge Kaw, (børnenes mor var de sidste måneder af perioden i skjul i psykiatrisk behandling). Kaw.s erklæring omhandler børnenes mors psykiske tilstand og belastning af parrets børn som følge af denne og i det hele taget af familiens belastede situation. (*Vedr. for-anstående, jf. advokat 1, 29.3 2007 til ministeriet, vedlagt som: Bilag 28. - Advokat 2 til ministeriet 29.3.2007: Bilag 22. - Psykiater Kaw erklæringer af 27.2.2007 og 1.3.2007: Bilag 42).*

Den 29.3.2007 modtog ministeriet via fax endvidere fra Rigspolitiet Hillerød Sygehus overlægens erklæring af samme dag (*jf. fax fra Rigspolitiet 29.3.2007 til ministeriet: Bilag 92*)

Ministeriet besvarede ikke advokat 2s henvendelse.

Den 2.4.2007 faxede advokat 2 igen en anmodning om genoptagelse af humanitærsagen og medsendte yderligere en lægeerklæring af 18.10.2006 udfærdiget af en praktiserende læge, Skov, som advokaten 2 ikke mente at ministeriet tidligere havde haft lejlighed til at stifte bekendtskab med. Advokaten oplyste og bad i sin ansøgning ministeriet inddrage, at de to børn for nuværende var tvangsanbragt, grundet forældrenes manglende omsorgsevne. (Som fremgår af forrige var der i formel juridisk forstand fra 30.3.2007 ikke tale om tvang, men reelt var børnene fortsat anbragt imod deres mors vilje, og grundet kommunens bekymring for børnene, hvis de blev overladt til hendes varetægt). I forbindelse med ansøgningen om genoptagelse af humanitærsagen anmodede advokat 2 ministeriet om at kontakte Rigspolitiet og udsætte familiens udrejse tirsdag (følgende dag). (*Vedr. foranstående jævnfør advokat 2 til Ministeriet 2.4.2007: Bilag: 23. –Lægeerklæring fra Skov 18.10.2006: Bilag 41*).

3. Rigspolitiet som forvalter af og stillingtager i humanitærsagen:

Advokat 2 havde den 2.4.2007 altså alene ansøgt om genoptagelse af humanitærsagen og ministeriets udsættelse af udrejsefristen, og på baggrund af oplysninger om parrets børn. Ansøgningen var sendt til rette sted: Flygtningeministeriet. Ministeriet er den eneste myndighed, der kan behandle og tage stilling til ansøgninger om humanitær opholdstilladelse, her under også ansøgning om udsættelse af udrejsefristen i forbindelse hermed.

Det er i henhold til udlændingeloven ansøgerens pligt selv at oplyse ministeriet om helbreds- og sociale forhold. Det burde være indlysende for ministeriet at to børn på henholdsvis 9 og 11 år ikke kan tage ansvar for at henvende sig til ministeriet, ej heller tage ansvar for at indsende relevante dokumenter med udredning af deres situation i familien. Uanset om oplysningerne kom fra advokaten eller ministeriet på anden måde blev oplyst om omsorgstruede børn, er det netop fordi det er børn, ministeriets pligt på baggrund af sådanne oplysninger at undersøge om børnene som oplyst er omsorgs- og udviklingstruede grundet deres forhold i familien. Ministeriet var også vidende om, at advokat 2 først var indtrådt i sagen torsdag den 29.3.2007 og næppe inden mandag den 2.4.2007 kunnet nå at indhente relevante journaler. Endvidere kan ministeriet i og med at ansøgere selv skal betale for advokatbistand overhovedet ikke tillade sig at forlange at en advokat skal have indhentet og tilsendt journaler. Ministeriet kan forlange at ansøger selv indhenter journaler og fremsender, men ikke når ansøgerne er børn.

Det er de kommunale myndigheder, og ingen andre, der træffer beslutning om børns anbringelse og ophold på døgninstitution. Hvad enten barnet har ophold på døgninstitution med eller uden forældrenes samtykke, skal der være vægtige grunde. Hvorfor en kommune har vurderet, at et barn skal opholde sig på et børnehjem kan ministeriet kun finde ud af ved at spørge den pågældende kommune, i dette tilfælde Allerød kommune.

Ministeriet valgte efter at have modtaget advokat 2s fax 2.4.2007 ikke at kontakte Allerød kommune og få yderligere oplysninger. Ministeriet valgte således ikke at behandle advokat 2s oplysninger om de to omsorgstruede børn som en genoptagelsesansøgning af humanitærsagen, og kun at rette henvendelse til Rigspolitiet og med Rigspolitiet drøfte advokatens oplysninger om de to omsorgstruede børn. Det foregik således, at JG, flygtningeministeriet den 2.4.2008 kl. 16.41 sendte en e-mail til TOH, Rigspolitiet Anker Heegårdsgade. JGs e-mail bærer overskriften, haster – udsendeshindringer. JG beder i selve mailen TOH om at kontakte ham telefonisk hurtigst muligt næste morgen forud for den tvangsmæssige udsendelse. Og bemærk også her: Der er i JGs mail til

TOH intet oplyst om de to børn. (vedr. foranstående, jf. JGs email af 2.4.2007 til Rigspolitiet, vedlagt som: Bilag: 54)

Den 3.4.2007 kl. 7.30 ringede TOH, Rigspolitiet, Anker Heegårdsgade til JG ministeriet, og som altså fremgår af JGs mail uden at være forhåndsoplyst om, at det var udsendelseshindringer i forbindelse med de to børn, JG ønskede at drøfte. Hvad JG sagde til Rigspolitiet findes der hverken i politiets rapport eller JGs § 6 notat oplysninger om, kun TOHs oplysninger i telefonen til JG. Iflg. dem begge oplyste TOH til JG, at de to børns fortsatte ophold på børnehjem efter deres mors udskrivelse fra Hillerød sygehus ikke drejede sig om, at forældrene ikke kunne tage vare på deres børn, men alene drejede sig om en praktisk foranstaltning på baggrund af en aftale indgået mellem Rigspolitiet og Allerød kommune. – Så om end TOH ikke af JG havde været forhåndsorienteret om, at JG ville tale med ham om de to omsorgstruede børn, kunne TOH fra sin plads i Anker Heegårds-gade i København ved sin opringning til JG kl. 7.30 – 7.40 uden videre i telefonen ryste ud af ærmet, - iflg. JGs § 6 notat om samtalen, at de to børn forud for afleveringen i Sandholm kl. 7.00 havde hjulpet med at pakke. Iflg. TOHs referat af telefonsamtalen, at de to børn dagen før havde været i Sandholm og hjælpe deres mor med at pakke. - Viden om det sidste krævede som minimum, at enten TOH selv dagen før havde flyttet sig fra sin plads i Anker Heegårdsgade for at tilbringe sin tid sammen med børnenes mor i værelset i Sandholm, - eller at TOH - men altså uden at have forhåndsviden om, at det var på grundlag af nye oplysninger om de to børns situation, JG dagen før havde sendt en e-mail om udsendelseshindringer - inden sin opringning til JG havde kontaktet nogen, der havde været sammen med de to børn i deres færd den dagen før! Og alligevel mente JG ikke grund til at undre sig over TOHs oplysninger i telefonen om sin viden om de to børns færd den dagen før). (Vedr. foranstående, jf. E-mail fra JG, ministeriet 2.4.2007 til Rigspolitiet, vedlagt som: Bilag 54. - § 6 notat ved JG 3.4.2007 om telefon-samtale med Rigspolitiet kl.7.30: Bilag 55. – Rigspolitiets rapport 3.4.2007 om telefonsamtale med JG kl. 7.30: Bilag 94).

Ministeriet baserede efterfølgende sit afslag på genoptagelse af humanitærsagen på grundlag af TOHs oplysninger i telefonen den 3.4.2007 kl. 7.30. (jf., ministeriets § 6 notat af 3.4.2007 op-ringning til TOH, og efterfølgende opringning til advokat 2 på samme notat: Bilag 55. – Endvidere ministeriets skriftlige afslag 18.4.2007: Bilag 56).

Som et par sidebemærkningen til ovenstående skal jeg afslutningsvis til telefonsamtalen oplyse: at såvel som TOH ikke af JG var forhåndsorienteret om, at samtalen skulle dreje sig om de to omsorgstruede børn, foreligger ingen akter med oplysninger om, hvem TOH baserede sine oplysninger til JG på. Men i hvert fald ikke oplysninger fra Allerød kommune, jf. psykologvurdering af børnenes mor og journaler, Allerød kommune (Bilag: 29, 30, 31).

TOH oplyser endvidere i en rapport af 30.3.2007, at Rigspolitiet i Sandholm den 30.3.2007 havde haft besøg af Allerød kommune, og at Sandholm politi her aftalte med kommunen, at børnene skulle blive i kommunens varetægt for at gøre udsendelsen så skånsom som mulig for børnene. Jeg har på baggrund heraf rettet henvendelse til Allerød Kommune, og spurgt om det forholdt sig sådan som TOH oplyser i sin rapport af 30.3.2007. Allerød kommune oplyste mig telefonisk 16.4.2008, at Allerød kommune ikke har haft møder med Rigspolitiet, men kun har haft kontakt til Rigspolitiet for at få besked om udsendelse. Bekræftet i en e-mail til mig 16.4.2008. (Vedr. ovenstående jf. TOHs rapport af 30.3.2007 samtale med Sandholm politi: Bilag 93. – Mailudveksling Mona Ljungberg – Allerød kommune 16.4.2008: Bilag 32).

Hvad angår TOHs oplysning om at børnene havde været ude og hjælpe til med at pakke dagen før, siger en sådan oplysning intet om børnenes tilstand. Men børnene var ikke i Sandholm dagen før og hjælpe med at pakke. Imens deres mor var indlagt var de ledsaget af en voksen fra Børnehjemmet ude og pakke lidt forskelligt til at have hos sig på børnehjemmet.

Hvor om alt er, TOH, Rigspolitiet kan i det store hele vaske sine hænder vedr. sine urigtige oplysninger til ministeriet den 3.4.2007, for det er ikke Rigspolitiet der udreder børns vilkår, og vurderer forældres evne til at varetage deres børns tarv, men ansvarlige kommune, her Allerød, og derfor Allerød kommune ministeriet først burde have rettet henvendelse til på baggrund af advokat 2s oplysninger i fax af 2.4.2007 (jf. tidl. bilag 23). Kontakten fra ministeriet til kommunen bør endvidere på ingen måde gå igennem Rigspolitiet. Rigspolitiet er ikke sagsbehandler af humanitærsager. Der var intet til hinder for, at JG eller anden i ministeriet efter modtagelsen af advokat 2s meddelelse den 2.4.2007 selv tog kontakt til Allerød kommune. Det krævede kun en opringning fra ministeriets side.

Reelt brugte ministeriet den 3.4.2007 Rigspolitiet som ministeriets sagsbehandler og stillingtager til humanitærsagen. Rigspolitiet lod sig bruge som sådan og gav sin stillingtagen som ministeriet baserede sit formelle afslag på. En sammenblanding af roller, der er særdeles problematisk, selvfølgelig for familien Suplja fordi de blev sendt ud på et forkert oplyst grundlag med deraf følgende katastrofale konsekvenser især for de to børns fremtidige udvikling, men yderligere fordi, Rigspolitiets opgave i henhold til udlændingeloven er at bestræbe sig på at holde asylsøgere væk fra Danmark og at sende 1 gang afviste asylsøgere ud på grundlag af det afslag, der foreligger: enten indtil asylsøgeren er sendt ud - eller indtil en anden myndighed (ministerium, udlændingestyrelse eller Flygtningenævnet), meddeler Rigspolitiet at udrejsepåbuddet er ophævet. Alt Rigspolitiets arbejde vedr. afviste asylsøgere, er tilrettelagt med henblik på at arbejde på at finde på måder og metoder til at sende asylsøgeren ud, at rette sig efter eller udøve den afgørelse/dom der foreligger og ikke tænke på at ændre den. Ved at ministeriet overlod til Rigspolitiet at tage stilling til oplysningerne i genoptagelsesansøgningen af 2.4.2007, kastede ministeriet så at sige familien Suplja for de sultne løver.

4. Mine Bemærkninger til Ministeriets svar af 8.4.2008 vedr. humanitærsagen:

Da jeg for et halvt år siden, den 21.11.2007 (*Bilag 8*) fremsendte oplysninger til ministeriet om den tilstand børnene og deres mor befandt sig i ved tvangsudsendelsen til Kosovo, konstaterede jeg i skrivelsen at ministeriet på advokat 2s ansøgning af 2.4.2007 havde forsømt at kontakte Allerød kommune, og i stedet brugt Rigspolitiet som informationskilde om de to børn.

Efter at jeg havde indgivet klagen vedlagt diverse dokumentation, måtte jeg yderligere konstatere, at ministeriet ikke ligefrem forhastede sig med at besvare min klage på trods af de alvorlige konsekvenser ministeriets forsømmelse af at kontakte Allerød kommune den 2.4.2008 fik og har for de to børn og familien som samlet. Yderligere måtte jeg konstatere undervejs, at ministeriet gjorde sig umage for at forhale sit svar. Yderligere undervejs, at ministeriet allerede inden indgivelsen af min klage, ved min første henvendelse om aktindsigt 11.8.2007, med en kort oplysning om at familiens tilstand ved mit besøg i Kosovo, startede med at gøre sig umage for at forplumre en mulig klagesag. Jeg skal uddybe dette under særskilt punkt 5a i denne redegørelse. (*Min aktansøgning af 11.8.2007 til ministeriet: Bilag 3*).

Efter at jeg flere gange undervejs også havde klaget til Dem fremsendte Ministeriet den 8.4.2008 (*jf. tidl. Bilag 79*) sit svar på mine klager over ministeriets behandling eller rettere mangel på behandling af familiens humanitærsag den 2.4. og 3.4.2007 efter at have modtaget nye oplysninger fra familiens advokat. Ved min gennemlæsning af ministeriets svarskrivelse 8.4.2008 har jeg så yderligere måtte konstatere, at ministeriet har undladt at forholde sig til de af mig fremsendte journaler, og at ministeriets svar er et udenomssvar og direkte vildledende, hvilket jeg i det følgende skal gennemgå

1. Ministeriet gennemgår i sin skrivelse af 8.4.2008 til mig (side 2, 3. sidste afsnit), Rigspolitiets oplysninger af 3.4.2007 og hvordan ministeriet den 3.4. 2007 forholdt sig til disse. Ministeriet undlader i skrivelsen at forholde sig til de oplysninger og dokumenter, jeg fremsendte 21.11.2007.

Min bemærkning hertil:

Hvad ministeriet gjorde den 3.4.2007 og undlod at gøre den 2.4.2007 bliver ikke bedre af, at ministeriet i sin skrivelse af 8.4.2008 til mig gentager de oplysninger, jeg har kunnet læse mig til i ministeriets § 6 notat af 3.4.2007 (og oplysninger som min klage af 21.11.2007 bygger på), såvel som det ikke undskylder at ministeriet i sit svar til mig 8.4.2008 ikke forholder sig til de oplysninger og journaler jeg har fremsendt til ministeriet den 21.11.2007 og på denne baggrund klageforholdet: Nemlig, at ministeriet forsømte at tage kontakt til relevante myndighed, Allerød kommune, og dermed undlod at tage stilling til de oplysninger, der så ville have været kommet frem til ministeriet om de to børns forhold, hvor ministeriet så havde været nødsaget til at udsætte udrejsefristen, og så meddele dette til Rigspolitiet, - og at ministeriet i stedet kun tog kontakt til Rigspolitiet og baserede sin afgørelse på Rigspolitiets oplysninger om grunden til at de to børn opholdt sig på børnehjem efter deres mors udskrivelse fra hospitalet. Hvad TOH oplyste til ministeriet er i denne sammenhæng totalt irrelevant. Rigspolitiet ligger ikke inde med de relevante oplysninger om de to børn. Det gør de kommunale myndigheder.

2. Ministeriet redegør (side 2, næstsidste afsnit) for, at Rigspolitiet alene kan afbryde en planlagt udsendelse (min tilføjelse: "alene" kan i den sammenhæng som oplysningen indgår i skrivelsen misforstås til betydningen "ingen andre end Rigspolitiet" - men skal forstås som: "Rigspolitiet har kun beføjelse til selv at afbryde en planlagt udsendelse, såfremt"....). Ministeriet giver efterfølgende eksempler på i hvilke særlige situationer Rigspolitiet uden bemyndigelse fra anden udlændingemyndighed kan beslutte at afbryde en planlagt udsendelse: Sikkerhedsforhold i asylsøgerens hjemland, der ved en ledsaget udsendelse bringer politiet i risiko samt såfremt selve rejsen er livstruende for asylsøgeren: (Oversat til forståeligt dansk ud fra min viden om realpraksis: politiet vil ikke risikere at en levende person ved udrejsen under turen til hjemlandet og i politiets varetægt forvandles til et lig).

Min bemærkning:

Ministeriets redegørelse vedr. Rigspolitiets beføjelser er irrelevant, idet min klage til ministeriet ikke vedrører politiets beføjelser i ovenstående henseende. Tværtimod er min klage, at ministeriet imod lovgivningen den 3.4.2007 tillagde Rigspolitiet ulovlige beføjelser til at tage stilling til en genoptagelsesanmodning af humanitærsagen og de oplysninger, der lå til grund for anmodningen.

3. (side 2, 3. sidste afsnit) fastslår ministeriet at ministeriets henvendelse til Rigspolitiet (min tilføjelse: JGs e-mail) den 2.4.2007 alene havde karakter af videregivelse af advokat 2s oplysninger i overensstemmelse med forvaltningslovens § 7. stk 2, (min tilføjelse: "*at modtager en forvaltningsmyndighed en skriftlig henvendelse som ikke vedrører dens sagsområde, videresendes henvendelsen så vidt muligt til rette myndighed*").

Min bemærkning:

Det kan ikke undre mig, at ministeriet i sin skrivelse helt præcist har undladt at oplyse, at § 7, stk. 2 i forvaltningsloven omhandler "videresendelse til rette myndighed". Rette myndighed at søge en humanitærsag genoptaget og i den forbindelse udsættelse af udrejsefristen er flygtningeministeriet. Humanitærsager ministeriets sagsområde. Endvidere videregav ministeriet Advokat 2s oplysninger telefonisk til Rigspolitiet 3.4.2007 kl. 7.30, men videresendte ikke hans skriftlige henvendelse. Ministeriet foretager i sin skrivelse af 8.4.2008 til mig således en dobbelt vildledning og forsøg på dækning over ministeriets egne ulovligheder ved at henvise til forvaltningslovens § 7, stk. 2.

4. (side 2, sidste afsnit): Om end ministeriet uden sammenhæng med mit klageforhold, idet jeg til ministeriet ikke har klaget over, at ministerium og Rigspoliti ikke har beføjelse til at træffe beslutning om børns anbringelse, oplyser ministeriet meget rigtigt i sin skrivelse af 8.4.2008 til mig - At hverken Rigspolitiet eller Ministeriet kan træffe beslutning om børns anbringelse udenfor hjemmet, det kan kun de kommunale myndigheder,

Min bemærkning:

Netop! Kun de kommunale myndigheder kan træffe beslutning om børns anbringelse, hvad enten anbringelsen er med eller uden forældrenes samtykke. Det er indlysende, at det derfor også er kommunen, der ligger inde med oplysningerne, om grundlaget beslutningen om anbringelse er truffet på, og ikke Rigspolitiet. Derfor også at ministeriet den 2.4.2007 burde have rettet henvendelse til Allerød kommune på baggrund af advokat 2 ansøgning om genoptagelse af humanitærsagen, begrundet i de omsorgs- og udviklingstruede børn (forældrenes manglende forældreevne og børnenes ophold på døgninstitution).

Endelig har jeg i forlængelse af min klage af 21.11.2007 (Bilag 8), i rykkerskrivelse af 27.2.2008 (Bilag 14) til ministeriet for svar, bedt ministeriet om at forholde sig konkret til følgende punkter:

- at, overlægen, Hillerød Sygehus i sin erklæring af 29.3.2007 til Rigspolitiet gav urigtige oplysninger om børnenes mor.
- at Rigspolitiet gav urigtige oplysninger om grunden til de to børns fortsatte ophold på Døgninstitution efter at deres mor var blevet udskrevet fra hospitalet og vendt tilbage til Sandholm.
- Om det er i overensstemmelse med danske regler at udsende to børn i chok med behov for krisebehandling, deres mor i alvorlig psykisk krise med nyligt selvmordsforsøg, og hele familien med behov for en psykosocial indsats til et land, hvor der ikke findes et social- og sundhedsvæsen, samt bedt ministeriet om at forholde sig til, hvordan dette stemmer overens med tidligere Minister Rikke Hvilshøjs løfter til folketinget februar/marts 2007, om at sådanne tvangsudsendelser ville ophøre.

Ministeriet har i sit svar af 8.4.2008 ikke inddraget de oplysninger, der fremgår af journaler, jeg fremsendte til ministeriet med min klageskrivelse af 21.11.2007, og ministeriet har dermed svaret udenom. Ministeriet er i det hele taget meget omhyggelig med at svare ukonkret og udenom på forhold der klages over, og omvendt at gå i dybden med forhold, der ikke er klaget over. Men når ministeriet mener, at asylsøgere som familien Suplja kan tåle ministeriets handlinger og undladelse af handlinger i praksis, så må denne praksis også kunne tåle at blive vist frem i dagens lys på papiret, således at ministeriets gøren og laden og undladelser i en sag bliver klare og gennemskuelige at læse af et ministerielt svar. Men jeg må konstatere, at ministeriet i stedet har gjort og gør alt, hvad der er i ministeriets magt for at skjule det.

5. Ministeriets forsøg på at forplumre klage over forvaltning af humanitærsagen:

Både Udlændingestyrelsen og ministeriet har uden at oplyse mig om det holdt akter tilbage. Endvidere har ministeriet jævnlige vildledt mig i forbindelse med mine aktanmodninger til ministeriet og til Udlændingestyrelsen.

Den 11.8.2007, 4 mdr. efter at familien Suplja var blevet tvangsudsendt anmodede jeg ministeriet om ministeriets akter i sagen (Bilag 4)

Den 11.8.2007 anmodede jeg endvidere udlændingestyrelsen om styrelsens akter vedr. familien Suplja (Bilag 3).

Da jeg fra ministeriet august 2007 modtog akter og gennemgik, havde jeg grundet vildledning umiddelbart ingen formodning om, at der var tilbageholdt akter, eller om at jeg var blevet vildledt.

Af den stak akter jeg fik tilsendt fra udlændingestyrelsen kunne jeg ved min gennemgang se, at ikke alle akter i sagen var sendt med. Efter at have anmodet styrelsen om at få tilsendt de akter, der manglede, og rykket, uden at dette førte til en reaktion fra styrelsen klagede jeg til ministeriet. Da jeg klagede til ministeriet over styrelsens manglende reaktion, var jeg stadig uvidende om, at også ministeriet tilbageholdt akter og vildledte mig bl.a. med henblik på at undgå at tilsende mig akter og i det hele taget forplumre en klagesag i forbindelse med ministeriets forvaltning af humanitærsagen. Det sidste fandt jeg så ud af på baggrund af en skrivelse ministeriet sendte mig den 29.2.2008 (bilag 73), som jeg skal vende tilbage til under punkt 5.d.

5.a. Vildledning om at familien fortsat var repræsenteret ved advokat.

Den 11.8.2007, 4 mdr. efter at familien Suplja var blevet tvangsudsendt anmodede jeg ministeriet om ministeriets akter i sagen. Jeg gjorde samtidig opmærksom på, at jeg i juli havde besøgt familien i Kosovo, og fremsendte fuldmagt af 20.7.2007. Fuldmagten omfattede både aktindsigt og som fremgår tilladelse til at handle på familiens vegne i sagen, dermed repræsentere den (Fuldmagt vedlagt som bilag 1. – Aktanmodning tidl. bilag 4).

Advokat 1 havde repræsenteret familien Suplja under deres første 5 år i Danmark frem til familien i august forsvandt fra Sandholm. Fra advokat 1 havde jeg inden mine aktanmodninger til ministerium og udlændingestyrelsen modtaget hans akter i sagen. Ministeriet uvedkommende, men sådan forholdt det sig.

Jeg var ved min aktanmodning den 11.8.2007 vidende om, at advokat 2 de sidste få dage op til familien Supljias tvangsudsendelse havde forsøgt at bistå familien, men som jo fremgår uden held i og med at familien blev tvangsudsendt til Kosovo den 3.4.2007.

Efter min aktanmodning til ministeriet den 11.8.2007 blev jeg den 15.8.2007 ringet op af ministeriet, der oplyste, at familien fortsat havde en advokat. Jeg var lidt forbavset, for familien selv havde efter udsendelsen til Kosovo intet hørt fra advokat 2. Men dermed kunne jeg jo ikke udelukke, at advokat 2 havde foretaget sig yderligere i sagen, og at meddelelsen herom blot ikke var nået frem til familien. (Vedr. ministeriets opringning til mig 15.8.2007 vedlagt ministeriets § 6 notat, Bilag 57. Obs. Fejl i oplyst aftalt dato 1.7.2007 og udl. nr. Dokumentet er efterfølgende fjernet fra sagen af ministeriet og erstattet af nyt § 6 notat med samme indhold og rigtigt udlændingenummer, dvs. aftalt dato stadig forkert).

Faktuelt forholdt det sig således, og hvad jeg på baggrund af ministeriets oplysninger i telefonen til mig den 15.8.2007 var uvidende om: Advokat 2 havde 4 mdr. efter udsendelse af familien ikke fulgt op med en klage over afslag og udsendelse, eller på anden måde givet til kende, at han ville gå videre med sagen. Advokat 2 havde siden den 2.4.2007, dagen før familien Suplja blev tvangsudsendt overhovedet ikke rettet henvendelse til ministeriet. Advokat 2 var først indtrådt i sagen 29.3.2007 men havde hverken før eller efter udsendelse af familien, bedt ministeriet om at få tilsendt akterne i humanitærsagen. En logisk konklusion heraf må være, at den dag familien blev sendt ud med meddelelse fra ministeriet til advokaten om afslag på genoptagelsesansøgning, har advokaten afsluttet sagen.

Til ovenstående skal også tages med i betragtning, at asylsøgeren kun har beskikket advokat i forbindelse med Flygtningenævnets behandling af selve asylsagen, og at asylsøgeren i forbindelse med anmodning om alle former for opholdstilladelser i andre instanser selv skal afholde udgifter til evt. advokatbistand. Det er derfor ikke en selvfølge, at asylsøgeren har advokatbistand i forbindelse med ansøgning om humanitært ophold. Heller ikke en selvfølge, når asylsøgerne som i denne sag har haft advokatbistand i Danmark, at advokaten på eget initiativ arbejder videre med humanitærsagen efter asylsøgerens udsendelse af Danmark. I sagen her, havde advokaten jo så heller ikke vist et initiativ på noget sådanne.

Men Ministeriet ringede altså på baggrund af min aktanmodning 11.8.2007 til mig den 15.8.2007 og oplyste at advokat 2 fortsat repræsenterede familien. Jeg har ikke været i kontakt med advokat 2. På baggrund af ministeriets oplysning om hans fortsatte repræsentation, indvilligede jeg derfor i kun at få tilsendt kopi af akter tilgået familien Supljas sag efter 1.1.2006 og frem. (Fra 1.1.2006 fordi jeg jo allerede havde advokat 1's akter frem til august 2006, men også ville sikre mig, at jeg fik evt. skrivelser fra 2006 beroende i ministeriet og evt. ikke fremsendt til advokat 1)

Med skrivelse af 20.8.2007 fremsendte ministeriet mig ca. 100 aktkopier tilgået humanitærsagen efter 9.2.2006. Jeg forventede, at det var alle tilgåede akter i sagen i perioden 1.1.2006 - 20.8.2007. Det var den aftale, der var indgået. Ministeriet oplyste i sin skrivelse, at ministeriet havde fundet det retteligt også at sende kopi til advokat 2 af de akter som jeg fik tilsendt, og begrundede det med, at advokat 2 fortsat repræsenterede familien. I og med at advokat 2 fik tilsendt kopier, skulle jeg så betale for de aktkopier, jeg havde fået tilsendt. Vedlagt var et girokort på 107 kr. (*Vedr. ministeriets skrivelse til mig 20.8.2007 vedlagt ministeriets § 6 notat, Bilag 58. Obs. Fejl i oplyst aftalt dato 1.7.2006*)

Ministeriets skrivelse til advokaten var ikke vedlagt i kopi til mig. Så jo, jeg bemærkede at ministeriet tilsyneladende havde glemt at sende kopi af sin skrivelse til advokaten med til mig. Jeg bemærkede også, at i ministeriets § 6 notat om telefonsamtalen med mig den 15.8.2007 stod oplyst, at efter telefonisk aftale tilsendtes mig akter tilgået sagen efter 1.7.2007. En helt skæv dato i forhold til aftalen, eftersom de eneste akter tilgået sagen i perioden 1.7.2007 – 20.8.2007 var min egen aktanmodning af 11.8.07 vedlagt ægteparrets fuldmagt af 20.7.2007 (2 skrivelser i alt). I ministeriets skrivelse af 20.8.2007 stod oplyst at aftalen gik på akter tilgået sagen efter 1.7.2006, også en skæv dato. Men da ministeriet jo reelt havde fremsendt aktkopier tilbage fra februar 2006 samt en opkrævning for akter på 107 kr., betragtede jeg de skæve datoer oplyst i henholdsvis § 6- notat og skrivelse som tilforladelige slåfejl eller tanketorsk under skrivning, og gjorde ikke mere ud af det.

Hvad angår kopi af ministeriets skrivelse til advokat 2, besluttede jeg, at jeg ville afvente med at bede om kopi indtil jeg på et senere tidspunkt igen ville anmode om aktindsigt. Senere tidspunkt, fordi udlændingestyrelsen endnu ikke havde besvaret min aktanmodning af 11.8.2007, og der i styrelsen reelt kunne ligge en brevudveksling af nyere dato med advokat 2. I aktkopierne tilsendt mig fra ministeriet, lå ingen skrivelser fra Advokat 2 siden hans genoptagelsesansøgning 2.4.2007 (*jf. tidl. Bilag 23*). Af skrivelser fra ministeriet til advokat 2 lå kun et afslag af 18.4.2007 (*bilag 66*) på hans anmodning om genoptagelse, en skriftlig bekræftelse på afslag meddelt ham telefonisk 3.4.2007 (*jf. tidl. Bilag 55*).

For mig var det i øvrigt først og fremmest vigtigt at der i akterne var medsendt kopi af overlægen, Hillerød hospitalserklæring vedr. børnenes mor til Rigspolitiet. Lægen havde ikke selv givet børnenes mor kopi, eller overhovedet orienteret hende om, at han afgav erklæring til Rigspolitiet. Da børnenes mor efterflugt af Rigspolitiet blev afhørt i forbindelse med overlægens udtalelser, ville Rigspolitiet ikke udlevere kopi til hende, men kun læse erklæringen op. Advokat 2 havde heller ikke fået tilsendt kopi af overlægens erklæring, så hun kunne få udleveret erklæringen ad den vej (Oplyst af ægteparret til mig, under mit besøg i Kosovo og kan endvidere udledes af ministeriets skrivelser). Ministeriet var

åbenbart i de dage advokat 2 29.3. -3.4.2007 virkelig repræsenterede familien ikke lige så ivrige efter at sende akter til advokat 2, som efter at jeg den 11.8.2007 anmodede om aktindsigt.

Ministeriets misbrug af advokat 2 som repræsentant for familien i dagene 29.3. – 3.4.2007, skulle senere udvikle sig yderligere både i forbindelse med mine senere aktanmodninger til ministeriet og den klagesag jeg rejste over ministeriets behandling af familiens humanitærsag, og vil fremgå undervejs i denne redegørelse. For sideløbende med min aktanmodning af 11.8.2007 til ministeriet havde jeg en aktindsigtssag i forbindelse med familien Suplja kørende i Udlændingestyrelsen. Denne udviklede sig til flere klagesager til ministeriet over udlændingestyrelsens sendrægtighed, og tilsyneladende forglemmelser, og Styrelsens undladelser af svar. Men fremfor at ministeriet på baggrund af mine klager over Udlændingestyrelsen sørgede for at få udlændingestyrelsen til at svare mig og sende de anmodede aktkopier brugte ministeriet kun mine klager over Styrelsen til at indhente de af mig anmodede akter til ministeriet selv.

5 b. Ministeriets behandling af min klage over Udlændingestyrelsens forhold til aktanmodninger.

5.b.1. Baggrunden for klagen til ministeriet over udlændingestyrelsen:

Den 11.8.2007 (*jf. tidl. Bilag 3*) anmodede jeg udlændingestyrelsen om sagsakterne vedr. familien. I min aktanmodning bad jeg vedr. asylsag blot om akter i sagen, og nævnte ikke specielt, at jeg også ønskede Rigspolitiets akter i forbindelse med familiens udsendelse af Danmark (udsendelsessagen). Det gjorde jeg ikke fordi, i det øjeblik en afvist asylsøger er sendt ud af Danmark, lukkes sagen normalt hos Rigspolitiet, og normalt sender Rigspolitiet umiddelbart efter sine rapporter om pågældende til Udlændingestyrelsen (Rapporter om politiets udsendelsesbestræbelser, udrejseforløb o.l.). Rigspolitiets akter arkiveres så normalt af Styrelsen sammen med Styrelsens akter i asylsagen, og indgår således som afslutning af asylsagen. Ved en aktanmodning om sagen fremsender styrelsen så kopi af den samlede sag. Efter at jeg fra Styrelsen den 4.9.2007 (skrivelse dateret 31.8.2007) havde modtaget akter, opdagede jeg hen ad vejen, at ikke alle akter i udsendelsessagen var med. Klage-sagen vedr. udsendelsessagen skal jeg komme tilbage til. For jeg havde i min aktanmodning gjort særligt opmærksom på at jeg også ønskede kopi af akter i kautionssager. Der var heller ingen kautionssagsakter med i de akter styrelsen havde fremsendt..

5.b.2. Kautionssagsakter:

Hvad angår sager om kaution fra styrelsen til helbredsbehandling eller sociale støttetiltag til de enkelte asylsøgere, er det en lidt anderledes aktanmodningsprocedure. Kautionssagsakter arkiveres ikke sammen med ansøgerens øvrige sag og Styrelsen sender normalt ikke automatisk disse akter med på en anmodning om at få tilsendt kopi af sagen. Derfor oplyste jeg i min skrivelse den 11.8.2007 (*Bilag 3*) til Styrelsen, at min aktanmodning tillige omfattede kautionssagsakter.

En sidebemærkning: I kautionssakter ligger ofte mange oplysninger om de pågældende asylsøgers helbred. Der er fra centret sendt lægebegrundet ansøgning ind om kaution til helbredsbehandling af pågældende asylsøger, og f.eks om døgninstitutionsoophold til et asylbarn, - såvel som kautionssagsakter indeholder oplysninger, om udlændingestyrelsen har bevilget penge til den anmodede behandling eller ej. Netop pga at der i styrelsen ofte ligger mange oplysninger om asylsøgerens sundhedstilstand, burde disse akter indhentes af ministeriet og indgå i behandling af humanitær-sagen. Nogle asylsøgere tror, at fordi der har været sendt helbredsoplysninger til styrelsen i forbindelse med kautionsansøgning, at ministeriet så også er informeret. Det er ikke så nemt at finde ud af bureaukratiet.

Det er også sammen med kautionssager, der ligger akter med oplysninger om fratagelse af den enkelte asylsøgers ret til kontanter, og oplysninger om de mange flyttepåbud igennem årene.

Jeg havde anmodet om akter 11.8.2007, her under kautionssagsakter. Den 2.9.2007 havde jeg ikke hørt fra Styrelsen og rykkede. I en skrivelse dateret 31.8.2007 og modtaget af mig 4.9.2007 fremsendte udlændingestyrelsen mig asylsagen. Jeg har ikke gemt kuverten, men sammen med at jeg noterede ned at jeg havde modtaget akterne, noterede jeg også, at den var stemplet 2.9.2007. Hvor om alt er, ved mit første hurtige gennemsyn, så det umiddelbart ud som om, at i hvert fald udsendelsessagen var med. Der lå en stak lister og rapporter fra Rigspolitiet over ægteparrets fremmøder hos Rigspolitiet igennem tiden (to ugentlige meldepligter igennem flere år), politirapporter om ringerunder og udrejseforløbet 3.4.2007.

Kautionssagsakterne var ikke med, og den 4.9.2007 (*Bilag 5*) rykkede jeg Styrelsen. Da jeg den 16.9. stadig ikke havde modtaget akterne, klagede jeg til Dem, og med kopi til Udlændingestyrelsen. Min klage til Dem, fordi jeg mener det urimeligt, at der ofte ved aktanmodninger til Styrelsen skal bruges tid på at rykke og vente på et svar og rykke igen. Det er en undtagelse hvis 10-dages fristen for et svar i henhold til forvaltningsloven overholdes af Styrelsen.

I en skrivelse dateret den 19.9.2007 fremsendte Styrelsen kautionssagsakterne. Jeg modtog akterne 3 dage senere, den 22.9.2007. Der foreligger i akterne et § 6 notat af 12.9.2007 (en måned efter min aktanmodning 11.8.2007 samt efter rykker 2.9.2007) en notits om en intern telefonsamtale mellem asylsagskontor og forsørgelses kontor, hvor det oplyses at de aftaler at bevilge mig aktindsigt i kautionssagen. I en intern fax af 12.9.2007, oplyses at de to forskellige kontorer vil tales ved vedr. fremsendelse. Om de taltes ved, fremgår ikke af nogen af de akter, jeg har fået tilsendt. Jeg kan blot konstatere, at akterne først blev fremsendt, efter at jeg havde klaget til Dem den 16.9.2007. (*Vedr. foranstående udlændingestyrelsens skrivelse af 19.9.2007 vedlagt som: bilag 100. - § 6 notat af 12.9.2007 har jeg vedhæftet intern fax udlændingestyrelsen 12.9.2007, begge som: Bilag 99.*)

På baggrund af min skrivelse til Dem den 16.9.2007 meddelte de mig så i et svar af 21.9.2007, at De havde videresendt min klage til ministeriet. Jeg modtog med posten således samme dag både Deres skrivelse og akterne fra Styrelsen, og syntes i øvrigt at jeg havde haft ulejlighed nok med at rykke og klage. Jeg lod jeg det dermed være op til Styrelsen selv at meddele til ministeriet, at akterne nu var sendt, så jeg kunne bruge min tid på at koncentrere mig om familien Supljas sag, som formålet jo var med at indhente akter.

Den 5.10.2007 meddelte ministeriet i en skrivelse til mig, at ministeriet samme dag havde bedt udlændingestyrelsen om en redegørelse på baggrund af min klage til Dem. Kopi af ministeriets skrivelse til udlændingestyrelsen var ikke vedlagt. Det sidste gik jeg ikke op i, jeg havde jo imellem ti-dag fået akterne. På baggrund af mine senere aktanmodninger i ministeriet, har ministeriet den 8.4.2007 fremsendt mig kopi af sin skrivelse til Udlændingestyrelsen 5.10.2007. Foruden en udtalelse bad ministeriet udlændingestyrelsen om at fremsende kautionssagsakterne til ministeriet. Ministeriet var den 5.10.2007 uvidende om at jeg havde modtaget akterne, men bad ikke Styrelsen om at fremsende mig de af mig anmodede akter eller at besvare min aktanmodning. Jeg skal her ridse op: I min klage til Dem, havde jeg oplyst, at Styrelsen ikke svarede, og når den svarer, er det særdeles langsomt og efter rykkere. Måske! Sagt med andre ord om ministeriet som klageinstans over Styrelsen: Det faldt ikke ministeriet ind, at påbyde styrelsen at svare mig. I stedet brugte ministeriet min klage til så at sige at lave en omdirigering af akterne til ministeriet. (*Vedr. foranstående, er ministeriets skrivelse af 5.10.2007 til undertegnede vedlagt som: Bilag 59. – Ministeriets skrivelse til Udlændingestyrelsen: Bilag 60.*)

For god ordens skyld: Jeg anfægter ikke ministeriets ret til også at indhente akter fra Styrelsen, men at ministeriet som øvre klageinstans hjælper til at forsinke et svar fra Styrelsen.

Jeg havde som nævnt før allerede inden ministeriets skrivelse til udlændingestyrelsen 5.10.2007 fået tilsendt de anmodede akter i kautions sagen fra Styrelsen. Det har derfor ikke haft konsekvenser aktindsigtsmæssigt i forbindelse med kautions sager, at ministeriet kun bad om at få akterne i kautions sagen tilsendt ministeriet selv. Det forholder sig noget anderledes med akterne i udsendelsessagen. Senere skal også vise sig, at klagesagen vedr. kautions sagsakter bliver langt vigtigere for ministeriet fortsat at beskæftige sig samt mig med, end at behandle min klage af 21.11.2007 over det fejlagtige grundlag familien blev tvangsudsendt på grundet ministeriets forsømmelse den 2.4.2007 af at kontakte Allerød Kommune.

Afslutningsvis om ministeriets skrivelse 5.10.2007 til mig, oplyste ministeriet nederst i sit brev, at have sendt kopi af sin skrivelse til advokat 2 som familiens advokat.

5. b.3. Akterne i udsendelsessagen

Ved en løs gennemgang, da jeg modtog akter fra Styrelsen, havde det set ud som akterne i udsendelsessagen alle var med. Under min mere grundige gennemgang af sagsakter senere, blev jeg opmærksom på, at der i forbindelse med familiens udsendelse måtte (eller burde) være flere akter i Styrelsen, end jeg havde fået tilsendt. Umiddelbart drejede det sig om 2 konkrete politirapporter vedr. anholdelsen af børnenes far den 26.3.2006 og begivenhederne i forbindelse hermed. I akter jeg havde indhentet fra ministeriet, havde jeg ministeriets paragraf §6-notat fra ministeriets telefonsamtale med Rigspolitiet om morgenen den 3.4.2007 (*Bilag 55*). Iflg. dette notat havde Rigspolitiet lavet aftale med Allerød kommune om, at ægteparrets børn først skulle afleveres i Sandholm den 3.4.2007. I akterne fra Udlændingestyrelsen lå ingen rapporter fra Rigspolitiet om aftaler med Allerød Kommune.

Den 28.10.2007 gjorde jeg i en fax Styrelsen opmærksom på, at der ved aktfremsendelsen dateret 31.8.2007 havde manglet politirapporter, og anmodede om at få dem tilsendt, og nævnte rapport vedr. konkrete begivenheder den 26.3.2007 (oplyst under punkt 1 i min skrivelse af 28.10.2007). Om politiets rapportering om begivenhederne var fordelt på flere rapporter, kunne jeg af gode grunde ikke vide i og med at Styrelsen ikke havde sendt dem med. Men jeg har i skrivelsen oplyst, hvad der mangler politirapport om: arrestation af børnenes far, osv. Jeg synes det er logisk, når man anmoder om aktindsigt, at det er oplysningerne der har interesse, også selvom Rigspolitiet i stedet for at skrive en lang rapport om begivenhederne i forbindelse med familien Suplja den 26.3.2007 har valgt, at give hver enkelt begivenhed hver sin rapport. (*Min fax til Styrelsen 28.10.2007 vedlagt som bilag 6*).

Efter at have sendt min skrivelse til styrelsen den 28.10.2007 fandt jeg ved endnu en gennemgang (og grundet modtagelse af akter fra andre end udlændingemyndigheder), at der manglede yderligere akter i udsendelsessagen end jeg først havde set, og at det altså nu drejede sig om en hel del akter, som Styrelsen af en eller anden grund ikke havde sendt med og heller ikke havde oplyst om at have tilbageholdt, da Styrelsen den 2.9.2007 sendte mig sagen. Det drejede sig nu om for mange akter til at de kunne være faldet ud under Styrelsens kopiering.

Den 14.11.2007 havde Styrelsen endnu ikke besvaret min skrivelse af 28.10.2007. Jeg rykkede og gjorde Styrelsen opmærksom på, at der i sagen manglede flere politirapporter end oplyst 28.10.2007 og bad Styrelsen om at sende mig samtlige politirapporter i sagen. (*Min skrivelse til Styrelsen af 14.11.2007 vedlagt som bilag 7. – Styrelsens aktfremsendelse 31.8.2007 modtaget 4.9.2007: Bilag 98*).

Styrelsen reagerede heller ikke på min skrivelse af 14.11.2007. Jeg klagede til ministeriet den 29.11.2007 (*Bilag 9*), og skal i næste punkt komme ind på, hvordan ministeriet behandlede den klage

Både min klage i sin tid over styrelsens manglende reaktion på kautionssagsakter, min klage over de manglende akter i udsendelsessagen, advokat 2s repræsentation af familien Suplja fra 29.3. – 3.4.2007, samt ministeriets vildledende oplysninger til mig i telefonen om advokat 2s fortsatte repræsentation af familien på baggrund af min anmodning 11.8.2007 om ministeriets akter bliver vigtige brikker i ministeriets behandling af den klage jeg den 21.11.2007 indgav over ministeriets behandling af oplysningerne i genoptagelsesansøgning af humanitærsagen den 2.4.2007.

5c. Ministeriets reaktion på modtagelse af min klage i humanitærsagen:

5.c.1. Den gamle kautionssagsklage genoptages

Den 21.11.2007 (*Bilag 8*) havde jeg klaget til ministeriet over ministeriets behandling af genoptagelsesansøgning af humanitærsagen af 2.4.2007 med oplysningerne fra advokat 2 om situationen for ægteparrets to børn (*Bilag 23*).

Det er jo ganske alvorlige oplysninger, jeg 21.11.2007 har sendt og dokumentation i form af journaler og video-optagelser i Kosovo. Der kan ikke herske tvivl om, de to børn lider og ikke kan komme ud af deres lidelser under deres barske betingelser i Kosovo og klagen som sådan derfor burde hastebehandles.

Ministeriets reaktion på modtagelse af klagen i humanitærsagen: Den 26.11.2007 meddelte ministeriet mig i en skrivelse, at ministeriet samme dag havde rykket udlændingestyrelsen for en udtalelse vedr. min klage over udlændingestyrelsen 16.9.2007 til Dem (kautionssagsakter og langsommelige behandling af aktanmodninger). Nu havde aktklagen også ligget i ministeriet i 2 mdr. uden at ministeriet havde prioriteret den synderligt, og i øvrigt havde jeg jo modtaget kautionssagsakterne 1 mdr. tidligere, den 22.9.2007. (*Ministeriets skrivelse 26.11.2007 til mig vedlagt som bilag 61*).

Ministeriet oplyste endvidere afslutningsvis i sin skrivelse af 26.11.2007 til mig, at Advokat 2 var familiens advokat, og derfor fik tilsendt kopi af skrivelserne til mig.

Den 27.11.2007 fremsendte udlændingestyrelsen kautionssagsakterne i sagen til Ministeriet samt en udtalelse (*Vedlagt som: Bilag 101*). (Dette var jeg naturligt uvidende om).

Den 29.11.2007 (*Bilag 9*) meddelte jeg i en mail til ministeriet, at jeg jo havde modtaget kautionssagsakter fra udlændingestyrelsen 2 mdr. tidligere. Men i og med at Styrelsen ikke havde fremsendt alle akter i udsendelsessagen og ikke reagerede på mine anmodninger herom, havde jeg jo så en ny klage. Jeg gjorde som fremgår af min e-mail ministeriet opmærksom på, at jeg var startet med at bede Styrelsen om alle akter 11.8.2007, og at jeg den 28.10.2007 havde bedt styrelsen om også at fremsende to specifikke politirapporter. Hvad angår de to politirapporter, nævnte jeg i min klage til ministeriet ikke hvilke forhold det drejede sig om. Men det havde jeg jo som det ene oplyst i skrivelserne af 28.10.2007 til Styrelsen selv, og som det andet gjorde jeg i min mail 29.11.2007 til ministeriet opmærksom på, at jeg efterfølgende havde opdaget at der manglede flere end de to anmodede rapporter, og at jeg havde rykket styrelsen den 14.11.2007. Jeg gjorde ministeriet opmærksom på, at hvis ikke jeg modtog akterne indenfor et par dage, måtte jeg klage til Dem, ombudsmanden.

Jeg klagede i min mail den 29.11.2007 til ministeriet endvidere over, at ministeriet vedblivende hævdede advokat 2 som familiens advokat, idet han reelt var ophørt ved familiens udsendelse den 3.4.2007, såvel som jeg gjorde ministeriet opmærksom på, at familien ikke havde råd til at imødekomme evt. betalingskrav fra advokaten (i og med, at ministeriet blev ved med at påtvinge familien 2 som deres advokat).

5.c.2. Ministeriet har travlt med at vedligeholde klagesager og skjulte aktbogholderier.

Den 17.12.2007 havde jeg stadig ikke fra styrelsen fået akterne i udsendelsessagen og heller ikke fået svar fra ministeriet på min klage af 29.11.2007. Jeg klagede til Dem. De videresendte 21.12.2007 klagen til ministeriet med anmodning om en stillingtagen.

Den 7.1.2008 tog ministeriet så kautionsagsklagen op igen. Ministeriet meddelte mig her i en skrivelse, at ministeriet samme dag havde rykket udlændingestyrelsen for en udtalelse vedr. min klage til Dem af 16.9.2007 samt på baggrund af min nye klage til Dem af 29.11.2007 vedr. den ikke fremsendte udsendelsessag havde bedt Styrelsen om en udtalelse. Hvad angik min klage over ministeriets fortsatte inddragelse af advokat 2, oplyste ministeriet afslutningsvis at samme skrivelse var sendt i kopi til Advokat 2, som familiens advokat. (*Ministeriets skrivelse af 7.1.2008 til undertegnede vedlagt som: Bilag 62*).

Ministeriets brev til Styrelsen var ikke vedlagt. Da ministeriet er en klageinstans, og jeg havde klaget over Styrelsens manglende reaktion på mine aktanmodninger, antog jeg som en selvfølge, at ministeriet i sin skrivelse til Styrelsen havde påbudt Styrelsen at svare mig, enten ved at fremsende mig de anmodede akter, eller såfremt Styrelsen mente, at akterne burde tilbageholdes, så sende mig en begrundet meddelelse herom. Men ministeriet påbød ikke Styrelsen at svare mig. Ministeriet bad igen kun Styrelsen om en udtalelse til ministeriet, og styrelsen om at fremsende ministeriet de akter jeg den 28.10.2007 havde anmodet Styrelsen om. (Ministeriets skrivelse har jeg først fået tilsendt 8.4.2008 på baggrund af ny aktanmodning). Atter en gang udnyttede ministeriet sin position som klageinstans til ikke at sørge for at jeg fik de anmodede akter, men i stedet blot at omdirigere akterne til ministeriet. Det var jo ikke på vegne af ministeriet, jeg havde bedt Styrelsen om akter. (*Ministeriets skrivelse af 7.1.2008 til Udlændingestyrelsen vedlagt som: Bilag 63*).

Så jeg fik stadig ikke svar fra Styrelsen og ingen akter. Efterhånden fik jeg den tanke, at Rigspolitiet efter familiens udsendelse måske havde glemt at fremsende nogle af sine akter til Styrelsen. Den 10.1.2008 sendte jeg for en sikkerheds skyld derfor en anmodning Rigspolitiet om akterne i udsendelsessagen. (*Min skrivelse til Rigspolitiet vedlagt som bilag 10*).

Den 11.1.2008 svarede Rigspolitiet, at Rigspolitiet havde sendt sine akter i sagen til udlændingestyrelsen den 24.4.2007, og ikke havde flere. (*Vedlagt som bilag 96*).

Den 18.1.2008 havde jeg stadig ikke modtaget de anmodede akter fra Styrelsen og heller ikke hørt mere fra ministeriet. Min klage af 21.11.2007 over det fejloplyste grundlag familien Suplja var blevet tvangsudsendt på og grundet ministeriets forsømmelse, havde ministeriet nu efter 2 mdr.s forløb, overhovedet ikke svaret på. Så den 18.1.2008 klagede jeg igen til Dem, nu med en gennemgang af humanitærsagen, hvor jeg påberåbte mig ministeriet inhabil som klageinstans i forbindelse med Styrelsens manglende svar på mine aktanmodninger i Styrelsen. Vedr. inhabilitet, i og med at ministeriet selv er årsag til betændelsen i humanitærsagen, og dermed kunne have en vis interesse i, at akterne ikke kom frem til mig.

Den 18.1.2008 kom kautionsagsklagen igen i højsæde i ministeriet. Ministeriet fremsendte mig her kopi af sin skrivelse til Udlændingestyrelsen samme dag. I skrivelsen til udlændingestyrelsen beklager ministeriet sin rykker af 7.1.2008 for en udtalelse vedr. den sene fremsendelse af kautionsakterne, og oplyser at en udtalelse fra Styrelsen af 27.11.2007 er tilgået sagen.

I et ministerielt § 6 notat af 17.1.2007, ikke medsendt til mig i ministeriets skrivelse 18.1.2008 men på en efterfølgende aktanmodning, oplyses at Styrelsens skrivelse af 27.11.2007 ved en fejl var udfundet på en anden udlændings sag. Udtalelsen fra Udlændingestyrelsen af 27.11.2007 sendte ministeriet heller ikke med i sin skrivelse til mig af 18.1.2008, alle informationer skal åbenbart ikke gives på en

gang. (Ministeriets skrivelser af 18.1.2008 til henholdsvis mig og udlændingestyrelsen vedlagt som bilag 66 og 65. - § 6 notat af 17.1.2008 som: Bilag 64).

Også advokat 2 fik tilsendt brev fra ministeriet den dag. (Skrivelsen til advokat 2 fik jeg også først efter 8.4.2008 kendskab til eksisterede). Skrivelsen til advokat 2 var en kopi af ministeriets skrivelse af 26.11.2007 til mig vedr. kautionssagsakter, og ikke medsendt i en anden skrivelse fra ministeriet af 26.11.2007 til advokat 2. En af 2 omtalt e-mail i ministeriets skrivelse, skal jeg vende tilbage til under punkt 5.d. (Ministeriets brev af 18.1.2008 til advokat 2 vedlagt som bilag 67).

Ministeriet havde travlt med alt andet end at behandle min klage af 21.11.2007 over ministeriet selv. På baggrund af den aktindsigt jeg blev meddelt 8.4.2008, og som uddybes under punkt 5.d.2, ved jeg i dag, at der i ministeriet så at sige kørte et tredobbelt bogholderi: Et vedr. mig, hvor ministeriet var optaget af at indhente de akter, jeg havde anmodet udlændingestyrelsen om at sende til mig, men i sine skrivelser lod forstå, at ministeriet havde gjort tiltag over for Styrelsen ved at bede om en udtalelse. Med en enkelt undtagelse var der i ministeriets skrivelser til mig, aldrig kopier med, af de skrivelser, som Ministeriet oplyste, at have sendt til udlændingestyrelsen, - og hvoraf jo fremgik at ministeriet i stedet for at bede styrelsen om at svare mig, bad Styrelsen om at fremsende Ministeriet de akter, jeg havde anmodet om at få tilsendt. Således at ministeriet fik akterne, og at jeg stadig ikke fik dem. Ministeriet havde altså travlt med at omdirigere akter og holde oplysninger skjult om sin behandling af mine klager over Styrelsens manglende svar. (Jeg skal bemærke, at ministeriet ikke videresendte akterne til mig, og heller ikke orienterede mig om, at have indhentet akterne. Formålet med ministeriets indhentning af akterne kan dermed ikke have været at sikre de blev sendt til mig).

Ministeriet havde et andet bogholderi vedr. advokat 2, som ministeriet vedholdende orienterede om sine skrivelser til mig samt også sendte kopi af akter jeg anmodede ministeriet om (Rettere: ikke de anmodede akter, men sideløbende kopi af de akter ministeriet fremsendte mig på mine aktanmodninger). Ved at fastholde at advokat 2 fortsat var familiens advokat, kunne ministeriet dels besværliggøre min aktindsigt og påføre Støttekredsen omkostninger, og dels føre brevudveksling med advokat 2 uden at orientere mig som klager. Et usikkerhedsmoment for mig, som ministeriet også senere udnyttede. I øvrigt skal med, når nu ministeriet hævdede advokat 2 som familiens advokat: Ministeriet orienterede som nævnt advokat 2 om sine skrivelser til mig og fremsendte ham aktkopier, som jeg havde anmodet om til mig, men sendte ham ikke kopi af mine klager. Eftersom ministeriet kun beskæftigede sig med aktanmodningerne og ikke besvarede min klage af 21.11.2007 over ministeriets forsømmelser i forbindelse med familiens tvangsudsendelse, således at familien blev tvangsudsendt på fejloplyst grundlag, - orienterede ministeriet dermed på ingen måde advokat 2 om min klage. Ellers nok så relevant i henhold til ministeriets egen oplyste opfattelse af advokatens rolle i sagen. Advokat 2 blev af ministeriet kun fastholdt som familiens advokat i det omfang ministeriet havde brug for at misbruge advokat 2's repræsentation af familien i dagene 29.3. – 3.4.2007.

Endelig var der det skjulte bogholderi omkring øvrige akter: Ministeriets arbejde på at tilbageholde egne akter. Jeg var som allerede beskrevet under punkt 5a på min aktanmodning af 11.8.2007 til ministeriet blevet ringet op og vildledt om at familien var repræsenteret ved advokat, og havde på denne baggrund frafaldet krav om alle ministeriets akter i sagen, og havde indgået aftale om, kun at få tilsendt akter tilgået sagen efter den 1.1.2006. Senere skulle vise sig, at denne ændring til 1.1.2006 blev misbrugt på det groveste af ministeriet i forbindelse med en gammel § 9 c 1 ansøgning. Tillige at selv i den sending af akter tilgået efter 1.1.2006, samt akter tilsendt efter en ny aktanmodning fra min side 22.1.2008 havde ministeriet undladt at medsende visse af de tilgæede akter.

5.c.3. Ministeriets skjulte tilbageholdelse af akterne i udsendelsessagen;

Hvad angår akterne i udsendelsessagen: Den 18.1.2008 havde jeg som omtalt i det forrige igen klaget til Dem. Den 18.1.2008 sendte ministeriet mig en skrivelse med en beklagelse til Styrelsen over at

have rykket for en udtalelse 7.1.2008 vedr. kautionsagsakter, men rykkede også i skrivelsen af 18.1.2008 (*bilag 65*) styrelsen for akterne i udsendelsessagen og en udtalelse vedr. denne.

Den 22.1.2008 (*bilag 11*) anmodede jeg ministeriet om ministeriets akter vedr. familien Supla tilbage til 15.8.2007 (hvor jeg første gang anmodede og fik tilsendt akter tilbage fra 1.1.2006 og frem til min anmodning). I min anmodning 22.1.2008 undtog jeg fra aktindsigten brevudveksling mellem ministeriet og undertegnede. Jeg anmodede den 22.1.2008 endvidere ministeriet om løbende aktindsigt.

Den 1.2.2008 fremsendte udlændingestyrelsen akterne i udsendelsessagen til ministeriet, og beklagede ved en fejl ikke at have besvaret min aktanmodning af 28.10.2007. (Styrelsens skrivelse var jeg af gode grunde endnu uvidende om). (*Skrivelsen vedlagt som Bilag 102*).

Den 5.2.2008 videresendte De min klage til Dem af 18.1.2008 til ministeriet og anmodede ministeriet om at oplyse, hvor langt sagen var.

Åbenbart foranlediget af Deres indstilling til ministeriet ved fremsendelse af min klage over ministeriets inhabilitet som klageinstans tog ministeriet den 5.2.2008 initiativ til at bede udlændingestyrelsen om at sende mig akter. Dog ikke alle akter, kun to. De to akter ministeriet bad udlændingestyrelsen sende, var de to specifikke politirapporter, jeg i e-mail af 29.11.2007 til ministeriet havde oplyst at have bedt Styrelsen om den 28.10.2007 og væsentligt at lægge mærke til i forbindelse med udlændingestyrelsens senere redegørelse, uden at jeg i min e-mail til ministeriet havde oplyst, hvilke forhold politirapporterne skulle dreje sig om. Det havde jeg kun oplyst om i min skrivelse af 28.10.2007 til Styrelsen og i min skrivelse til Dem. Hvor om alt er, Ministeriet så altså bort fra den kendsgerning, at jeg i min mail til ministeriet også havde oplyst, at der manglede flere akter end de to anmodede rapporter, og at ministeriet allerede selv den 1.2.2008 havde fået tilsendt alle de anmodede akter fra Styrelsen, og dermed kunne have sendt kopi til mig med det samme (*Ministeriets § 6 notat vedr. telefonsamtale med udlændingestyrelsen den 5.2.2008 vedlagt som: Bilag 68*).

Også den 5.2.2007 meddelte ministeriet mig i en mail, at de to politirapporter, jeg havde nævnt i min klagemail til ministeriet den 29.11.2007 ville blive fremsendt til mig, samt at de akter jeg 22.1.2008 havde anmodet ministeriet om vil blive fremsendt, så jeg kunne have dem den 7. eller 8.2. (*Mail vedlagt som bilag 69*).

Udlændingestyrelsen overså som ministeriet, at jeg efter den 28.10.2007 havde oplyst at der manglede flere rapporter, og den 14.11.2007 havde bedt mig Styrelsen om at sende mig kopi af alle politirapporterne. Den 5.2.2008 fremsendte styrelsen mig 3 politirapporter, heraf omhandlede 1 et af de forhold, jeg i min skrivelse til Styrelsen den 28.10.2007 havde omtalt, nemlig politirapport af 26.3.2007 vedr. forløbet med tilkaldelse af centermedarbejdere, da politiet meddelte børnenes mor, at hendes mand var blevet anholdt. De to øvrige rapporter i fremsendelsen 5.2.2008 havde jeg allerede en gang tidligere fået tilsendt ved styrelsens fremsendelse af akter den 2.9.2007. Den ene af de øvrige rapporter var politiets status frem til 3.4.2007 vedhæftet rapport af 10.4.2007 vedr. udrejseforhold den 3.4.2007, begge rapporter fremsendt til Styrelsen fra Rigspolitiet med skrivelse af 18.4.2007 med oplysning om vedlægning af rapporter vedr. en asylsøger udsendt under ledsagelse af Rigspolitiet. - (*Vedr. foranstående: vedlagt Udlændingestyrelsens skrivelse af 5.2.2008: bilag: 105. – Politirapport af 26.3.2007 vedr. børnenes mor vedlagt som bilag 85. – Politiets skrivelse af 18.4.2007 og de to politirapporter vedhæftet som Bilag 95*).

Den 6.2.2008 oprinder og med den tog ministeriet kautionsagsklagen op igen. Den 6.2.2008 fremsendte ministeriet som partshøring af mig skrivelser fra udlændingestyrelsen til ministeriet af henholdsvis 27.11.2007 vedr. kautionsagsakter (den udtalelse som Ministeriet ikke havde medsendt til mig i sin skrivelse af 7.1.2008) samt en udtalelse fra Styrelsen af 1.2.2008 vedr. udsendelsessagen.

Skrivelsen fra Udlændingestyrelsen af 27.11.2007 var en oplysning fra Udlændingestyrelsen til ministeriet om, at udlændingestyrelsen den 2.9.2007 fremsendte kautionssagen til mig og dengang beklagede den sene fremsendelse grundet en fejl. Skrivelsen fra Styrelsen af 1.2.2008 var en oplysning om, at styrelsen ved en fejl ikke havde besvaret min anmodning af 28.10.2007. I skrivelsen 1.2.2008 oplyses endvidere, at udsendelsessagen er vedlagt til ministeriet. Hvad angår ministeriets skrivelse til mig af 6.2.2008, oplyste ministeriet afslutningsvis at advokat 2 var familien Supljas advokat, og kopi af ministeriets partshøring af mig, derfor også var blevet fremsendt til ham. (*Vedr. foranstående, er vedlagt ministeriets skrivelse af 6.2.2008 som: Bilag 70. – Udlændingestyrelsens udtalelse af 27.11.2007: Bilag101. – Styrelsens skrivelse af 1.2.2008 til ministeriet: tidl. bilag 102*).

Hvor om alt er, den 6.2.2008 var jeg i udlandet og på vej til Kosovo for at ordne nogle papirer med ægteparret Suplja, her under indhentning af ny fuldmagt til brug for ministeriet, hvor det blev pindet ud af ægteparret, at undertegnede er deres sagsrepræsentant og ikke advokat 2. Denne fuld-magt af 11.2.2008 med særlig bekræftelse på repræsentationsforhold blev af mig efter min hjemkomst faxet til ministeriet den 27.2.2008. (*Fuldmagt vedlagt som bilag 2. Min fax til Ministeriet af 27.02.2008: Bilag 14*).

Jeg skal her genopfriske, at jeg allerede den 22.1.2008 (Bilag 11) og altså inden min afrejse havde anmodet ministeriet om sagsakter tilgået ministeriet efter den 15.8.2007, anmodningen undtaget brevudveksling mellem undertegnede og ministeriet.

Den 12.2.2008 fremsendte ministeriet mig, (oplyser ministeriet i skrivelsen), akter tilgået sagen i ministeriet efter den 15.8.2007. Udsendelsessagen havde ministeriet ikke sendt med, og meddelte blot at udlændingestyrelsen havde sendt mig de to politirapporter anmodet om i en mail til ministeriet, og at de derfor ikke var vedlagt. Men udsendelsessagen var jo blandt de akter tilgået ministeriet efter den 15.8.2007, nemlig den 1.2.2008 ved fremsendelse fra Udlændingestyrelsen. Efter-som jeg af gode grunde ikke kunne vide, hvilke akter i udsendelsessagen Udlændingestyrelsen havde tilsendt Ministeriet den 1.2.2008, og ministeriet oplyste til mig kun at have undladt at sende de rapporter, som udlændingestyrelsen fremsendte mig den 1.2.2008 blev jeg af den opfattelse, at Styrelsen ikke havde sendt flere akter i udsendelsessagen til ministeriet end til mig. Men det havde Udlændingestyrelsen. Sagt med andre ord: Ministeriet både vildledte og foretog en ulovlig tilbageholdelse af akter.

De akter ministeriet tilsendte mig 12.2.2008 var hovedsageligt min egen brevudveksling med ministeriet om akter (og som jeg havde bedt undtaget fra aktindsigt), endda også en brevkopi af ministeriets skrivelse til mig samme dag. Her ud over var brevudveksling mellem Styrelsen og Ministeriet vedr. aktindsigtsager, samt ministerielt § 6 notat af 17.01.2008 (Bilag 64), og som jeg under punkt 5.d.1 skal vende tilbage til. Ministeriets skrivelse var vedlagt en regning på 26 kr, idet ministeriet oplyste, at advokat 2 var familiens advokat, og ministeriet derfor også havde tilsendt ham kopi af de af mig anmodede akter. (*Ministeriets skrivelse af 12.2.2008 til undertegnede vedlagt som: Bilag 71*).

Begrænset for, hvor smålig man skal være, og at 26 kr. var et lille beløb i forhold til sagens ellers så alvorlige karakter: at en familie grundet ministeriets forsømmelser og brug af Rigspolitiet som sagsbehandlere i humanitærsagen blev tvangsudsendt til Kosovo, og ikke kan få den fornødne behandling og hjælp, fandt jeg det u hensigtsmæssigt at lave en klagesag på opkrævningen hovedsageligt for akter, jeg havde bedt undtaget af aktindsigt, og jeg betalte ministeriet de 26 kr. Efterhånden var jeg også blevet belært om, hvad en klage i forbindelse med akter kan føre til af belemring med bureaukrati frem for akter.

Den 19.2.2008 besvarede jeg ved mail ministeriets partshøring og meddelte at jeg var utilfreds med udlændingestyrelsens svar, idet jeg stadig ikke havde fået tilsendt kopi af udsendelsessagen. Jeg vedhæftede min skrivelse af 14.11.2007 til Udlændingestyrelsen, hvor jeg havde gjort styrelsen opmærksom på, at jeg ønskede hele udsendelsessagen. Jeg nævnte i min mail af 19.2.2008 nogle af de

politirapporter, der måtte findes på sagen, men ikke var blevet fremsendt af Styrelsen. Jeg understregede dog, at jeg ønskede hele udsendelsessagen og ikke kun de i mailen nævnte politirapporter. (*Min e-mail af 19.2.2008 til ministeriet vedlagt som: bilag 13*).

Heller ikke på baggrund af min skrivelse af 19.2.2008 følte ministeriet sig foranlediget til selv at fremsende kopi af udsendelsessagen, som Styrelsen jo havde fremsendt til ministeriet den 1.2.2008. I og med at ministeriet jo heller ikke havde sendt mig akterne 12.2.2008 på baggrund af min aktanmodning 22.1.2008 om akter tilgået ministeriet efter 15.8.2007, og ministeriet ej heller havde oplyst mig om ministeriets modtagelse af øvrige akter i udsendelsessagen, var jeg som allerede nævnt stadig uvidende om, at ministeriet havde fået flere akter tilsendt fra Styrelsen end jeg.

Ved siden af akterne i udsendelsessagen begyndte efterfølgende fra ministeriets side yderligere at versere misbrug af andre og nye aktanmodninger. I et forsøg på at skabe overblik, gennemgår jeg det ikke kronologisk, men skal først færdig redegøre for det videre forløb og udfaldet i forbindelse med mine anmodninger om akter i udsendelsessagen. Jeg nævner de andre aktsager her, fordi forannævnte nye aktsager indgik i min efterfølgende klage til Dem, den 3.3.2008.

Den 3.3.2008 klagede jeg til Dem over ministeriets manglende habilitet, og at det kræver en af de der store glaskugler og evner i claire voyance for at gennemskue ministeriets oplysninger i sine svarskrivelser, her under om akter.

Den 13.3.2008 videresendte De min klage til ministeriet, og bad ministeriet om at forholde sig.

Den 13.3.2008 besluttede jeg at bede ministeriet om at fremsende mig samtlige akter beroende i ministeriet vedr. familien Suplja, og altså ingen akter skulle undtages. Jeg formodede, at familiens advokat 29.3. – 3.4.2007, advokat 2 ved sin indtrædelse i sagen dengang havde modtaget kopi af hele sagen. Kun første kopi af sagen, ministeriet fremsender, er gratis, uanset om ansøgeren siden har skiftet repræsentant. Jeg gjorde i min anmodning ministeriet opmærksom på, at jeg var indforstået med at betale for hovedparten af akterne. Ministeriet forsøgte dog igen at ringe mig op og lægge nye hindringer i vejen for min modtagelse af ministeriets akter, jf. punkt 5.d.2. (*Min aktanmodning 13.3.2008 til ministeriet vedlagt som bilag 16*).

Den 18.3.2008 oprandt. Ministeriet fremsendte stadig ikke udsendelsessagens akter til mig, og syntes heller ikke på baggrund af sin henvendelse til Udlændingestyrelsen samme dag, at have haft planer om det. Ministeriet kontaktede Udlændingestyrelsen og anmodede Styrelsen om, at fremsende, ikke akterne i udsendelsessagen (dem havde ministeriet jo allerede), men Styrelsens korespondance vedr. min anmodning om aktindsigt. (*Ministeriets § 6 notat vedr. telefonsamtale med udlændingestyrelsen vedlagt som: Bilag 74*).

Den 19.3.2008 fremsendte udlændingestyrelsen ministeriet 2 akter vedr. aktindsigtssagen – udsendelsessagen. Det ene akt er et § 6 notat om udlændingestyrelsens telefonsamtale med ministeriet af 5.2.2008, hvor det aftaltes at udlændingestyrelsen skulle fremsende mig to politirapporter. Det andet akt, udlændingestyrelsens skrivelse til mig 5.2.2008 med fremsendelse af 3 politirapporter. (*Vedlagt vedr. foranstående Udlændingestyrelsen skrivelse til ministeriet af 19.3.2008 som: Bilag 105. - Styrelsens § 6 notat som: bilag 103 (modtaget meget utydelig). – Styrelsens skrivelse til mig af 5.2.2008 som: Bilag 104*).

Den 1.4.2008 kontaktede ministeriet iflg. sit § 6 notat samme dag Styrelsen, og oplyste at ministeriet med fax fra Styrelsen 19.3.2008 kun havde modtaget de to ovenfor omtalte akter. Ministeriet anmodede Styrelsen om at fremsende øvrige korespondance i forbindelse med min aktanmodning. Telefonsamtalen mundede ud i en aftale om, at udlændingestyrelsen samme dag skulle sende ministeriet en redegørelse. Der oplyses ikke yderligere om den korespondance ministeriet havde ef-

terlyst. (Ministeriets § 6 notat af 1.4.2008 vedr. telefonsamtale med Udlændingestyrelsen vedlagt som: Bilag 76).

Den 1.4.2008 fremsendte udlændingestyrelsen sin redegørelse og en beklagelse til ministeriet over at de anmodede akter ved en fejl ikke var blevet fremsendt. Jeg skal i næste punkt vende tilbage til denne redegørelse: (Udlændingestyrelsens redegørelse af 1.4.2008 vedlagt som: Bilag 106).

Den 3.4.2008 videresendte ministeriet udlændingestyrelsens redegørelse til undertegnede, med en oplysning om, at ministeriet kunne godtage Udlændingestyrelsens redegørelse og beklagelse. Ministeriet havde denne gang på baggrund af min anmodning af 22.1.2008 om løbende aktindsigt vedlagt kopi af sit § 6 notat af 18.3.2008 telefonsamtale med udlændingestyrelsen med anmodning om korrespondancen om akterne, samt en kopi af ministeriets § 6 notat vedr. ministeriets samtale med styrelsen 1.4.2008 også om korrespondancen. Endvidere en kopi af ministeriets skrivelse til Udlændingestyrelsen 3.4.2008, hvor ministeriet oplyser at kunne tilslutte sig Udlændingestyrelsens beklagelse, og ministeriet selv beklagede, at Udlændingestyrelsen ikke havde fremsendt akter. Hvad angik min aktanmodning af 13.3.2008 om samtlige akter i sagen beroende i ministeriet, oplyste ministeriet at disse ville blive fremsendt til mig den 8.4.2008, herunder akterne i udsendelsessagen. (Ministeriets skrivelse af 3.4. 2008 til undertegnede vedlagt som: Bilag 77. - § 6 notat 18.3.2008, jf. tidl. bilag 74. - § 6 notat af 1.4.2008, jf. tidl. bilag 76. – Ministeriets skrivelse til udlændingestyrelsen 3.4.2008 vedlagt som: Bilag 78).

På baggrund af ministeriets skrivelse og den fremsendte kopi af sin skrivelse til udlændingestyrelsen 18.3.2008 med anmodning om ikke udsendelsessagen, men kun korrespondancen vedr. mine aktanmodninger, begyndte jeg at ane at ministeriet allerede kunne have modtaget alle akterne i udsendelsessagen fra Styrelsen 1.2.2008. Jeg havde dog svært ved at tro, at ministeriet efter mine klager over ministeriets manglende habilitet som klageinstans, turde være så grove, så man i ministeriet ikke havde fremsendt akterne til mig. Også efter 1.2.2008 havde jeg jo udtrykkeligt rykket og klaget til ministeriet over at akterne ikke var blevet fremsendt til mig af Styrelsen.

Den 5.4.2008 skrev jeg derfor i en e-mail til ministeriet, at jeg ikke forstod, at ministeriet den 18.3.2008 kun havde anmodet udlændingestyrelsen om korrespondancen vedr. min aktklagesag. Jeg anførte, at hvis det var rigtigt forstået, at ministeriet den 1.2.2008 kun havde fået de samme akter som jeg havde fået fra udlændingestyrelsen i udsendelsessagen, så ville jeg enten bede ministeriet om at rekvirere hele sagen fra styrelsen og sende med den 8.4.2008, eller bede Styrelsen om at sende mig den omgående, idet jeg ikke havde noget imod hvis Udlændingestyrelsen sendte akterne direkte til mig. (Min mail af 5.4.2008 til ministeriet vedlagt som: Bilag 19).

Den 8.4.2008 (Bilag 79) fremsendte ministeriet sine akter, herunder akterne i udsendelsessagen. Det viste sig, at dreje sig om mange akter, Styrelsen ikke tidligere havde fremsendt ej heller ministeriet. Der mangler dog fortsat flere politirapporter.

Den 28.4.2008 rettede jeg i e-mail henvendelse til ministeriet og efterlyste de enkeltakter, der stadig ikke er fremsendt til mig i forbindelse med udsendelsessagen. Jeg havde endvidere fortsat svært ved at tro, at ministeriet havde tilladt sig, at indhente udsendelsessagen fra udlændingestyrelsen og ikke omgående fremsende kopi til mig. Så afslutningsvis bad jeg ministeriet om enten at bekræfte at have modtaget de øvrige akter i udsendelsessagen den 1.2.2008 eller at afkræfte og oplyse datoen for modtagelsen. (Min e-mail 28.4.2008 til ministeriet vedlagt som: Bilag 20).

Den 9.5.2008 svarede ministeriet i en e-mail på min rykker for de manglende akter, at ministeriet ikke kunne overholde 10-dages-fristen. (Vedlagt som: Bilag 80).

Den 19.5.2008 meddelte ministeriet mig i skrivelse, at ministeriet ikke har de anmodede politirapporter som manglede ved fremsendelse af akter 8.4.2008, men at ministeriet har anmodet Rigspolitiet og Udlændingestyrelsen om at fremsende dem hurtigst muligt, såfremt de eksisterer. Hvad angår akterne i udsendelsessagen, bekræftede ministeriet i sin skrivelse at udlændingestyrelsen den 1.2.2008 tilsendte ministeriet hele udsendelsessagen. (*Ministeriets skrivelse af 10.5.2008 til under-tegnede vedlagt som: Bilag 81*).

5.c.4: Udlændingestyrelsens redegørelse af 1.4.2008 og beklagelser og tiltrådt af ministeriet, og mine bemærkninger her til:

1. Styrelsen glemmer i sin redegørelse at oplyse, at jeg den 11.8.2007 (Bilag 3) første gang anmodede om Styrelsens akter, samt at redegøre for, hvorfor Styrelsen ved fremsendelsen af akter i skrivelse dateret den 31.8.2007 (*Bilag 98*) havde tilbageholdt en del akter i forbindelse med familien Supljans udsendelsessag, og hvorfor Styrelsen ikke oplyste mig herom.
2. Vedr. min skrivelse af 28.10.2007 (*Bilag 6*), hvor jeg gjorde styrelsen opmærksom på, at der manglede politirapporter i de fremsendte akter, og beskrev hvilke forhold de omhandlede, oplyser Styrelsen i sin redegørelse, at min skrivelse var blevet væk, men dog var indjournaliseret i Udlændingeregistret (UR). I et NB i redegørelsen oplyses, at Styrelsen alene er bekendt med min skrivelse af 28.10.2007 på baggrund af ministeriets anmodning af 7.1.2008 (*Bilag 63*) om en udtalelse i anledning af den manglende aktindsigt, men at skrivelsen aldrig er dukket op.

Styrelsen oplyser i sin redegørelse intet om, hvad der var sket med min skrivelse af 14.11.2007 i Styrelsen, hvor jeg gjorde opmærksom på, at der manglede flere rapporter end anmodet om 28.10.2007 og udbad mig hele udsendelsessagen tilsendt. Så måske også blevet væk fra Styrelsen? Men under alle omstændigheder, havde Styrelsen kopi af min klage til Dem, af 17.12.2007, og videresendt af Dem til ministeriet den 21.12.2007, og af ministeriet videresendt til Udlændingestyrelsen med skrivelse den 7.1.2008 hvor jeg havde oplyst om, at jeg i en skrivelse af 14.11.2007 havde anmodet om hele udsendelsessagen (jeg har også faxkwittering).

Styrelsen har således ved ikke at nævne min skrivelse af 14.11.2007 til Styrelsen undladt at redegøre for, hvad Styrelsen har gjort med den og hvorfor Styrelsen kun fremsendte 3 politirapporter den 5.2.2008.

Meget behændigt har ministeriet valgt i sin godkendelse af Styrelsens redegørelse, at se bort fra, at Styrelsen ikke redegør for, hvorfor Styrelsen ikke reagerede på min aktanmodning/rykker af 14.11.2007, og hvorfor Styrelsen heller ikke fremsendte akterne efter den 7.1.2008 at have modtaget kopi af min klage til Dem.

3. Udlændingestyrelsen oplyser endvidere fejlagtigt i sin redegørelse, at en advokat 3 den 29.3.2007 (inden familiens tvangsudsendelse) anmodede Styrelsen om aktindsigt. Men det gjorde advokat 3 ikke, det gjorde der imod advokat 2. Jeg er vidende om, at de to advokater har et partnerfællesskab, men partnerskabet er sagen uvedkommende. Det bør oplyses, hvilken advokat der har rettet henvendelse, og ikke navnet på en partner, såvel som når en anden end jeg retter henvendelse på vegne af Støttekredsen, ikke automatisk kaldes for "Mona Ljungberg".
4. Udlændingestyrelsen oplyser, (og sagen vedr. Styrelsens manglende besvarelse af mine aktanmodninger om udsendelsessagen uvedkommende) at Støttekredsen ved Gerd Gotlieb 3.8.2006 anmodede om akter, og at styrelsen den 15.8.2006 meddelte aktindsigt.

Det er sagen vedr. Styrelsens manglende besvarelse af mine aktanmodninger om udsendelsessagen uvedkommende, fordi mange af akterne i udsendelsessagen er tilgået sagen efter den

15.8.2006 i og med at familien umiddelbart efter den 15.8.2006 forsvandt og rent faktisk først blev udsendt den 3.4.2007.

Udlændingestyrelsens oplysning i redegørelsen om tilsendelse af akter den 15.8.2006 er den rene og skære pynt

Jeg skal afslutningsvis til ovenstående for god ordens skyld bekræfte at det er rigtigt, at jeg på baggrund af Gerd Gottliebs aktanmodning fik tilsendt asylsagakter den 15.8.2006. Dem overdrog jeg efterflg. til ægteparret selv, og de gik jo så i skjul og blev som bekendt tvangsudsendt 3.4.2007 - med eller uden deres sagsakter. I første omgang i hvert fald uden. Familien fik stort set intet lov til at tage med på selve rejsen. Deres personlige ejendele og tøj blev eftersendt og først modtaget måneder senere.

5.c.5. De 8.4.2008 tilsendte politirapporter og uoverensstemmelser:

Rigspolitiet oplyste 11.10.2008 til mig at have sendt sine rapporter i sagen til Udlændingestyrelsen 24.4.2007 (*Bilag 96*). Ministeriet oplyser 19.5.2008 (*Bilag 81*) fra Udlændingestyrelsen 1.2.2008 at have fået hele udsendelsessagen som tilsendt mig den 8.4.2008. Udlændingestyrelsen må så tidlige have tilbageholdt akter uden at oplyse mig om det, eller/og nogle af de fremsendte rapporter har ikke eksisteret ved Styrelsens første fremsendelse 2.9.2007 (skrivelse dateret 31.8.2007) og er først blevet udarbejdet af Rigspolitiet efter og tilpasset til lejligheden på baggrund af mine vedholdende anmodninger om aktindsigt og klage i humanitærsagen. Nogle af rapporterne, der ikke blev fremsendt 2.9.2007 ved jeg har eksisteret, anholdelsesrapport af børnenes far 26.3.2007, samt rapporter vedr. forsøg på fængsling af ægteparret og de to børn i august 2006. Rapporterne vedr. forsøg på fængsling er jeg ikke i tvivl om, at de blev bevidst tilbageholdt, sandsynligvis også Pla's rapporter af 26.3.2007 i forbindelse med fængsling af børnenes far og meddelelse herom til hans kone. Med hensyn til de øvrige rapporter, der ikke blev fremsendt til mig med akter 2.9.2007 er jeg i tvivl om, at rapporterne overhovedet var skrevet den 2.9.2007.

Endvidere: Selvom jeg den 8.4.2008 fik tilsendt yderligere akter i udsendelsessagen, mangler fortsat rapporter. Rapporter, som jeg også må konstatere meget belejligt for Rigspolitiet mangler. Jeg afventer stadig om rapporterne dukker op.

I de rapporter, der er fremsendt er så flere mærkværdige uoverensstemmelser. Det er sandsynligvis forhold, der ved indgivelse af klage hører under statsadvokaten og Patientklagenævnet. Men disse rapporter bør ikke i denne redegørelse stå ukommenterede, i og med at de af Rigspolitiets rapporter tilsendt mig 8.4.2008 alenestående vil give et noget misvisende indtryk af sagens karakter. Jeg er som nævnt også i tvivl om, nogle rapporter ikke er udarbejdet efter, at jeg har fremsendt kopi af Allerød kommunes journaler og psykologvurdering til ministeriet 21.11.2007, og i et forsøg på at underminere oplysningerne om børnenes mors tilstand i de sidste. Jeg kommenterer derfor i min redegørelse til Dem nogle af disse rapporter.

Den 26.3.2007 (*Bilag 85*) fremgår af rapport fra Pla, Rigspolitiet Sandholm, at han ved sin meddelelse til børnenes mor om fængslingen af hendes mand blev svært bekymret grundet hendes tilstand og tilkaldte centermedarbejdere, hvor efter de enedes om, at centermedarbejderne skulle opbevare hendes medicin. De må jo altså inden hendes selvmordsforsøg samme dag have vurderet en risiko for at hun ville begå selvmord. Noget tyder på at, de havde ret i deres vurdering, for hun forsøgte som bekendt et par timer senere at hænge sig. Hun blev efterfølgende under ledsagelse af politi indlagt på Hillerød Sygehus og af modtagende læge skønnet i "aller højeste grad" i selvmordsrisiko (*Bilag 44*). I rapport af 27.3.2007 (*Bilag 87*) oplyser Pla, at han i forbindelse med afhøring af børnenes far tog kontakt til DRK-netværket for at høre til kvindens og børnenes tilstand, og her kort blev orienteret om

moderens hængningsforsøg, og at børnene havde overværet det, samt at hun nu var indlagt og børnene anbragt på børnehjem. Så vidt så langt er der overensstemmelse mellem Rigspolitiets oplysninger og journaler fra DRK, Allerød kommune, samt Hillerød hospital.

Men også i en rapport af 27.3.2008 (*Bilag 88*) oplyser TOH, Rigspolitiet, Anker Heegårdsgade, at han samme dag blev oplyst af Dam, Rigspolitiet i Sandholm om, at børnenes mor dagen før var blevet indlagt efter selvmordsforsøg, men at det formodentligt ikke var alvorligt. Der foreligger ingen rapport fra Dam. Så på hvilket grundlag Dam i Sandholm og TOH i Anker Heegårdsgade den 27.3.2007 kunne nå frem til, at det nok ikke var alvorligt, det er der ingen meldinger om. Det kunne ikke være oplysningerne i Pla s rapporter. Der er heller ingen rapporter om opkald til hospitalet 27.3.2007. I øvrigt iværksattes den 27.3.2007 (*Bilag 45*) på Hillerød psykiatrisk lukkede afdeling tvangstilbageholdelse af børnenes mor, idet hun ønskede at forlade hospitalet og ved lægesamtale fortsat skønnedes i selvmordsrisiko.

Den 28.3.2007 og 29.3.2007 (*Bilag 90 og 91*) oplyser TOH så i to rapporter, at have ringet til Hillerød Sygehus for at gøre opmærksom på sin fax til overlægen. Jeg skal inden jeg fortsætter bemærke, at jeg uafhængigt af de to Rigspoliti rapporter i og med at jeg først har fået dem tilsendt 8.4.2008, allerede 14.1.2008 indgav klage til patientklagenævnet over flere forhold på Hillerød psykiatriske afdeling, her under også særskilt klage over i den ene rapport omtalte fg. Afdelings-læge, og uden at jeg skal gå i detaljer med min klage til patientklagenævnet, ikke over brud på tavshedspligt (det står ikke oplyst i journaler), men bl.a for, hvad der med få ord kan betegnes: kreativ journalføring (at sidestille med kreativt bogholderi) samt hendes opførsel over for børnenes mor.

Vedr. TOHs henvendelser til Hillerød sygehus den 28.3.2008 (*Bilag 90*): I rapporten oplyses at have talt i telefon med en sygeplejerske, og at sygeplejersken har oplyst, at børnenes mors tilstand ikke vurderes alvorlig, men at hun græd meget. I den anden rapport 29.3.2007 (*Bilag 91*) oplyses at have talt i telefon med fg. Afdelingslæge, og at sidste har oplyst, at børnenes mor kun har forsøgt selvmord for at få asyl og sagtens kunne sendes ud af landet. Om det er sandt, at de har udtalt sig, ved jeg som nævnt ikke. I sygeplejerejournalen 29.3.2007 (*Bilag 48*) er oplyst, at flere instanser har henvendt sig vedr. patienten, og at der er henvist til tavshedspligten og ikke videregivet oplysninger, samt at der skal henvises til GBL. Hvem GBL er ved jeg heller ikke. Kun at både TOH og flere hospitalspersonaler på Hillerød Psyk. har et noget lemfældigt forhold til deres oplysninger. Ledelsens indstilling har ofte en afsmittende effekt nedad i hospitalshierarkiet.

Jeg skal derfor ikke udelukke, at den fg. Afdelingslæge og en sygeplejerske på Hillerød psykiatriske afdeling den 28.3.2008 har udtalt sig til TOH, og som han har oplyst i sine rapporter. Eller rettere sagt, på baggrund af min nuværende viden om forholdene for asylsøgere, (her under Suplja-børnenes mor), der indlægges på Hillerød psykiatriske lukkede afdeling, ville det ikke komme bag på mig. Jeg finder det blot besynderligt, når børnenes mors tilstand var vurderet farlig for hende selv den 26.3.2007 og 27.3.2007 og faktisk også 28.3.2007 (i og med at hun formelt og reelt også den 28.3.2008 var tvangstilbageholdt på Hillerød sygehus grundet selvmordsrisiko). Jeg finder det især besynderligt, at efter Rigspolitiet den 28.3.2007 sendte en fax til overlægen, ændres moderens tilstand af nogle af overlægens afdelingspersonaler markant og med tilbagevirkende kraft. (*Jf. Journaler 26.3. og 27.3.2007 og tvangsprotokol Hillerød sygehus: Bilag 18, 19, 20*)

Børnenes mors psykiske tilstand og forhold under indlæggelsen på Hillerød Sygehus er sandsynligvis bedst beskrevet af vennen af familien, Jette G.- (*Bilag 43*), der om aftenen den 28.3.2007 besøgte hende på sygehuset. Jette G.- er ikke læge, og har heller ikke forsøgt at foretage en lægelig vurdering. Men hun så hvad hun så, og oplevede hvad hun oplevede under sit besøg. Imens jeg skrev på min klage til patientklagenævnet i december/januar bad jeg Jette G.- om at skrive sine oplevelser fra sit besøg hos børnenes mor på Hillerød Sygehus ned til mig, og vedlægger også til Deres orientering Jette G.s beskrivelse af den tilstand hun fandt børnenes mor i på Hillerød psykiatriske afdeling den

28.3.2007 og under hvilke omstændigheder. Vedr. børnenes mors tilstand den dag hun blev udskrevet, jf. psykologvurdering Allerød kommune: Bilag 31.

Følgende har intet at gøre med indholdet i politiets rapporter ovenfor, men hører med til bemærkninger om akterne i udsendelsessagen. For endelig undrer mig, at ministeriet den 3.11.2006 kan påtegne en underretning fra Rigspolitiet af 27.3.2007 om ophævelse af spærrekort for børnenes far. Politiets underretning kan ikke være indgået før den 27.3.2007. (jf. bilag 86).

Afslutningsvis til dette punkt: Af de tilsendte akter fremgår som allerede nævnt endvidere at Rigspolitiet planlagde at ægteparret og de to børn skulle tilbringe et døgn i fængsel fra 28.8. –29.8.2006. Fængslingen hindredes kun af, at familien den 28.8.2008 var flygtet fra Sandholm. Jeg har indgivet klage til Statsadvokaten over Rigspolitets formål med fængsling af to forældre og to børn på henholdsvis 9 og 11 år, og vedlægger til Deres orientering klagen. (*Rapport om forsøg på fængsling 28.8.2008: Bilag 84. – Klage til Statsadvokaen som bilag: X*).

5.d. Nye aktindsigtssager i ministeriet oveni aktindsigtssagen vedr. udsendelsesakter:

Jeg skal kort ride op, i midten af august 2006 fik jeg af advokat 1 tilsendt hans akter i sagen.

- at jeg den 11.8.2007 (Bilag 4) den første gang rettede henvendelse til ministeriet vedr. familien Suplja med en anmodning om ministeriets akter i sagen, og at jeg den 15.8.2007 (Bilag 57 med ministeriets version) og min version her, ved en opringning fra ministeriet blev fratalt kravet om alle akter, i forbindelse med at ministeriet oplyste, at familien Suplja var repræsenteret ved advokat 2, og at jeg derfor ændrede aktanmodningen til akter tilgået ministeriet efter 1.1.2006. Den 20.8.2007 (Bilag 58) fremsendte ministeriet akter.

Den 22.1.2008 (Bilag 11) anmodede jeg ministeriet om akter tilgået sagen efter 15.8.2007, undtaget brevudveksling mellem mig og ministeriet. Den 12.2.2008 (Bilag 71) fremsendte ministeriet 17 akter, hovedsageligt brevudveksling mellem mig og ministeriet vedr. aktanmodninger og klager herover.

Den 24.1.2008 blev jeg opmærksom på, at i de akter jeg engang fik tilsendt fra advokat 1, mang-lede en afgørelse på en klage af 28.9.2004 (Bilag 26) fra Advokat 1 til Ministeriet over udlændingestyrelsens afslag på ophold til familien Suplja i henhold til udlændingelovens § 9c1 (Opholdstilladelse af særlige hensyn). Eftersom advokat 1's klage var 3½ år gammel, og familien siden tvangsudsendt, gik jeg ud fra som en selvfølge, at der var truffet afgørelse for år tilbage, og at afgørelsen ved en fejl ikke kommet med i 1's forsendelse (den kunne være faldet ud under kopiering), eller måske var den i kampens hede med og om akter bortkommet for mig.

Den 24.1.2008 anmodede jeg ministeriet om kopi af afgørelsen på advokat 1's klage af 28.9.2004. Jeg uanende om, at ministeriet kun havde arkiveret advokat 1's anmodning uden at træffe afgørelse. Havde jeg vidst det, havde jeg ikke anmodet om kopi, men grebet det noget anderledes an. (*Min anmodning vedlagt som: Bilag 12*).

I de tilsendte akter 12.2.2008 (Bilag 71) var ikke medsendt kopi af afgørelsen på § 9 c 1. Ministeriet oplyste intet om den. Ministeriet oplyste som fremgår af skrivelsen 12.2.2008 at fremsende akter tilgået sagen efter 15.8.2007, kun undtaget to anmodede politirapporter fra Udlændingestyrelsen som ville blive fremsendt mig af Udlændingestyrelsen.

I akterne tilsendt 12.2.2008 lå foruden kopierne af min og ministeriets brevudveksling om akter, kopi af ministerielt § 6 notat af 17.1.2008 (Bilag 64), hvori oplyses at styrelsens skrivelse af 27.11.2007, e-

mail fra Mona Ljungberg af 29.11.2007 samt e-mail fra en advokat 3 af 30.11.2007 ved en fejl er udfundet på en anden udlændings sag.

Udlændingestyrelsens skrivelse af 27.11.2007 (*Bilag 101*) var også med i de tilsendte akter, og min egen e-mail af 29.11.2007 (*Bilag 9*) samt ministeriets skrivelser af 18.1.2008 (*Bilag 65 og 66*) til henholdsvis mig og til udlændingestyrelsen. Der var ingen kopi af en e-mail fra Advokat 3 til ministeriet. Der var i fremsendelsen overhovedet ingen brevudveksling vedlagt mellem ministerium og advokat 2, og brevudveksling vil i denne sag sige ministeriets breve til advokat 2.

Dertil var det advokat 2 og ikke advokat 3 ministeriet vedholdende påstod var familiens advokat. Formuleringen i ministeriets § 6 notat er heller ikke ligefrem let forståelig. Rent faktisk lades forstå at det ikke er en fejl, at skrivelser vedr. Suplja er blevet lagt i en anden udlændings sag, men en fejl at skrivelserne er blevet fundet. Jeg tolkede meget nærliggende oplysningen som en klunget formulering, og på baggrund af modtagne akter, som jo var oplyst var alle (undtaget 2 politirapporter), at oplysningerne i § 6 notatet skulle forstås som: at Udlændingestyrelsens udtalelse af 27.11.2007 samt min e-mail af 29.11.2007 vedr. akter i familiens Suplja sag ved en fejl var blevet lagt ind i en af advokat 3's sager og fundet i denne den 17.1.2008.

Jeg skulle tage grueligt fejl. Rent faktisk havde sekretæren for advokat 3's og 2 sendt ministeriet en e-mail (ikke som oplyst af ministeriet den 30.11.2007, men den 29.11.2007, og videresendt internt i ministeriet 30.11.2007), (*Bilag 24*), hvor ministeriet anmodes om, at fremsende sin skrivelse af 26.11.2007 til mig, da den ikke som oplyst af ministeriet også i skrivelse af 26.11.2007 til Advokat 2 havde været vedlagt.

Grueligt fejl, fordi ministeriet efterflg. misbrugte mailen fra advokat 3's og 2's sekretær af 29.11.2007 til at vildlede i forbindelse med min anmodning af 24.1.2008 (som også blev misbrugt til at vildlede) om kopi af § 9 c 1 afgørelsen på advokat 1's gamle ansøgning af 28.9.2004, og begge mail misbrugt til forsøg på at dække over, at der lå en 3½ år gammel ubehandlet ansøgning i ministeriet og en klage fra mig af 21.11.2008 i humanitærsagen. Jeg er på baggrund af det efterfølgende forløb i dag ikke i tvivl om, at ministeriet ved at tilbageholde nogle akter også bevidst vildledte mig ved fremsendelse af akter den 12.2.2008.

5. d.1. Ministeriets behandling af min anmodning om aktkopi af ministeriets afgørelse på advokat 1's klage af 28.9.2004 over udlændingestyrelsens afslag på ophold til familien Suplja i henhold til udlændingelovens § 9c1.

Jeg skal igen kort opresumere: Fra advokat 1 havde jeg modtaget hans akter i sagen frem til midten af august 2006. Fra ministeriet akter tilgået sagen efter 1.1.2006 og frem til 20.8.2007 (troede jeg). Og ved min aktanmodning 22.1.2008 yderligere (troede jeg) den 12.2.2008 modtaget akter tilgået sagen efter 15.8.2007. Det var i hvert fald, hvad ministeriet havde oplyst at have tilsendt mig.

Den 27.2.2008 (*Bilag 14*) faxede jeg til ministeriet særlig bekræftelse fra familien Suplja af 11.2.2008 (*Bilag 2*), om at familien ønskede sig repræsenteret af mig og ikke af advokat 2. Bekræftelse indhentet fra ægteparret i Kosovo under mit besøg hos familien tidligere i februar. Det var en måned siden, jeg havde anmodet om kopi af 9c1 afgørelsen, og ministeriet havde ikke reageret, så jeg rykkede i min skrivelse af 27.2.2008 også for kopi af denne. Endvidere gjorde jeg i samme skrivelse et forsøg, om end mislykket, på at få ministeriet til at beskæftige sig med min klage af 21.11.2007 vedr. sagens kerne: familien Suplja udsendt til Kosovo på et fejlagtigt grundlag grundet ministeriets forsømmelse og brug af Rigspolitiet som sagsbehandler af oplysninger om børnene tilgået humanitærsagen 2.4.2007. Jeg rykkede i min skrivelse af 27.2.2008 først og fremmest ministeriet for et svar på min klage af 21.11.2007 over at familien Suplja var blevet udsendt på forkert grundlag,

fordi ministeriet efter at have modtaget helt konkrete oplysninger om at børnene havde særlige vanskelige forhold i familien og var anbragt, havde forsømt at kontakte Allerød kommune.

Jeg stillede som fremgår af min skrivelse af 27.2.2008 en række punkter op, som jeg bad ministeriet forholde sig til. Her under om det er Danmarks politik at tvangsudsende børn, der befinder sig i en choktilstand og i forvejen er traumatiserede bl.a. af forhold i familien (de to børns mor lider af svær kronificeret ubehandlet PTSD, hendes tilstand belaster ud over hende selv i høj grad parrets to børn, hele familien har brug for hjælp). Jeg bad også ministeriet om at forholde sig til, hvordan tvangsudsendelsen af familien Suplja stemte overens med tidligere minister Rikke Hvilshøjs løfter til Folketinget i februar/marts, om at børnefamilier med børn i en særlig vanskelig position i familien ville få humanitært ophold.

Den 29.2.2008 (*Bilag 72*) besvarede ministeriet de få sætninger i min fax af 27.2.2008, hvormed jeg rykkede ministeriet for kopi af ministeriets afgørelse på advokat 1's anmodning af 28.9.2004 om ophold til familien Suplja efter udlændingelovens § 9c 1.

Svaret var en kopi af et brev fra ministeriet til advokat 3 sendt samme dag (*Bilag 73*). I brevet til advokaten oplyste ministeriet (usandt), at advokat 3 i skrivelse af 24.1.2008 havde anmodet om en afgørelse på klagen over udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 9c1. Ministeriet meddeler i skrivelsen to forskellige afslag ophold.

Det første indledende afslag i skrivelsen er som fremgår et afslag på familiesammenføring af familien Suplja med en fætter til børnenes far i Danmark, og i henhold til udlændingelovens § 9c 1, stk 1 (hvilket ikke har været ansøgt om, men som jo på baggrund af, at afslaget er skrivelsens hovedindhold og at skrivelsen er stilet til advokat 3, samt oplysningen længere inde i skrivelsen om, at han har rettet henvendelse til ministeriet 24.1.2008, efterlader et indtryk af, at advokat 3 har søgt).

Det andet afslag omhandlede det i sin tid af advokat 1 ansøgte ophold til familien i henhold til udlændingelovens § 9c1. Ministeriet begrundede sit afslag med, at opholdstilladelsen efter 9c1 var subsidær til ansøgningen om opholdstilladelse i henhold til § 9b1, hvilket ministeriet den 3.4.2007 havde meldt afslag på. Da 9c1 var subsidær var dette også et afslag.

Ministeriet havde altså som det ene valgt at sidde ægteparrets bekræftelse på repræsentationsforhold ved mig overhørig, faxet af mig til ministeriet den 27.2.2008. Ministeriet havde også valgt at bruge sin tid på at finde frem til en eller anden fætter til børnenes far i Danmark. Her efter brugte ministeriet sin tid på, at formulere et afslag på familiesammenføring med denne fætter, som familien ikke har søgt familiesammenføring med, og meget grundigt begrunde afslaget spalte op og spalte ned, og foregive på baggrund af en anmodning fra advokat 3.

Ministeriet valgte også at foregive, at advokat 3 den 24.1.2008 havde anmodet om afgørelse på 9c1 (særlige hensyn), og dermed valgte ministeriet også at undgå en partshøring af mig, hvilket ville være almindelig god forvaltningsskik på baggrund af ministeriets lange sagsbehandlingstid (arkivering) af ansøgningen (3½ år), og undervejs flere repræsentantskift for familien.

Ministeriet havde også valgt at ignorere, de vedr. parrets to børn af mig den 21.11.2007 fremsendte graverende oplysninger bl.a i form af journaler, som burde have været inddraget i ministeriets stiltingtagen den 2.4.2007, hvis ministeriet ellers havde udført sit arbejde i overensstemmelse med udlændingelovens bestemmelser om ministeriet som forvaltningsinstans af humanitærsager, samt valgte ministeriet at ignorere, at jeg den 21.11.2007 også vedr. børnenes mor havde fremsendt graverende journaloplysninger, hvoraf fremgår, at overlægen i sin erklæring af 29.3.2007 til Rigspolitiet har afgivet falske oplysninger.

Endelig begrundes ministeriets bl.a. sit afslag på 9c1 med at ansøgninger om ophold efter § 9c1 efter ministeriets praksis behandles subsidiært til ansøgning om ophold efter § 9b1. Men når ministeriet tolker ”subsidiært” i hvert fald i denne sag som, at 9c1 afgørelsen skal have samme udfald som den truffe 9b1 afgørelse, vil det jo sige, at der slet ikke kan gives ophold i henhold til § 9c1 og at ministeriet betragter paragraffen som pynt i udlændingeloven.

Afslutningsvis i sin skrivelse af 29.2.2008 beklager ministeriet, at der ikke tidligere har været truffet afgørelse.

Den 2.3.2008 (*Bilag 15*) klagede jeg til ministeriet over begge afslag. I forbindelse med afslaget i henhold til § 9c1 over at ministeriet, som det ene ikke havde partshørt undertegnede som familiens repræsentant, samt at ministeriet ved sin basering af 9c1 afslaget på 9b1 afgørelsen af 3.4.2007 havde valgt at sidde den verserende klagesag vedr. 9b1 afgørelsen overhøring

Vedr. ministeriets afslag på familiesammenføring af familien Suplja til en her i landet fætter, ønsker jeg dette afslag kaldt tilbage af flere grunde. Ministeriet bør som det ene beskæftige sig med at behandle, hvad der bliver søgt om, og ikke med umulige familiesammenføringer med fætre, der ikke søges om. Som det andet vil jeg som borger i dette land ikke finde mig i det misbrug der finder sted fra nogle politikeres side af afslag som dokumentation for til medier og folketing om at sager er blevet behandlet grundigt og at asylsøgere bare søger alt for at trække sager i langdrag. Det eneste ministeriet og i øvrigt udlændingestyrelsen har været grundige med vedr. familien Supljas anmodninger om asyl og ophold, det har været at trække sagsbehandling ud og at foretage utallige krum-spring for ikke at behandle relevante ansøgninger og at forhindre familien i asyl og anden opholds-tilladelse.

I min skrivelse af 2.3.2008 anmodede jeg endvidere ministeriet om at uddybe, hvad det var for en fejl, der havde medført at ministeriet ikke tidligere havde truffet afgørelse vedr. ansøgningen af 24.9.2004, samt bad ministeriet om kopi af e-mail fra advokat 3 i sagen, såfremt der var nogen.

Den 3.3.2008 klagede jeg til Dem over ministeriets forvaltning og manglende habilitet, herunder over at det ikke er nok med en aktanmodning, men kræver glaskugle og clair voyance evner at finde ud af, hvad der findes af akter i ministeriet. Jeg havde en stærk formodning om, at den omtalte anmodning fra advokat 3 af 24.1.2008 om en afgørelse i § 9c1 klagen i ministeriets skrivelse af 29.2.2008, var min e-mail af 24.1.2008, hvor jeg rykkede ministeriet for et svar på min klage af 21.11.2008 over ministeriets forvaltning af humanitærsagen, og samtidig anmodede om en kopi af 9c1 afgørelsen.

Den 13.3.2008 meddelte De mig, at De havde videresendt min klage til ministeriet og at jeg var nødt til at afvente svar herfra. De bad ministeriet ministeriet forholde sig særligt til mit punkt om ministeriets habilitet.

Ministeriet har i sin svarskrivelse af 8.4.2008 (*Bilag 79*) afvist at tilbagetrække afslaget på familiesammenføringen, som ikke var søgt. Hvad angår min klage over ministeriets behandling af advokat 1's ansøgning af 28.09.2004 om ophold til familien Suplja i henhold til udlændingelovens § 9 c 1 samt ministeriets behandling af min anmodning om kopi af afgørelsen har ministeriet blot beklaget, at ministeriet i afslaget ved en fejl har skrevet fra advokat 3 den 24.1.2008 at have modtaget en anmodning til ministeriet om at træffe afgørelse, men retteligt var en e-mail fra mig? (jeg har ikke anmodet om afgørelse, men kopi om en afgørelse som jeg måtte forvente var truffet for længe siden, og også oplyst til ministeriet i min skrivelse af 27.2.2008). Endvidere beklager ministeriet, at advokat 1's ansøgning af 28.9.2004 ved en fejl var blevet arkiveret, og at der derfor ikke var blevet truffet afgørelse før. Og endelig hævder ministeriet under henvisning til advokat 3's e-mail af 30.11.2007 til ministeriet med rette at have betragtet advokat 3 som familiens advokat. (Retteligt E-mail af 29.11.2007, hvor sekretæren for advokat 3 og 2 oplyste, at ministeriet ikke som oplyst i sin skrivelse

af 26.11.2007 havde vedlagt sin skrivelse til mig samme dag vedr. aktindsigtsklager, og bad om at den blev tilsendt).

Hvor om alt er: når ministeriet ikke selv vidste, at de havde en ubehandlet ansøgning liggende i arkiv, hvordan i himlens navn skulle jeg så vide det?

Jeg er naturligvis ikke tilfreds med, at ministeriet ikke oplyste mig om, at der ikke var truffet afgørelse i 9c1 – klagen, og foretog partshøring, og ikke tilfreds med at ministeriet ikke først behandlede den verserende klage vedr. 9b1-sagen inden sin stillingtagen til 9c1, og ikke tilfreds med at ministeriet blot beklager, at ministeriet var kommet til at arkivere § 9 c1 ansøgningen af 24.9.2004, og ikke tilfreds med at ministeriet kom til at betragte en aktanmodning fra mig, som en anmodning om at træffe afgørelse, ikke tilfreds med at ministeriet blot beklager, at være kommet til at skrive at advokat 3 havde anmodet om en afgørelse vedr. 9c1, og ikke tilfreds med at ministeriet sendte en skrivelse, der indgyder indtryk af, at advokat 3 på vegne af familien Suplja har søgt familiesammenføring med en fætter. (Og havde 3 virkelig søgt, så burde ministeriet inden en afgørelse have orienteret mig og bedt om mine kommentarer.) Og jeg er ikke tilfreds med at ministeriet ikke trækker afslaget på en usøgt familiesammenføring tilbage. Og ikke tilfreds med at ministeriet beskæftiger sig med en ikke ansøgt familiesammenføring frem for en alvorlig klagesag i forbindelse med ministeriets forvaltning af en humanitærsag, der var søgt genoptaget.

5.d.2. Ministeriets forsøg på vildledning i forbindelse med min anmodning af 13.3.2008 til ministeriet om samtlige akter beroende i ministeriet:

Jeg skal kort ridse op: Den 13.3.2008 (*Bilag 16*) bad jeg ministeriet om at sende mig kopi af samtlige akter beroende i ministeriet, og erklærede mig i min skrivelse indforstået med at betale for akterne. Dog ikke for akter tilgået sagen efter 18.4.2006, hvor familien ikke længere havde advokat, samt fandt jeg det heller ikke rimeligt, at jeg skulle betale for kopier af breve som ministeriet fejl-agtigt ikke havde medsendt i skrivelser til mig, men i skrivelserne kun henvist til at have sendt.

Den 26.3.2008 kl. 10.30 blev jeg ringet op af ministeriet vedr. min aktanmodning af 13.3.2008.

Tilsyneladende har ministeriets ansatte også problemer med at læse. Ministeriet forespurgte i sin opringning, om jeg ikke kunne indhente akterne fra familiens tidligere advokat, der iflg. ministeriets oplysning i telefonen havde fået dem alle tilsendt. Ministeriet oplyste, at hvis jeg fik akterne fra familiens tidligere advokat, ville der være den fordel, at jeg ikke skulle betale. Jeg fastholdt, at jeg ønskede ministeriets akter i sagen, og som oplyst i min skrivelse, at jeg var indforstået med at betale. Hun gentog, at hvis jeg fik akterne fra advokaten, skulle jeg ikke betale, og at jeg kunne bede advokaten om akterne. (Det sidste var ikke oplysning, det var en indvending). Jeg gentog, at jeg ønskede ministeriets akter i sagen, og var indforstået med at betale. Samtalen varede vel omkring 5 minutter.

Kl. 10.45 blev jeg igen ringet op af ministeriet. Ministeriet indledte med at oplyse, at jeg tidligere havde fået tilsendt nogle af akterne, og betalt herfor, og at advokaten havde fået tilsendt de samme akter, samt at hvis jeg ville have akterne fra ministeriet, skulle jeg så betale igen for de akter, jeg ville få tilsendt for anden gang (vedkommende begyndte på et regnestykke om datoer og før og efter og frem til). Jeg gentog som i forrige samtale, at jeg som oplyst i min skrivelse ønskede alle akter beroende i ministeriet tilsendt og var indforstået med at betale. Jeg blev igen spurgt om at indhente akterne fra advokaten. Jeg gentog, at jeg ønskede akterne vedr. familien Suplja beroende i ministeriet tilsendt, og på baggrund af ministeriets regnestykker m.v. i telefonen, tilføjede jeg en særlig bemærkning om, at ministeriet ikke skulle bekymre sig om at sortere akter fra, som de mente jeg tidligere måtte have modtaget. Jeg gentog igen, at jeg ønskede samtlige akter.

Ministeriet har i sit § 6 notat samme dag oplyst om 1 opringning til mig, hvor ministeriet iflg. sit § 6 notat vejledte mig, om at jeg kunne indhente akter hos advokaten uden at skulle betale. (vedr. foranstående vedlagt mine telefonnotater af 26.3.2008 vedr. opringer fra ministeriet: Bilag 17. - § 6 notat ministeriet: Bilag 75).

Hvad ministeriet i sit § 6 notat oplyser som vejledning, oplevede jeg som et forsøg på at presse mig til at frafalde min aktanmodning. Jeg havde ingen følelse af at blive vejledt, men at blive vildledt (herunder erfaringen fra min første anmodning 11.8.2007, hvor ministeriet på min aktanmodning havde ringet og oplyst, at familien Suplja allerede var repræsenteret af advokat og på den baggrund overtalte mig til at begrænse min aktanmodning).

Den 31.3.2008 havde jeg stadig hverken modtaget udsendelsessag eller humanitærsag og skrev en åben klage til minister Birthe Rønn Hornbech, over at aktanmodninger under hendes ministertid er blevet noget af en kompliceret affære og drukner i bureaukrati og langsom sagsbehandling. (Min skrivelse vedlagt som: Bilag 18).

I skrivelse af 3.4.2008 (bilag 77) meddelte ministeriet mig efterflg., at ministeriets akter i sagen ville blive fremsendt til mig den 8.4.2008 tillige med akterne i udsendelsessagen.

Den 8.4.2008 (Bilag 79) fremsendte ministeriet akterne.

Fordi jeg fastholdt min anmodning om samtlige akter, ved jeg i dag, at ministeriet som jeg allerede i forrige har redegjort for, kun misbrugte mine klager over udlændingestyrelsen til at indhente akterne til ministeriet selv, og dermed yderligere sinkede og faktisk forsøgte at hindre, jeg fik akterne tilsendt. Jeg ved også i dag, at ministeriet den 20.8.2007 (Bilag 58) ved sin første fremsendelse af akter tilgæet sagen efter 1.1.2006 ikke sendte alle de tilgæede akter. Bl.a. undlod ministeriet at sende kopi af JGs mail af 2.4.2007 til Rigspolitiet. Mailen lå i udsendelsessagen fra Rigspolitiet. Men en e-mail ministeriet selv har været i besiddelse af inden modtagelsen af denne. Mailen var jo sendt fra ministeriet. Jeg har endvidere også først efter 8.4.2008 stiftet bekendtskab med de skrivelser, som ministeriet også undlod at sende med i forbindelse min aktanmodning 22.1.2008 (Bilag 11) om akter tilgæet sagen efter 15.8.2007 (ministeriets skrivelser til advokat 2 samt e-mail af 29.11.2007 fra advokat 3' og 2's sekretær)

Jeg ved også i dag, at ministeriet har yderligere et forklaringsproblem omkring sine oplysninger i telefonen den 26.3.2008 til mig om, at advokaten havde fået tilsendt alle akterne, og at jeg kunne indhente dem der samt et forklaringsproblem vedr. at ministeriet alt i alt uberettiget har opkrævet mig ca. 650 kr for tilsendte akter. (20.8.2007: 107 kr., 12.2.2008: 26 kr., 8.4.2008: 514 kr.) (bilag 52, 85, 22).

For det første var advokat 2 efter familiens udsendelse ikke længere familiens advokat. For det andet, har ministeriet ikke tilsendt Advokat 2 kopi af humanitærsagen. Advokat 2 har heller ikke på noget tidspunkt anmodet om at få humanitærsagen tilsendt. De eneste akter advokat 2 har fået tilsendt, er de akter ministeriet tilsendte ham på baggrund af mine aktanmodninger, og akter han ikke havde bedt om at få tilsendt, og hvor ministeriet på denne baggrund sendte regninger til mig for akter jeg modtog. Jeg formoder i øvrigt, at advokat 2 allerede inden ministeriet 29.8.2007 (Bilag 58A) begyndte at sende ham akter, selv har været i besiddelse af den brevudveksling, der foregik mellem ham og ministeriet i de få dage han var familiens advokat: 29.3. – 3.4.2007: Advokat 2's egne skrivelser til ministeriet 29.3.2007 og 2.4.2007 samt det skriftlige afslag ministeriet sendte ham den 18.4.2007, og genfremsendt af ministeriet 20.8.2007 i kopi på baggrund af min akt-anmodning.

Familiens advokat, 1 frem til august 2006 har heller ikke på noget tidspunkt fået tilsendt kopi af humanitærsagen. Advokat 1 anmodede den 14.9.2005 om akterne i ministeriet. Den 5.10.2005 ringede ministeriet ham op, hvor efter de indgik aftale om, at advokat 1 kun skulle have tilsendt ministeriets korrespondance i sagen med UNMIK. En meget begrænset korrespondance, idet Rigs-politiet og ikke ministeriet kommunikerede med UNMIK i sagen, hvilket ministeriet glemte at op-lyse ham om. Der var dog enkelte skrivelser mellem Rigspoliti og UNMIK, som Rigspolitiet sendte kopi af til ministeriet: Fire e-mail som ministeriet fremsendte til advokat 1 den 11.10.2005. Den 28.8.2006 skulle ægteparret og deres to børn iflg. Rigspolitiets planer om morgenen have været fængslet, men var jo lykkeligvis forsvundet, så børnene ikke også skulle opleve at sidde i fængsel. Samme dag fremsendte ministeriet yderligere skrivelser i forbindelse med UNMIK til advokat 1, og beklagede at skrivelserne ved en fejl ikke var blevet fremsendt tidligere. Akter der var tilgået ministeriet i forbindelse med UNMIK siden 11.10.2005 fik akter, var en skrivelse af 4.8.2006 fra Rigspolitiet til UNMIK, hvor det oplyses, at tidl. aftale om fremsendelse af helbredsoplysninger iflg. aftale med UNHCR nu var annulleret, samt et forvarsel om at familien ville blive udsendt umiddelbart efter den 22.8.2006. Selve den 28.8.2008 tilgik også en e-mail: fra Rigspolitiet til UNMIK, et forvarsel om familiens ankomst 29.8.2008 (Altså højst 5 sider ialt). (*Vedr. foranstående er vedlagt advokat 1's klage af 14.9.2005 som: (Bilag 27). – Ministeriets § 6 notat vedr. aktanmodningen som: Bilag 50. - Ministeriet fremsendelse af enkeltakter 11.10.2005 (Bilag 51). – Rigs-politirapport af 28.8.2006 mislykket fængslingsforsøg af familien (Bilag 84). – Ministeriets skrivelse af 28.8.2007 til advokat 1 (Bilag 53). – Skrivelser fra Rigspolitiet til UNMIK af 4.8.2007: Bilag 82. – Forvarsel af 28.8.2007 til UNMIK om familiens ankomst 29.8.2007: Bilag 83)*)

Advokat 1 havde naturligt sin egen korrespondance med de forskellige udlændingemyndigheder, og det er de akter, jeg har fået af advokat 1.

5.d.3 Ministeriets pengeplatteri af Støttekredsen, fordi man ikke også orker:

Hvad angår ministeriets opkrævning af akter har jeg ikke orket at gå ind i en lang og besværlig polemik med ministeriet, og har derfor betalt pengene. Men ærlig talt, hvad er det for en retsstat, hvor man bliver vildledt og forsøgt hindret akter og plattet for penge af et ministerium, fordi man forsøger at hjælpe et ægtepar og to børn i ubehandlet chok og mangeårigt traume tvangsudsendt til et land, hvor de ikke kan få behandling og hjælp, og familien tvangsudsendt på et urigtigt oplyst grundlag, - og danske udlændingemyndigheder, der samarbejder med flere læger om, at tilpasse deres lægeoplysninger til at ansøgning om humanitært ophold skal fremstå som grundløs.

6. Ministeriets forhold til lægeoplysninger: De læses også som fanden læser biblen.

Børnenes mor har fra indrejsen i Danmark 2001 af sundhedsplejerske, praktiserende læge og psykolog været oplevet som svært traumatiseret med depression. Jeg vedlægger ikke alle lægeakter, sundhedsplejerske udtalelser f. eks. har tilsyneladende ikke været sendt til ministeriet. Men der lå i hvert fald i ministeriet flere udtalelser psykologudtalelser vedr. moderens traumepåvirkninger af børnene, indsendt af advokat 1. En af dem er oplyst i hans skrivelse af 18.3.2003 til ministeriet, en psykologerklæring af 17.10.2002 (*advokat 1's skrivelse 18.3.2003 og psykologerklæring af 17.10.2002, vedlagt som: bilag 25*)

I 2004 var børnenes mor yderligere igennem en grundig psykiatrisk undersøgelse. Undersøgelsen var foranlediget af UNMIKs krav til Danmark, om ikke at sende psykisk syge asylsøgere tilbage til Kosovo, hvilket Danmark flere gange havde forsøgt med oplysning til UNMIK om, at de pågældende asylsøgere ikke havde nævneværdige helbredsproblemer. Kravet fra UNMIK blev her efter, at Danmark skulle sende dokumentation i form af helbredsattest til UNMIK på asylsøgere, som Dan-

mark ønskede at returnere. Men for at kunne sende en helbredsattest, krævede det at asylsøgerne fik undersøgt deres helbred. Derfor iværksatte ministeriet en plan om helbredsundersøgelse af afviste Kosovoflygtninge, og derfor fik ægteparret 21.8.2003 fra ministeriet tilbud om helbredsundersøgelse. Børn blev dog ikke regnet med som mennesker af ministeriet og fik ingen undersøgelse tilbudt. Ægteparret gav 28.8.2003 samtykke til at blive helbredsundersøgt. Samtykket var efterfølgende på et års rejse igennem bureaukratiet. Hvor om alt er, efter 3 år i Danmark blev børnenes mor bevilget udredning ved psykiater. Psykiateren blev efter aftale udvalgt af Danmarks lægeforening. Jeg vedlægger ikke bilag omkring processen, da det er psykiaterundersøgelsen, der er vigtigst.

Psykiater, Rek, undersøgte børnenes mor kom til det resultat, at hun lider af udtalt nok kronificeret PTSD (Post Traumatisk Stress Disorder), og på det tidspunkt med moderat til svær depression. Rek gjorde også opmærksom på at tilstanden medførte alvorlig belastning af hendes børn (hendes lave frustrationstærskel samt overførsel af sin angst på børnene), og at hun ved undersøgelsen hos ham (i konsultationen) ikke havde kontakt med sine børn. Samt oplyste han, at der ikke var selvmordsrisiko p.t. men grundet lidelserne en øget risiko for selvmord. Rek anbefalede endvidere, at børnenes mor fortsatte med psykologsamtaler. (*Psykiater Reks erklæring af 7.10.2004 vedlagt som: [bilag 40](#)*).

Helbredsundersøgelserne af Kosovo-flygtninge blev administreret af og sendt til Rigspolitiet. Men uanset, at det var Rigspolitiet, der administrerede lægeerklæringerne læste ministeriet dem også. Rigspolitiet sørgede for oversættelse af lægeerklæringerne til engelsk med henblik på at sende dem til UNMIK. Inden lægeerklæringerne skulle videresendes til UNMIK, skulle oversættelse og Rigspolitiets notification først godkendes af ministeriet og tilgik dermed ministeriets sagsakter på den enkelte person. En anden ting er så, at lægeerklæringerne aldrig blev sendt til UNMIK. Men oversættelserne fandt sted, og ministeriet havde dem til godkendelse. Den 4.5.2005 godkendte ministeriet Rigspolitiets notifikation og de vedhæftede lægeerklæringer. Ministeriet havde derfor også ved modtagelse af advokat 2s fax 2.4.2007 lægedokumenterede oplysninger, der også fortalte ministeriet, at der var grund til at se nærmere på oplysningerne i advokat 2s fax. (*Ministeriets godkendelse af 4.5.2005 vedlagt som: [Bilag 49](#)*).

Psykologsamtaler stoppede umiddelbart efter den psykiatriske udredning, idet udlændingestyrelsen afslog at bevilge penge til yderligere psykologbehandling. Jeg skal gøre opmærksom på, at bemærkningen nederst i afslaget, om at det kunne ankes til ministeriet ikke ville have betydet en ændring i tilfælde af anke. I foråret 2005 blev ankemuligheden til ministeriet ved lovændring afskaffet, den såkaldte lov om "afskaffelse af madkasseordningen". (*afslag af 15.3.2005: [Bilag 97](#)*).

Advokat 2 fremsendte 29.3.2007 erklæringer fra psykiater Kaw af 27.2. og 1.3.2007. I erklæringerne oplyser Kaw at børnenes mor har psykotiske symptomer, og ikke kan holde sine børn ud. To børn, der endog beskrives som meget stille børn. Også af hensyn til de to børn, anbefalede psykiater Kaw, at hun kom i behandling. (*Kaws erklæringer af 27.2.2007 og 1.3.2007 vedlagt som: [Bilag 42](#)*).

Ministeriet havde altså også den 2.4.2008 allerede en del lægeoplysninger, hvor der udtryktes bekymring for de to børn, samt at deres mor er svært behandlingstrængende.

Den 2.4.2007 medsendte advokat 2 i sin fax erklæring af 18.10.2006 fra læge Skov. Ministeriet oplyste 3.4.2007 telefonisk til Advokat 2, at ministeriet afviste at tage stilling til oplysningerne i Skovs erklæring, med begrundelsen at læge Skov havde engageret sig personligt i sagen på en måde så der kunne stilles tvivl om lægefagligheden (*Lægeerklæring Skov 18.10.2006 vedr. familien: [Bilag 41](#)*).

Jeg vil give ministeriet medhold så langt, at læge Skovs erklæring indeholder en del vurderinger, der virker følelsesladede og selvmodsigende. Ægteparret oplyses at være svært traumatiserede, og at være ved at bukke under, og i samme udtalelse som velfungerende og omsorgsfulde med ressourcer under

de rette betingelser. Ikke desto mindre oplyser læge Skov også en klar objektiv observation: nemlig at Benazera lider under svære psykosomatiske mavesmerter.

Ministeriet oplyser også i sit skriftlige afslag af 18.4.2007 at afvise læge Skovs erklæring og rejser tvivl om lægefagligheden. Alligevel brugte ministeriet nogle af oplysningerne i læge Skovs erklæring til at begrunde sit skriftlige afslag af 18.4.2007. Ministeriet tog omsorgsfulde med ressourcer ud af sammenhængen og brugte som del af begrundelsen for afslaget. Så en lægelig vurdering, hvor ministeriet selv stillede tvivl om lægefagligheden, brugte ministeriet altså alligevel i det omfang den var gavnlig til at begrunde et afslag, og på trods af advokat 2's oplysninger, og tidligere psykolog og lægeoplysninger omkring Ziljida Supljas ringe omsorgsevne, at se bort fra læge Skovs klare objektive oplysning af Benazera med svære psykosomatiske mavesmerter.

Ministeriet havde også overlæge fra Hillerød sygehus erklæring af 29.3.2007 (*Bilag 47*). Men overlægen har i sin erklæring intet oplyst om moderens relationer til sine børn, ej heller hendes forældreevne. Men det var netop på grundlag af børnenes situation at advokat 2, søgte humanitærsagen genoptaget. Forunderligt nok, når en psykiater i sin erklæring har oplyst om symptomer på svær psykisk lidelse hos asylsøgeren, ringer ministeriet ofte til psykiateren, og beder vedkommende uddybe i telefonen, også selvom ministeriet har journaler fra praktiserende læger, der oplyser det samme. Men omvendt kan ministeriet ikke finde ud af at ringe til en kommune og søge oplysninger om grunden til to børns ophold på børnehjem, når ministeriet vedr. de to børn fra en advokat har fået oplysninger, der indikerer at der bør gives opholdstilladelse af hensyn til børnene.

Skal bestemmelsen om, at der ikke må kunne rejses tvivl om lægefagligheden, give mening, så er det uanset med hvilken personlig holdning/følelser lægen udviser engagement i sagen, og "sagen" her ikke at forveksle med asylsøgeren. Det er op til ministeriet at vurdere "hvilken måde", der kan rejse tvivl, men ministeriet vurderer ensidigt, at læger har engageret sig i sagen på en måde, så der kan rejses tvivl, når det drejer sig om læger der taler for asylsøgerens ophold og på baggrund af lægens vurdering af, at ophold vil forbedre asylsøgerens tilstand.

7. Ministeriets uformelle samarbejde med flere læger om afslag på baggrund af urigtige og vildledende lægeoplysninger om asylsøgeren.

Det er ikke så nemt at gennemskue og afdække ministeriets samarbejde med flere læger om afslag til asylsøgeren på baggrund af urigtige og vildledende lægeoplysninger. Der er et mellemlid mellem læge og ministerium, i familien Supljas sag: Rigspolitiet som mellemlid til Hillerød hospital, kontakten til ministeriet går ikke direkte. I andre sager er et langt mere raffineret mellemlid: Dansk Røde Kors (bevidst eller ubevidst fra organisationens side, hvilket jeg ikke her forsøger at forholde mig til, jeg forholder mig kun til ministeriets misbrug). Måden ministeriets samarbejde med bestemte læger kan afdækkes på, er ved at følge ministeriets forkærlighed for og dyrkelse af lægeoplysninger fra læger, der giver urigtige oplysninger til skade for asylsøgerens humanitærsag.

7. a. Overlægen – Hillerød sygehus, lukkede afsnit

Overlægen udtaler sig i sin erklæring af 29.3.2007 (*bilag 47*) til Rigspolitiet om børnenes mor i nedgørende og fordømmende vendinger. Der er ingen racistiske udtryk, og erklæringen lader heller ikke ane, at hun havde forsøgt selvmord et par dage før, men man er alligevel ikke i tvivl, om hvad overlægen mener om hende. Det drejer sig oven i købet om en læge, der totalt unødvendigt tilside-sætter sin tavshedspligt og så at sige kaster patienten ud ved at udtale sig til politiet som han gjorde om hende. Overlægen havde altså engageret sig i sagen, og på en sådan måde, at der på ingen måde kan tales om uvildighed. Han har via sin hospitalsansættelse udfærdiget erklæring ikke for patienten, men for Rigspolitiet, og om en patient, hvor det ingen måde drejede sig om at forebygge kriminalitet.

Ministeriet fandt den 29.3.2007 ingen grund til at rejse tvivl om overlægens lægefaglighed, og har på baggrund af de nye oplysninger i journaler, jeg har sendt til ministeriet den 21.11.2007 heller ikke fundet anledning til at revurdere sin opfattelse, men henholder sig til, at ministeriet den 3.4.2007 ikke fandt grund til at rejse tvivl. Men jeg har i mine skrivelser ikke bedt ministeriet om at gentage, hvordan ministeriet forholdt sig den 3.4.2007. (World trade center står også stadig i New York, hvis vi lukker vores viden ude om 11. september 2001 og nøjes med at se amerikanske film fra før den tid). Jeg har bedt ministeriet forholde sig til de journaloplysninger, jeg har fremsendt, og som vidner om, at overlægen i sin erklæring af 29.3.2007 bevidst har givet væsentlige urigtige oplysninger om børnenes mor og hendes indlæggelsesforløb.

7.b. Psykiatrisk konsulent i centrene, psykiater ES

Af øvrige psykiatererklæringer havde ministeriet 2.4.2006 endnu to erklæringer alene vedr. børnenes mor og hendes mand, men den 18.4.2006 dog en antydning af, at det ikke var helt som det skulle være med børnene. Erklæringerne er af henholdsvis 18.4.2006 og 30.5.2006 fra psykiater ES, psykiatrisk konsulent for Dansk Røde Kors ude i centrene igennem en del år. Han har som jeg skal påvise stillet flere alvorlige fejldiagnoser, herunder fejldiagnose på børnenes mor. Yderligere af de asylsøgere jeg har mødt og som har været henvist til psykiater ES, har ikke en eneste af dem gået der fra uden at føle sig dybt ydmyget og med et yderligere traume over psykiateren. Asylsøgerne har ofte ikke haft andre muligheder end at lade sig henvise til ES, netop fordi han var DRKs psykiatriske konsulent, og de derfor er blevet henvist til ham. Jeg skal om lidt uddybe yderligere omkring de to lægeerklæringer. (*Lægeerklæringerne af 18.4.2006 og 30.5.2006 vedlagt som: Bilag 34 og 34A*).

For i øvrigt er ES overlæge på Helsingør Sygehus under Frederiksborg Amt og sygehusledelsen på Hillerød Sygehus, - og dermed kollega med overlægen – Hillerød Sygehus.

Endnu et forhold gør sig gældende. Psykiater ES's kone, Dis er ansat som ledende sygeplejerske i Sandholm. Jeg skal for god ordens skyld bemærke, at mit kendskab til Dis' virke er kun i forbindelse med journaler, jeg havde udbedt mig på en anden asylsøger, og som Dis skulle godkende udleveringen af og ringede mig op omkring, og at jeg ikke oplevede problemer i den anledning. – Jeg ønsker heller ikke at dømme Dis ud fra, hvad jeg ved om hendes mand og hans psykiatriske virke. – Men omvendt kan så nære relationer mellem en sygeplejerske og psykiater ansat i samme center ikke undgå at rejse en tvivl: hvordan spiller den enes holdning og opfattelse af asylsøgeren ind på den anden, når der skal vurderes? Er man på arbejdspladsen selv i stand til at tage stilling til sin ægtefælles faglighed på samme måde som ved andre kollegaer? Og kan man forholde sig objektivt, hvis en asylsøger klager over eller retter kritik af ægtefællen? Eller er man i stand til at forholde sig fagligt, hvis der af andre i personalegruppen rettes kritik af ægtefællen? Og hvordan spiller det ind på personale, der måske føler anledning til at udtale kritik, eller blot lufte en tvivl om, når man ved, at en af kollegaerne ikke blot er kollega, men også ægtefælle til den person man ønsker at lufte nogle tanker om?

7.b.1. Psykiatrisk konsulent ES og familien Suplja:

Når de to børns mor henvistes til psykiater ES i foråret 2006 hang det sammen med en jævn forværring i hendes tilstand, efter at hun i slutningen af 2005 ophørte med psykologsamtaler, og endvidere at Udlændingestyrelsen havde afslået bevilling til yderligere psykologbehandling. Om forværringen skyldtes ophør af psykologsamtalerne er svært for mig at vurdere. Der synes allerede inden ophør af psykologsamtaler at være en forværring. Sandsynligvis fordi børnenes mor lider af svær kronificeret PTSD, og som sådan har brug for behandling hos læger og psykologer med spe-

cialviden om PTSD såvel som der er brug for en bred tværfaglig indsats og en helhedsindsats i forhold til familie, når der som her er børn og tilstanden har udviklet sig så alvorligt som til kronisk.

Hvor om alt er, som hendes tilstand igennem 2005 forværredes blev børnenes far efterhånden desperat og bønfuldt centerlægen om hjælp til sin kone, som han fortalte mest sad og stirrede ud i luf-ten, ind imellem opførte sig bizart og blev aggressiv på ham og børnene. Den 1.3.2006 var børnenes mor hos en anden centerlæge end tidligere, Vik. - Vik vurderede umiddelbart moderen i en tilstand af svær kronificeret PTSD, (uafhængigt af Psykiater Rek, hvis erklæring ikke lå i DRKs journal). Vik anmodede Udlændingestyrelsen om bevilling af de 3 psykiaterkonsultationer asylsøgere normalt kan få bevilget med henblik på medicinregulering. (*Journal 1.3.2006 vedlægges som: Bilag 33*).

Børnenes mor blev sendt til psykiater ES den 18.4.2006. Ud fra sit første korte møde med ægte-parret (børnenes far deltog indledningsvis) mente psykiater ES at kunne konkludere, og modsat psy-kologer og psykiater Rek og centerlæge Vik, at børnenes mor ikke havde en psykisk lidelse, men i stedet var svært funktionel. En temmelig værdiladet diagnose, der giver den mening, læseren selv lægger i den ud fra psykiater ES øvrige oplysninger, om at det ikke er en psykisk lidelse, og at børnenes mor iflg. hans opfattelse blot skulle aktiveres og begynde at passe sine børn (*jf. Bilag 34*)

Ministeriet oplyser i et afslag af 25.4.2006, at ægteparret 21.4.2006 har fremsendt psykiater ESs erklæring af 18.4.2006. Om børnenes far ikke har forstået et ord af indholdet i ES's erklæring og selv sendte erklæringen til ministeriet kan nok ikke opklares. Lægeerklæringen var ikke ledsaget af et brev, og ministeriet oplyser ikke at have gemt afsenderkuverten. Men modtagelsen af en læge-erklæring, som tydeligt ville give afslag, blev af ministeriet omgående behandlet som en genoptagelsesansøgning. Forvaltningen 21.4.2006 står i skærende kontrast til at ministeriet den 2.4.2007 ikke behandlede en decideret genoptagelsesansøgning med oplysning om at parrets børn lider overlast, "som en genoptagelsesansøgning". (*Ministeriets afslag af 25.4.2006 vedlagt som: Bilag 52. - Oplysning om, at der ikke findes afsenderdokumentation i skrivelse af 19.5.2008: Bilag 81*)

Efter samtalen med psykiater ES skete ingen bedring i børnenes mors tilstand, hun blev heller ikke som foreskrevet af ES i stand til at passe sine børn. Hun var 30.5.2006 (*Bilag 34A*) i en konsultation mere hos psykiater ES. Børnenes far var indledningsvis med, idet hun faktisk var ophørt med at tale. Det er ikke svært at læse af ESs erklæring af 30.5.2006, at han følte sig stærkt provokeret af børnenes mors tavshed og kikken ned i gulvet. Som psykiater ES selv skriver "valgte" han, at betragte hendes tavshed som "funktionel", og nåede i øvrigt frem til, at det hele handlede om for børnenes far at få en lægeerklæring, så de kunne blive fri for deres to ugentlige meldepligter hos politiet.

Psykiater ES havde vurderet rigtigt for så vidt, at børnenes far ønskede at få en erklæring på, at hans kone skulle fritages fra meldepligt hos politiet. Hun var rædselsslagen for politiet og de ugentlige meldepligter. Børnenes far lagde ikke skjul på, at han derfor ønskede en erklæring, der kunne fritage hende, og hun talte, som fremgår, ikke selv. Men i ES's erklæring kom det til at fremstå, som et ønske om at skulke (i lighed med at børn forsøger at skulke fra skole), noget fordækt, samt som at det for børnenes far handlede om selv at blive fri, og han derfor gennede sin kone til psykiater.

Efter besøget hos psykiater ES 30.5.2006 forværredes børnenes mors tilstand yderligere i de følgende måneder. Det er tydeligt at læse af journal, at kontaktpersonen blev forskrækket, da hun 8 august 2006 tilså en hænderrystende kvinde med sorte rande under øjnene og væggtab (citater: "...Tøjet virker alt for stort i dag"). I notatet oplyses også, at børnenes mor henvises til tilsyn hos Vik (læge) sna-rest. Både ES erklæring af 30.5.2006 og kontaktpersonens oplysninger til journal af 8.8.2006 har ægteparret sammen med flere andre journalark selv sendt til ministeriet (af ministeriet dokumenteret ved påstemplet kuvert). Hvem der har besluttet eller sorteret, hvilke journalark ægteparret skulle have udleveret til forsendelse er uvist. Jeg skal gøre opmærksom på, at jeg ikke har vedlagt alle journalark,

men kun de af mig omtalte. (*Patientdata udtrukket 10.8.2006, herunder kontaktpersonens Journalnotat af 8.8.2006 vedlagt som: Bilag 35*).

Hvad angår psykiater ES, kan jeg ikke lægge min viden på hylden, og skal heller ikke i en redegørelse, der omhandler ministeriets manglende habilitet. Nedenstående oplysninger er tilsyneladende ikke tilsendt ministeriet, men ændrer ikke ved, at ministeriet havde fået andre oplysninger, der kraftigt indikerede, at ES's diagnose "ingen psykisk lidelse" var forkert (og at ministeriet i øvrigt vedr. andre asylsøgere har alvorlige fejl diagnoser fra ES liggende, hvad jeg skal vende tilbage til senere). Hvad angår det sidste er det derfor ligegyldigt, om nedenfor beskrevne oplysninger ikke blev sendt til ministeriet. De ville ikke have ændret ministeriets indstilling til ES's erklæringer. Heller ikke uanset, at der også lå psykologerklæringer, en helt uvildig psykiaters erklæring (Rek), og læge Viks tidligere beskrivelse.

Børnenes mor var 16. august også igen hos centerlæge Vik, der blev bekymret og nu tog fat i psykiater ES. Iflg. Viks journal 22.8.2006 ændrede psykiater ES lidt, og ville nu ikke udelukke, at moderen i hans "funktionelle" opfattelse havde et "islæt" af symptomer på depression. Depressioner går normalt ikke over sig selv, og bestemt ikke når man lever under deprimerende forhold. Børnenes mor var allerede 2004 beskrevet af Rek med alvorlig depression. Og ubehandlet i årene efter. (*Viks journaloplysninger af 16.8.2006 og 22.8.2006 vedlagt som bilag 37 og 38*).

Hvad angår parrets to børn, Rifat og Benazera er de under hele perioden i Sandholmlejren (2½ år: 2004 - 2006) beskrevet som undervægtige, triste, hviskende børn, ængstelige med psykosomatiske symptomer (foruden deres mors forværrede tilstand efter overflytning til Sandholm, har også livsvilkårene i Sandholm tydeligt spillet ind, om end deres manglende trivsel i de første to år i Sandholmjournalerne automatisk førtes ind under "ventetid grundet uafklaret asylsag" – senere blot "ventetidsprægede"). Den 14. august 2006 blev det i centerregi endelig taget op, at børnenes forhold og behov for støtte i familien skulle afdækkes. Især parrets yngste barn, Rifat vakte bekymring og blev besluttet at indstille til psykolog. (*Journaloplysninger 14.8.2006 Rifat: Bilag og Benazera: Bilag 36*).

Rifat nåede ikke til den psykolog, man efter drengens 5 års symptomer på mistrivsel ville indstille ham til. Familien forlod Sandholm nogle dage senere. Var de blevet i Sandholm, var Rifat heller ikke kommet til psykolog, det var for sent at tænke på psykolog. Begge forældre og de to børn ville i stedet den 28.8.2006 være blevet fængslet og tvangsudsendt til Kosovo den 29.8.2006 august, jf. (*bilag jf. bilag 84, Rigspolitiets rapport af 28.8.2007*).

7.b.2. Psykiater ES's erklæring misbruges til forfølgelse af familien Salihi.

Jeg har igennem tiden set andre erklæringer fra psykiater ES. En anden familie fra Kosovo har frygtelige problemer grundet psykiater ES. Salihi-børnenes mor var som Benazera og Rifat Supljas mor sunket helt hen, blev af centerpersonalet observeret med psykotiske symptomer og sendt til psykiatrisk konsulent ES. ES mente på trods af de psykotiske symptomer kvinden fremviste, at kvinden ikke var psykotisk, men at der var tale om et "egodystont fænomen" (hvad jeg har kunnet slå mig op til og uden at være sikker på om det er rette betydning: dårlig koordinering med jeg'et) og diagnosen lige så værdiladet som "funktionel". Kvinden her blev af psykiater ES endvidere standard-vurderet svært belastet af "ventetid", blev bebrejdet at hun havde fået sit yngste barn, og som Suplja-børnenes mor ordineret at hæve sit aktivitetsniveau og at passe sine børn og yderligere ikke at forvente at "vi" kunne hjælpe (jeg ved ikke hvem "vi" er, udover at ES må være den ene). En kvinde med psykotiske symptomer. (*ESs erklæringer af 24.6.05 og 2.8.05 vedr. V. Salihi vedlagt som: Bilag 107*).

Da kvinden heldigvis ønskede at tale med en kvindelig psykiater (fremgår ikke af erklæringen), indstillede psykiater ES hende dog til behandling i DRKs eget traumecenter. Her var hun og ægtefællen

senere til en psykologsamtale. Psykologen her mente ikke, at moderen kunne profitere af psyko-terapi, samt at der skulle sættes ind med familiebehandling. Dette er også oplyst ikke kunne lade sig gøre, begrundet i at der ikke kunne gives EU-midler til behandling af hele familien. Behandlingsmuligheden i Danmark afhængig af EU-midler skulle dog også blive familiens held i uheld. Kvinden blev på denne baggrund senere bevilget kvindelig psykiater udenfor centerregi. (*Kontinuation fra DRK vedr. V. Salihi og oplysningerne fra DRKs traumecenter 7.12.2005 vedlagt som: Bilag 108*).

Efter endnu et halvt års tid, startede V. Salihi i psykiatrisk behandling hos en kvindelig psykiater uden for centerregi. Nu svært psykotisk og i selvmordsrisiko. Hun og øvrige familie fik efterflg., den 18.1.2007, meddelt midlertidigt humanitært ophold på baggrund af hendes tilstand og manglende behandlingsmuligheder i Kosovo. Her 1½ år efter er hun stadig psykosepræget med kronisk svær PTSD, og risiko for udvikling af kronisk psykose. Opholdstilladelsen bevilges nemlig kun til familien for et halvt år ad gangen. Der kan søges forlængelse to mdr. før udløb. Der skal så fremsendes lægeerklæringer for det ene og det andet. Ministeriet var 4 mdr. om, at behandle første ansøgning om forlængelse, så undervejs skulle der sendes lægeerklæringer igen. Kvindens tilstand var ved ansøgning om forlængelse uændret. Forlængelsen kom den 25.9.2007, men ministeriet meddelte nu, at hendes tilstand ikke alene kunne give opholdstilladelse, men at praksis var blevet udvidet til at omfatte ophold til ressourcetsvage forældre. Ministeriet ændrede nu til at begge forældre og børn, skulle være syge. Omend praksis er blevet udvidet til også at skulle omfatte ressource-svage forældre, og ikke ophæver reglerne for øvrige praksis om humanitært ophold til psykisk syge, der ikke kan få behandling i hjemlandet. (- *Psykiatererklæring fra psykiater Als af 14.11.2005 og oplysning om indhold i behandling 24.11.2005 vedr. V. Salihi vedlagt som: Bilag 109*. - *Humanitær opholdstilladelse af 18.1.2007 og 25.9.2007 vedlagt som: Bilag 110 og 111*).

Opholdstilladelsen blev endvidere igen kun givet for et halvt år, men et halvt år fra den forrige opholdstilladelse udløb. Der var således kun 3 mdr. til (vi ventede med at søge til 27.12.2008, 1 mdr. før næste forlængelsens udløb), at hele cirкусset skulle starte forfra igen, med indhentning af lægeerklæringer for det ene og det andet, og lægeerklæringer, der skal betales for af asylsøgeren, her Støttekredsen. På nedsat kontanthjælp som syge asylsøgere er, har de ikke penge. Kvindens tilstand er ikke bedret. Parret har 5 børn, den yngste præget af for tidlig fødsel, den mellemste er retarderet. Ældste har et traume efter at have været udsat for pædofili i Danmark. I hvert fald de 4 af børnene og børnenes far lider af astma. Børnenes far også tilbagevendende lungebetændelser samt en allergi, der ubehandlet kan blive livsfarlig. Han lider nu også af depression, bl.a fordi hans liv først og fremmest er fyldt med at skulle styrte rundt og samle lægeoplysninger til ministeriet. En anden grund, hans kone er ikke modtagelig for behandling, grundet uvishedens angst, og som årene går med fra ministeriets side at fastholde familien i uvishedens angst, forringes prognosen for en bedring. Til trods for de mange oplysninger og med få måneders mellemrum fra forrige forlængelse, Har ministeriet trukket sagen, og i skrivelse af 18.5.2008 bad ministeriet så om yderligere oplysninger om ægtefællens (mandens) maveproblemer, og nye lægeudtalelser vedr. den yngste datter trivsel. Selvom alene kvindens psykiske tilstand og behandlingsbehov opfylder kriterierne for humanitært ophold i henhold til ministeriets normale praksis.

Ministeriet har for nuværende været et halvt år om at behandle den seneste ansøgning om forlængelse, og tidligere opholdstilladelse, dermed udløbet for et halvt år siden. Familien har endnu ikke fået en afgørelse. Det generer selvfølgelig familien voldsomt, udover den frygtelige uvished, begrænses de også i deres frihed. De vil gerne besøge familie i udlandet i sommerferien, og har om nogen brug for lidt ferie, men kan ikke rejse ud af Danmark uden opholdstilladelse. Det er rent ud sagt russiske systemtilstande, der hersker i ministeriet. (*Ministeriets skrivelse af 8.5.2008: Bilag 112*. - *Psykiatererklæring fra psykiater Karen M. af 27.5.2008 vedr. V. Salihi: Bilag 112*. Jeg skal oplyse at der jævnligt har været indsendt lægeoplysninger ind om, at V. Salihi fortsat er psykotisk).

Andre romafamilier fra Kosovo, hvor kvinden er psykotisk har på denne baggrund fået opholdstilladelse i det mindste for 1 år ad gangen. Men ikke denne familie. I baggrunden (ministeriet) ligger psykiater ES's gamle erklæring og spøger, og ministeriet drukner familien i konstante krav om nye lægeerklæringer, fordi ESs gamle erklæring er blevet modsagt med klare lægeoplysninger om kvindens tilstand, og en diagnose, der svarer til hendes symptomer.

7.b.3. Psykiater ESs erklæring misbruges til forfølgelse af Rouhangiz Sohrabi:

En tredje kvinde havde og har frygtelige problemer grundet psykiater ES. Kvinden er mid-delalderen og både fysisk (alvorlig hjertelidelse) og psykisk alvorligt syg.

Efter afslag på humanitært ophold 2004, forsøgte hun flere gange selvmord, hvilket hun ikke fik ophold af. Hun gik i psykose og lå i centret mere end et år og sygnede hen. Psykiater ES vurderede 6.12.2004, at kvinden sandsynligvis var tidlig dement. En efterflg. hjernescanning viste tegn på et mindre svind i et af hjernens organer, (kan opstå både i forbindelse med PTSD og i forbindelse med tidlig demens), og oplyser psykiater ES i sin egen erklæring 26.4.2005, scanningen kunne ikke give svar. Han konkluderede samtidig, at kvindens psykiske tilstand muligvis var betinget af PTSD, muligvis en organisk tilstand, og at han ikke mente, der var flere behandlingsmuligheder. Han oplyste også, at hun havde psykotiske symptomer, men efter hans mening, at hun ville være bedst tjent med et almindeligt somatisk plejehjem for demente.

Altså konkludere han alligevel, at en hjernescanning, der ikke kunne give svar, gav det svar at kvinden var tidlig dement, og kvinden på denne baggrund uden behandlingsmuligheder. (*ESs erklæringer af 6.12.2004 og 26.4.2005 vedr. Rouhangiz Sohrabi vedlagt som: Bilag 115*).

Områdelederen i DRK, Jyb afslog nu at give mig som repræsentant for kvinden aktindsigt i journaler. Jeg havde fuldmagt fra kvinden, førend hun blev psykotisk, og havde igennem flere år ført hendes sag. Neutrale DRK overtog nu sagsførelsen. Jeg klagede dengang, men ministeriet godtog Jybs forklaring.

Kvinden fik på baggrund af psykiater ES's erklæring humanitær opholdstilladelse. Der gik vel en måneds tid førend det gik op for hende selv og under et af mine besøg, hvor jeg fandt skrivelsen fra ministeriet. Men da hun fattede det, begyndte livsmodet også at vende tilbage. Hun begyndte at komme lidt ud af sengen, spise og gangtræne med gangstativ (hun kan ikke stå og gå ved egen hjælp), idet hun havde fået opholdstilladelse fik hun også bevilget fysioterapi af den kommende kommune. Kvinden opnåede en bedring, men jo altså langt fra rask. Hun var dybt ulykkelig, hvis hun skulle på plejehjem (som hun sagde, det er jo bare en anden slags center). Kommunen bevilgede hende af disse grunde en beskyttet bolig.

Kvinden flyttede ind i sin nye bolig, har hjemmehjælp og hjemmesygepleje og værge. Ingen i kommunalnetværket tænkte efterflg. på at iværksætte psykiatrisk behandling (hun havde jo diagnosen dement), men mere noget lindring i form af andre tilbud, der kunne bryde den ensformige hverdag lidt. Kvinden har også en alvorlig hjertesygdom, er mager så knoglerne stikker frem, fysisk har hun ikke kræfter til at holde sig oprejst uden hjælpemidler. (*Lægeerklæring af 2.1.2003 fra læge Han vedr. behov for livslang hjertekontrol og behandling vedlagt som: bilag 114*).

Ingen psykiatererklæring, og i stand til at holde sig oprejst ved hjælpemidler, og i beskyttet bolig i stedet for plejehjem, som ES havde foreskrevet. Da opholdstilladelsen udløb efter det første år og kommunen søgte den forlænget for kvinden, var det med en lægeerklæring fra kvindens praktiserende læge, der dels oplyste, at han havde svært ved at få kontakt, men at kvindens medfølgende kontaktperson havde bedre kontakt, at kvinden efter det oplyste klarede sig forbløffende godt i hjemmet (rent og ryddeligt), men typisk blev opgivende, når der var hjælpepersonale i hjemmet, men at der ingen tvivl kunne være om, at hun har haft en række belastende oplevelser, samt at hendes

psykiske status var særdeles vanskelig at vurdere, og måtte være en specialist opgave. (Af en eller anden grund, mente lægen ikke det var hans opgave at henvise til psykiater, han gjorde det i hvert fald ikke). Under alle omstændigheder, selvom lægen ikke gjorde meget ud af, at beskrive på hvilken måde Rouhangiz Sohrabi helbredsmæssigt er svækket, kan af lægeerklæringen udledes, at kvinden ikke kunne gå alene til læge (hun havde kontaktperson med) at hun indendørs kun var mobil med rollator, fortsat havde kontaktforstyrrelser, og hun uden tvivl havde været udsat for en række belastende oplevelser, og burde udredes af psykiater over flere gange. Ministeriet forespurgte efterflg. i kvindens kommune, der telefonisk oplyste, at kvinden ikke var i stand til at klare sig selv og om fortsat behov for værge, hvilket vil sige, at kvinden psykisk er så dårlig, at hun er blevet kendt umyndig. Ministeriet afslog efterflg. at forlænge kvindens opholdstilladelse. (*Læge Fris erklæring af 21.5.2006 vedlagt som bilag 116. – Ministeriets § 6 – notat om kommunens oplysninger 23.8.2006: Bilag 117*).

Med udsigten til at blive tvangsudsendt til sit hjemland, tilstødte nye angstpsykosser og indlæggelse, og heldigt for kvinden (trods alt) ikke indlæggelse på Hillerød sygehus, men på Gentofte. Herfra blev hun dog udskrevet for tidligt, og blev indlagt igen, stabiliseret med medicin og udskrevet. Hvad angår oplysningen om det ryddelige hjem, så har kvinden hjemmehjælp, så der skulle også gerne være rent og ryddeligt. Men der ud over havde kvinden flere gange ugentligt haft hjælp til rengøring og indkøb fra en iransk overbos datter, der i det hele taget har hjulpet kvinden med mange praktiske ting, og næppe havde forestillet sig, at hendes omsorg skulle føre til at kvinden fik afslag på forlængelse af ophold. Hun oplyste så i en skrivelse af 12.3.2007, om sin praktiske hjælp. (*Skrivelse fra Mia.: Bilag 118*).

Humanitærsagen blev herefter genoptaget og udrejsefristen udsat. Et halvt års tid efter lykkedes det hjemmesygeplejen at skaffe kvinden i ambulans behandling hos en ekspert i PTSD på Gentofte sygehus. Denne ekspert på området skulle bruge flere konsultationer til at kunne afdække en diagnose. Der skete så det beklagelige, at han kom til at overskride ministeriets tidsfrist for ind-sendelse af lægeerklæring, og ligeså beklageligt at jeg overså det. Kvinden fik således igen meddelt afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse. Afslaget blev sendt til mig, og jeg forsøgte selvfølgelig omgående at gøre brøden god. Jeg kontaktede omgående Psykiateren på Gentofte, der lige så omgående sendte en erklæring til ministeriet. Ministeriet fastholdt sit afslag. Jeg rekvirerede journaler og fremsendte. Af psykiaterens oplysninger til journalen ved kvindens opstart, fremgår at hun var yderst vanskelig at vurdere, og at der var behov for flere konsultationer, inden han stillede en endelig diagnose. Dermed dokumentation for at det var grundet omhyggelighed i forhold til diagnosen, at erklæringen var blevet glemt. Jeg kontaktede hjemmesygeplejen. Jeg skrev til ministeriet, hjemmesygeplejen ringede til ministeriet, vi forklarede vores frygt for, at kvinden ved meddelelse om afslag igen ville forsøge selvmord eller gå i psykose, jeg med henvisning til dokumentation fremsendt til ministeriet igennem årene, hjemmesygeplejen på baggrund af sin gennemgang af journaler, kvindens tilstand, og psykosereaktioner ved forrige afslag. Det burde jo være kvindens psykiske sygdomstilstand og ikke en forsinkelse af en erklæring, der er udgangspunktet for ministeriets stillingtagen til kvindens behov for humanitær opholdstilladelse. Ministeriet fastholdt sit afslag. (*Psykiater Amb's erklæring af 1.10.2007 vedlagt som: Bilag 119. – Min skrivelse til ministeriet af 4.10.2007 vedhæftet lægeerklæringer: Bilag 120. – Min yderligere skrivelse til ministeriet af 4.10.2007: Bilag 121. – Ministeriets § 6 – notat af 8.10.2007 vedr. hjemmesygeplejens opringning: Bilag 122*).

For at imødegå selvmordsforsøg traf hjemmesygeplejen og jeg forskellige forholdsregler, inden vi oplyste om afslaget til kvinden. Men hendes angst for at blive udsendt til hjemlandet og igen tortureret kan vi ikke ændre ved. Kvinden faldt tilbage i sin psykosetilstand. Og da opholdstilladelsen var inddraget kunne hun ikke fortsætte i behandling hos specialisten på Gentofte Sygehus (kommunens forpligtigelse til at betale ophørte). Ministeriet inddrager kun oplysninger fra hjemmesygeplejersker, hvis hjemmesygeplejens oplysninger er refereret af en læge i en journal eller erklæring, så en udtalelse fra hjemmesygeplejen kunne ikke bruges. Støttekredsens kassebeholdning er ikke til at betale for

sygehusbehandling, heller ikke ambulante. Jeg foranledigede derfor, at en anden psykiater tilså kvinden i kvindens hjem, og efterfølgende udfærdigede en psykiatrisk erklæring. På baggrund af denne erklæring og sandsynligvis også en helsidesartikel om kvinden i weekendavisen 9.11.2007 meddelte ministeriet 9.11.2007 humanitærsagen genoptaget. (*Vedr. foranstående, erklæring af 1.11.2007 fra Psykiater Alf.: Bilag 123. – Artikel i weekendavisen af 9.11.2007: Bilag 124. - Ministeriets genoptagelse af humanitærsagen 9.11.2007: Bilag 125).*

Nu kunne kommunen så igen betale for behandlingen på Gentofte Sygehus, og kvinden genopstartede i sit ambulante forløb der, men jo nu i en forværret tilstand end før afslaget på forlængelse. Psykose forsvinder jo ikke fra den ene dag til den anden.

Her kommer det mest forunderlige. Ministeriet har på en oplysning om to børn, der er anbragt grundet forældrenes manglende omsorgsevne (jf. familien Suplja) ikke tid og omtanke for at løfte røret og ringe til relevante kommune. Og hverken før eller siden tid til at kikke lægeoplysninger igennem indsendt på familien og læse hvad der er oplyst om børnenes forhold. Men hvad angår kvinden her, gav ministeriet efter modtagelsen af den seneste psykiatererklæring og artiklen i weekendavisen og genoptagelse sig tid til at finde frem til et brudstykke af en gammel journal fra Gentofte Sygehus. Brudstykket er de sidste få sætninger i en indlæggelsesjournal på den dag, kvinden blev udskrevet 9.1.2007 (indlæggelsesforløbet inden forlængelse af humanitærtilladelsen blev genoptaget første gang), og står øverst på det første journalark, der skrives på 27.6.2007 efter kvindens opstart i ambulante behandling på Gentofte sygehus. Psykiater Amb har simpelthen fortsat med at skrive videre på den side, hvor journal fra kvindens forrige kontakt med hospitalet sluttede (indlæggelse). I disse få sætninger øverst på siden oplyses, at kvinden udskrives idet hun nu er stabiliseret og har spist og skønnes med moderat depression. På grundlag af ministeriets fund af disse få sætninger i afslutningen af en indlæggelses journal, valgte ministeriet at se bort fra øvrige forløb: afslag – psykose – genoptagelse, afslag – psykose – genoptagelse, og nåede nu frem til at forlange: at på baggrund af uoverensstemmelser i lægeoplysningerne på udskrivningsdagen 9.1.2007 og oplysningerne fra PTSD-specialisten på Gentofte 27.6.2007 og lægeoplysninger 4.10.2007 fra psykiater Alf., skulle iværksættes en ny psykiatrisk undersøgelse ved en fjerde psykiater. (jf. familien Salihi, hvor ministeriet modsat forventer ændring i tilstanden efter blot 3 mdr. (*vedr. forannstående, jf. min skrivelse af 4.10.2007 til ministeriet vedr. Rouhangiz Sohrabi vedhæftet journaler: tidl. Bilag 120. - Ministeriets skrivelse af 22.2.2008: Bilag 127).*

Nu var kvinden jo heldigvis genopstartet på Gentofte kort tid efter, at hun var blevet tilset af den psykiater (Alf), jeg havde rekvireret. Men da jeg allerede havde sendt ministeriet erklæring fra en psykiater, havde jeg ikke ment det nødvendigt efterflg. at indhente yderligere journaler og oplysninger fra psykiater Amb på Gentofte. Det kunne ministeriet så have bedt mig om, men ministeriet frabad sig netop en vurdering fra psykiateren på Gentofte fra samme periode, som i den periode Alf havde skrevet erklæring, og dermed få mulighed for at konstatere, at de to psykiatere med ganske kort mellemrum uafhængigt af hinanden var nået frem til samme konklusion: en kvinde i psykotisk tilstand. I stedet valgte ministeriet at mistænkeliggøre to psykiatere, der lægefagligt har forholdt sig til kvindens psykiske tilstand og hendes behandlingsbehov. Asylsøgere er iflg. udlændingeloven forpligtiget til selv at fremsende lægeoplysninger. Pligten er opfyldt til overmål. (*Journaloplysninger fra psykiater Amb 26.11.2007 – 8.1.2008: Bilag 126. – Min indsigelse til Ministeriet 18.3.2008: Bilag 128).*

Alt i alt har sagen om forlængelse af kvindens humanitære opholdstilladelse nu kørt i 1½ år. Selvom der igennem 5 år har ligget den ene lægeoplysning efter den anden, der viser at kvinden er så bange for at blive sendt tilbage til sit hjemland, at hun bliver psykotisk og/eller suicidal ved trusler om udsendelse. Den langsommelige sagsbehandling også på trods af, at hun vil dø i løbet af få dage grundet sin hjertesygdom, sendes hun tilbage til sit hjemland i bedste fald til et liv på gaden. (jf. *Bilag 114).*

Alle de problemer for hende nu, fordi hun ikke som ES foreskrev befinder sig på et somatisk plejehjem, men i stedet i beskyttet bolig med hjemmesygepleje og hjemmehjælp og værge, og måske endda kan opnå en lidt bedring i sin psykiske tilstand, såfremt hun får tryghed og ikke hele tiden skal frygte for at blive sendt ud. Hun går i ambulans behandling hos en af landets førende eksperter i traumebehandling og behandling af organisk hjernesvind efter tortur. Men netop den konstante trussel om udsendelse forhindrer, at hun får det optimale udbytte af behandlingen. Jeg har klagesag liggende i ministeriet over kravet om undersøgelse ved en fjerde psykiater (*bilag 128*). Der har klagen nu ligget i 3 måneder, på trods af at ministeriet har dobbeltdokumentation for kvindens psykosereaktioner og svære behandlingsbehov.

Ovenstående siger en del om lægers forskellighed, og jeg er også klar over, at klager vedr. læger skal indgives til patientklagenævnet. Men patientklagenævnet behandler ikke klager over mini-steriets forvaltning af lægeerklæringer. Den eneste klagemulighed er Dem, ombudsmanden. Jurister i ministeriet sidder efter forgodtbefindende og vurderer lægers faglighed, ikke på baggrund af undersøgelser fra patientklagenævnet, men på baggrund af oplysningerne i erklæringerne. Derfor er klager vedr. læger der udtaler sig om asylsøgere ikke blot klager, der angår patientklagenævnet. Politisk har man indrettet udlændingeloven sådan, at jurister i ministeriet i forbindelse med asylsøgere har lovmæssige overdommerbeføjelser til at vurdere lægers faglighed – og kriteriet er ikke fagligheden, men fremme af urigtige oplysninger, der kan bruges til afslag.

Ministeriet vægter oplysninger fra læger, der stiller fordomsfulde værdiladede og diagnoser enten uden sammenhæng med asylsøgerens symptomer, eller ved lægens tvivl om hvilken lidelse symptomerne dækker over og valg en diagnose som passer lægen og ministeriet bedst uden at søge asylsøgeren yderligere udredt. Hvis tingene gik ordentligt for sig i ministeriet, havde her omhandlede overlæges og ES'es lægeerklæringer for længe siden vakt undren i ministeriet, der har modtaget langt flere erklæringer fra de to herrer, end jeg. Men ministeriet undrer sig ikke, som fremgår af foranstående, ministeriet dyrker dem.

Hvor mange asylsøgere, der på baggrund af lægeerklæringer fra overlægen, Hillerød psyk. og ES er blevet tvangsudsendt, kunne i denne forbindelse være nok så interessant at få at vide og bør undersøges til bunds.

8. Ministeriets inhabilitet:

Ministeriets manglende habilitet er hvad denne redegørelse handler om, og op til Dem at vurdere om De finder anledning til kritik eller at iværksætte en tilbundsående undersøgelse. Ministeriet forvalter jo mere end en sag, og alle asylsøgere derfor udsatte som familien Suplja, familien Salihi og Rouhangiz Sohrabi.

9. Udlændingestyrelsens funktion i asylsager:

Jeg finder ikke kun grund til at rejse kritik af ministeriets habilitet - men også af udlændingestyrelsen. Jeg har allerede i det forrige fremsat min kritik af udlændingestyrelsens redegørelse i forbindelse med manglende fremsendelse af akter og ministeriets tilslutning til styrelsens redegørelse.

Jeg skal for helhedsblikkets skyld over hvordan sagsforvaltning vedr. asylansøgninger foregår i Danmark her i korte træk yderligere ride op, hvordan udlændingestyrelsen har langtrukket og vildledt i asylsagen vedr. familien Suplja.

Børnenes far indrejste alene i Danmark 27.3.2000. Han var i den situation, at han få måneder efter sin indrejse fik en advokat til at repræsentere sig, advokat 1.

Børnenes far havde inden indrejse i Danmark tidligere med mislykket held forsøgt at søge asyl i andre europæiske lande. Det første halve år af hans ophold i Danmark gik for myndighederne tilsyneladende med at undersøge dette og anmode Italien om at tage ham tilbage, om end Italien i henhold til Dublin-konventionen ikke længere var forpligtiget. Den 10.11.2000 meddelte udlændingestyrelsen ham optaget i normalprocedure.

Den 16.11.2000 rykkede advokat 1 udlændingestyrelsen for en dato for interview af manden, således at asylsagsbehandlingen kunne komme i gang.

Den 3.1.2001 havde Styrelsen ikke reageret og advokat 1 rykkede.

Den 19.1.2001 ringede udlændingestyrelsen advokat 1's kontor op, og oplyste at Styrelsen afventede oversættelse af et dokument, inden manden kunne blive indkaldt til interview.

Den 5.3.2001 hørte advokat 1 til hvordan det gik med oversættelsen og rykkede for fastsættelse af en dato for interview.

Den 7.3.2001: Ringede Udlændingestyrelsen til Advokat 1s kontor og spurgte, hvad det var for et dokument han spurgte til. Styrelsen kendte ikke til noget dokument, der skulle oversættes.

Den 17.4.2001 udfærdigede udlændingestyrelsen tilsigelse til manden til interview den 20.7.2001. Den 20.7.2001 - næsten 1½ år efter hans indrejse og indgivelse af asylansøgning i Danmark, kan vi nu formode, at en realitetsbehandling af asylansøgningen påbegyndes.

Den 20.7.2001 oprinder. Manden stiller til interview. Under interviewet og efter svær forvirring af ham, finder sagsbehandleren ud af, at oversættelsen 11.10.00 af asylansøgningsskemaet flere steder var så fejlagtigt oversat, at sagsbehandleren ikke kunne tilrettelægge sine spørgsmål ud fra det. Det besluttes at sende asylansøgningsskemaet til genoversættelse.

Den 10.8.2001 fremsendes ny oversættelse til udlændingestyrelsen. Men nu er datoen for hvornår børnenes far udfyldte skemaet i oversættelsen ændret og sat et år frem til 17.4.2001. Han havde udfyldt skemaet 7.4.2000, som andre asylsøgere, umiddelbart efter sin indrejse.

Vi har nu to skemaer på dansk, der henviser til forskellig dato for udfyldelsen af det oprindelige skema. Et skema på dansk af 11.10.200 og et af 10.8.2001. Oversættelserne er forskellige. Ved en gennemgang af sagen, ser det altså ud som om, at børnenes far selv har udfyldt to skemaer med et års mellemrum. Men han har kun udfyldt et skema. Jeg har endvidere foretaget kontroloversættelse. Det er det samme skema.

Den 11.10.2001 indkaldte Styrelsen ham til nyt interview 10.12.2001, men det blev aflyst.

Den 12.1.2002 blev han igen indkaldt til interview denne gang til 29.1.2002. Interviewet blev afholdt. Næsten 2 år efter børnenes fars indrejse i Danmark, startede realitetsbehandlingen af hans asylansøgning. Men det kan vi ikke finde ud af, hvis vi kun holder os til Udlændingestyrelsens akter, og retter os efter styrelsens oplyste datoer.

Børnenes far fik afslag begrundet i divergerende oplysninger. Han havde lidt svært ved at tidsfæste de forskellige begivenheder to år tilbage og flere, bl.a. også hvornår han indrejste i Danmark.

Når det drejer sig om Styrelsens asylsagsforvaltning, skal klager indgives til Flygtningenævnet. Men det ændrer ikke ved den kendsgerning, at udlændingestyrelsen er underlagt ministeriet og ministeriets retningslinier for forvaltning. Jeg vil endvidere hævde, at skal en advokat kunne få og holde styr på, hvad der er foregået af fejl og henholdenheder og laven numre under styrelsens sagsbehandling, så kræver det langt flere arbejdstimer end de 10 timer, der bevilges i advokat-bistand som forberedelse til Nævns sagen. Det er jo et sandt Scherlock Holmes arbejde.

10. Afslutningsvis om min tilgang til sagen:

Jeg har haft lejlighed til at gennemgå og belyse Suplja sagen særdeles grundigt, bl.a fordi det har været muligt for mig at indhente dokumenter med oplysninger også fra andre instanser end de danske udlændingemyndigheder, og dertil følge familien i Kosovo.

Jeg har som fremgår måttet konstatere, at man ikke kan stole på de danske myndigheders oplysninger.

11. Vedr. Akter fra andre end udlændingemyndigheder.

11a. Vedr. aktanmodning: Hillerød Sygehus.

Vedr. aktindsigt fra Hillerød hospital i journaler for børnenes mor, fik jeg i første omgang afslag på min anmodning. Den administrerende overlæge oplyste i sin svarskrivelse at den pågældende ikke havde været patient. Jeg ringede efterfølgende til den administrerende overlæge, og oplyste, at der ikke kunne herske tvivl om, at hun havde været indlagt. Lægen oplyste her, at der i min aktanmodning var uoverensstemmelse mellem min stavning af fornavn og hospitalets, og at han så ikke kunne være sikker på at det var samme patient. Det viste sig, at jeg i min skrivelse var kommet til at stave første bogstav i fornavnet med "S" i stedet for "Z", hvilket den administrerende overlæge også kunne have konstateret på baggrund af den af mig medsendte fuldmagt ved min aktanmodning. Børnenes mor, Z. Suplja havde stavet sit eget navn rigtig. Endvidere kunne jeg konstatere at hospitalet i sine patientoplysninger havde stavet forkert, sat et ekstra "o" i fornavnet. Jeg havde på det tidspunkt fra ministeriet fået akter, herunder kopi af overlægens (lukket afsnit) lægeerklæring, og kunne i telefonen derfor oplyse den administrerende overlæge om hospitalets stavfejl. Jeg skal også oplyse, at jeg i min aktanmodning foruden for- og efternavn havde oplyst Z. Supljas fødsels-dato. Så nok begrænset for, hvor mange patienter, der havde været indlagt på Hillerød Sygehus lukkede afdeling med efternavnet "Suplja" med næsten ens fornavn og samme fødselsdato.

Den administrerende overlæge bad mig her efter fremsende min aktanmodning igen, og oplyste at han så ville drøfte med sine jurister. Jeg genfremsendte aktanmodningen, og fik så journalerne fremsendt nogle dage efter.

En bemærkelsesværdig påpasselighed fra Hospitalets side i betragtning af overlægens udtalelse til Rigs politiet om børnenes mor, uden hendes samtykke.

11.b. Vedr. Akter fra Dansk Røde Kors

Også Dansk Røde Kors anmodede jeg om akter. Ved første fremsendelse af journaler var kun medsendt journaler frem til august 2006, da familien forlod Sandholm og gik i skjul. I fremsendelsen var ingen oplysninger, om at Dansk Røde Kors ikke havde fremsendt alle journaler. Jeg var jo så vidende om, at familien havde været tilbage i Sandholm, og børnenes mors selvmordsforsøg i Sandholmlejen, og at der måtte være skrevet en rapport om det. Jeg bad efterfølgende om de øvrige journaler og fik dem tilsendt.

11.c. Vedr. akter fra Allerød kommune:

Allerød kommune er den eneste myndighed og institution, der har overholdt forvaltningsloven. Jeg fik uden problemer kopi af kommunens journaler vedr. familien og få dage efter min anmodning.

[Medfølgende bilag: næste side](#)

Medfølgende Bilag:

Bilag vedr. Suplja Familien.

Skrivelser fra ægteparret Suplja:

1. Fuldmagt af 20.7.2007 fra familien Suplja til Støttekredsen
2. Fuldmagt af 11.2.2008 med særlig bemærkning om at familien Suplja er repræsenteret af Mona Ljungberg. Faxet til ministeriet 27.2.2008

Skrivelser fra Mona Ljungberg:

3. Aktanmodning af 11.8.2007 til udlændingestyrelsen
4. Aktanmodning af 11.8.2007 til flygtningeministeriet
5. Rykker 4.9.2007 til udlændingestyrelsen for kautionssagsakter
6. Fax til Udlændingestyrelsen 28.10.2007 med oplysning om manglende politirapporter, og anmodning om at få dem tilsendt indenfor 10 dage.
7. Rykker til Styrelsen 14.11.2007 akterne. Anmodning om hele udsendelsessagen.
8. Klage af 21.11.2007 til ministeriet Flygtninge over ministeriets forvaltning 2.4. -3.4.2007 af genoptagelsesanmodning af humanitærsagen
9. Klage 29.11.2007 til ministeriet over udlændingestyrelsens kun delvise fremsendelse af akter og manglende reaktion på rykkere for de manglende akter.
10. Anmodning 10.1.2008 til Rigspolitiet om politiets akterne i udsendelsessagen.
11. Anmodning af 22.1.2008 til flygtningeministeriet om akter tilgået sagen efter 15.8.2007, samt om løbende aktindsigt.
12. Anmodning af 24.1.2008 om kopi af afgørelsen vedr. ansøgning af 28.9.2004 om ophold i henhold til udlændingelovens § 9 c 1
13. Foreløbigt svar af 19.2.2008 på partshøring om aktindsigt Udlændingestyrelsen.
14. Rykker af 27.2.2008 til ministeriet for svar på klagen af 27.11.2007, herunder en række punkter som ministeriet anmodes om at forholde sig til konkret, samt seneste oplysninger om yngste barns psykiske tilstand og børnenes situation i Kosovo. Samt fremsendelse af ny fuldmagt og særlig bekræftelse på repræsentationsforhold af 11.2.2008. Samt rykker for kopi af 9c1-afgørelsen.
15. Klage af 2.3.2008 over ministeriets afgørelser vedr. ophold efter § 9c 1 og § 9 c 1.1
16. Anmodning af 13.3.2008 til flygtningeministeriet om alle ministeriets akter i sagen.
17. Telefonnotater 26.3.2008 vedr. opringninger fra ministeriet vedr. aktanmodning 13.3.2008

18. Klage 31.3.2008 til Birthe Rønn Hornbech over at aktanmodninger drukner i bureaukrati
19. E-mail 5.4.2008 til ministeriet: Forespørgsel om ministeriet har modtaget hele udsendelsessagen 1.2.2008. Rykker for at den omgående fremsendes enten fra ministeriet eller styrelsen. Ekstra E-mail med vedhæftning af rykker til Styrelsen 14.11.2007.

(32). Forespørgsel til Allerød kommune af 16.4.2008 om kommunens kontakt til Rigspolitiet (Bilag 32 er vedlagt skrivelser fra Allerød kommune).

20. E-mail 28.4.2008 til ministeriet: Oplysning om manglende rapporter i udsendelsessagen og anmodning om dem, samt indsigelse til Udlændingestyrelsens redegørelse.

DVD med Videooptagelse i Kosovo juli 2007

- X. Til orientering: klage af 31.5.2008 til Statsadvokaten over Rigspolitiets misbrug af udlændingelovens § 36 stk. 1 til fængsling af børn som skræmmeksempel for de afviste Kosovo-flygtninge.

Skrivelser fra Advokat 2:

22. Meddelelse af 29.3.2007 om sin indtrædelse i sagen.
23. Genoptagelsesanmodning humanitærsag begrundet i de to børn fremsendt i fax til ministeriet 2.4.2007.
24. Email 29.11.2007 fra advokat 1 og 2 -kontorets sekretær til ministeriet: om at ministeriet i sin skrivelse af 26.11.2007 ikke som oplyst havde vedlagt kopi af sin skrivelse til Mona Ljungberg samme dag.

Skrivelser fra Advokat 1.

25. Rykker af 18.3.2003 for svar til ministeriet og vedhæftet psykologerklæring af 17.10.2002 fremsendt til ministeriet 25.2.2003
26. Klage til ministeriet af 28.9.2004 over Udlændingestyrelsens afslag på ophold til familien Suplja i henhold til udlændingelovens § 9 c 1 (særlige hensyn).
27. Anmodning af 14.9.2005 til ministeriet om aktindsigt
28. Meddelelse af 29.3.2007 til ministeriet om sin udtrædelse af sagen

Skrivelser fra Allerød kommune:

29. Allerød Kommune Børne- Ungerådgivning rapport 26.3.2007, side 1-3
30. Allerød Kommune Børne- Ungerådgivning rapport 28.3.2007 -30.3.2007, side 4-7
31. Psykologvurdering 29.3.2007 af børnenes mors forældre
32. Mailudveksling 16.4.2008 med Mona Ljungberg omkring Rigspolitiets information om Kommunens aflevering af de to børn den 3.4.2007

Skrivelser fra Dansk Røde Kors:

25. Psykologerklæring af 17.10.2002 vedr. Z. Suplja (vedhæftet skrivelse fra advokat 1, den 18.3.2003, som bilag 25)
33. Læge Viks vurdering af Z. Suplja 01.03.2006 og anmodning om kaution til psykiater.
34. Psykiatrisk konsulent ES's erklæring af 18.4.2006 om at børnenes mor ikke er psykisk lidende, men svært funktionel og ordinerer at passe sine børn.
- 34A. Psykiater ES's erklæring af 30.5.2006 vedr. ægteparret, om at Z. Suplja ikke er psykisk lidende, men manden ønsker fritagelse fra meldepligt hos politiet.
35. Patientdata udtrukket 10.08.2006 vedr. Z. Suplja, herunder kontaktpersonens beskrivelse af 8.8.2006 af en væsentlig forværring i hendes fremtoning.
36. Journal af 14.08.2007 vedr. helbredstjek af sønnen Rifat og datteren Benazera.
37. Læge Vik's journal 16.08.2006 vedr. Z. Suplja
38. Læge Vik: korrigering af diagnosen "funktionel" til også at omfatte depression efter at have taget kontakt 22.08.2006 til psykiater ES om Z. Supljas fremtoning.
39. DRK personalets redegørelse af 26.3.2007 for forløbet i forbindelse med Z. Supljas selvmordsforsøg.

Skrivelser fra læger udenfor Centersystemet og Hillerød Hospital:

40. Reks erklæring af 4.19.2004 vedr. Z. Suplja og indvirkningen af hendes PTSD i relationen til hendes børn.
41. Læge Skov: lægeudtalelse af 18.10.2006 vedr. familien Supla
42. Psykiater Kaws Erklæring af 27.2.3007 og 1.3.2007 vedr. Z. Suplja samt børnenes situation

Skrivelser fra familiens ven Jette G.:

43. Jette G.s beskrivelse 31.10.2007 af Z. Supljas tilstand og forholdene for hende på Hillerød Sygehus ved Jette G.s besøg om aftenen den 28.3.2007. Vedhæftet uddybning 4.1.2008.

Skrivelser fra Hillerød hospital:

44. Indlagt notat af 26.3.2007, side 5 og 6 Hillerød Sygehus vedr. Z. Suplja ved indlæggelse. Skønnes i højeste grad af selvmordsrisiko.
45. Indlagt notat Hillerød Sygehus af 27.3.2007, side 4 vedr. Z. Suplja og iværksættelse af tvangstilbageholdelse grundet selvmordsrisiko.

46. Tvangsprotokol 27.3. – 29.3.2007 Hillerød sygehus vedr. Z. Suplja begrundet i selvmordsrisiko.
47. Overlæge Hillerød psyk. Lukkede afsnit erklæring af 29.3.2007 til Rigspolitiet vedr. Z. Suplja at hun på intet tidspunkt under indlæggelsen har været skønnet i selvmordsrisiko.
48. Sygeplejejournal 29.3.2007, nederste afsnit om at der grundet tavshedspligt ikke er givet oplysninger til instanser, der har henvendt sig.

Skrivelser fra Ministeriet:

49. Godkendelse 04.05.2005 til Rigspolitiet af notifikation og oversatte lægeerklæringer til UNMIK
50. § 6 notat 5.10.2005 vedr. opringing til advokat 1 vedr. hans anmodning om akter af 14.9.2005.
51. Fremsendelse af sagsakter 11.10.2005 vedr. UNMIK til Advokat 1 i henhold til telefonisk aftale af 5.10.2005.
52. Afslag på genoptagelse af humanitærsagen 25.04.2006 på grundlag af psykiater ES's erklæring af 18.4.2006
53. Fremsendelse 28.8.2006 til advokat 1: kopi af enkeltskrivelser til UNMIK.
54. JG., flygtningeministeriet: E-mail af 2.4.2007 til TOH. Rigspolitiet, der anmodes om at ringe hurtigst muligt næste morgen vedr. udsendelsehindringer.
55. Ministeriets § 6 notat af 3.4.2007 kl. 7.30: Telefonsamtale med Rigspolitiet og advokat 2: på grundlag af rigspolitiets oplysninger om grunden til børnenes ophold på Døgninstitution meddeles telefonisk afslag på genoptagelsesansøgning af 2.4.2007.
56. Skriftligt afslag af 18.4.2007 på ansøgningen af 2.4.2007 om genoptagelse af humanitærsagen.
57. § 6 notat af 15.8.2007 vedr. opringing til Mona Ljungberg om akter (obs. fejl i aftaledato og udl. Nr). Nyt og enslydende § 6 notat med rigtige udlændingenummer udfærdiget af ministeriet efter 17.1.2008 (vedhæftning Mona Ljungberg).
58. Ministeriets skrivelse af 20.8.2007 til Mona Ljungberg med fremsendelse af akter. (obs fejl i aftale dato 1.7.06).
- 58A. Ministeriets skrivelse af 20.8.2007 til advokat 2 med fremsendelse af akter. (obs fejl i aftale dato 1.7.06).
59. Skrivelse af 5.10.2007 til Mona Ljungberg om ansøgning om udtalelse fra udlændingestyrelsen vedr. klage i forbindelse med manglende fremsendelse af akter kaudionssager.
60. Skrivelse til udlændingestyrelsen af 5.10.2007 med ansøgning om udtalelse til ministeriet vedr. ikke fremsendte kaudionssagsakter, samt ansøgning om at akterne fremsendes til ministeriet.
61. Skrivelse til Mona Ljungberg 26.11.2007 om Rykker af til udlændingestyrelsen for udtalelse vedr. kaudionssagsakter.
62. Skrivelse af 7.1.2008 til Mona Ljungberg vedr. rykker til styrelsen for udtalelse vedr. kaudionssagsakter samt ansøgning til Styrelsen om udtalelse vedr. ikke fremsendte akter i

udsendelsessagen.

63. Rykker af 7.1.2008 til udlændingestyrelsen for udtalelse vedr. kautionssagsakter samt anmodning om udtalelse vedr. ikke fremsendte akter til Mona Ljungberg i udsendelsessagen og anmodning om at disse akter sendes til ministeriet.
64. § 6 notat af 17.1.2008 om skrivelser i sagen, der ved fejl er udfundet på anden udlændingesag.
65. Skrivelse af 18.1.2008 til Udlændingestyrelsen med oplysning om at udtalelse af 27.11.2007 er tilgået sagen. Samt fortsat ønske om udtalelse vedr. udsendelsessag og anmodning om at tilsende ministeriet denne.
66. Fremsendelse 18.1.2008 af kopi af skrivelse til udlændingestyrelsen vedr. kautionssag.
67. Skrivelse af 18.1.2008 til advokat 2 med fremsendelse af kopi af ministeriets skrivelse 26.11.2007 til Mona Ljungberg.
68. § 6 notat af 5.2.2008 vedr. telefonsamtale med Udlændingestyrelsen om at fremsende to politirapporter til Mona Ljungberg.
69. Ministeriet e-mail af 5.2.2008 til Mona Ljungberg om at udlændingestyrelsen vil fremsende to politirapporter samt akter anmodet om af ministeriet.
70. Skrivelse af 6.2.2008 partshøring af Mona Ljungberg i forbindelse med Udlændingestyrelsens udtalelser og beklagelser vedr. kautionssagsakter og akter i udsendelsessag.
71. Fremsendelse 12.2.2008 af 17 akter til Mona Ljungberg.
72. Meddelelse af 29.2.2008 til Mona Ljungberg om vedlagt kopi af skrivelse til advokat 3 samme dag.
73. Skrivelse af 29.2.2008 til advokat 3: Afgørelse af 29.2.2008 på klage af 28.9.2004 over udlændingestyrelsens afslag på ophold i henhold til udlændingelovens § 9c1 samt afslag på uansøgt 9c 1, stk 1.
74. §6 notat 18.3.2008 vedr. telefonsamtale med styrelsen om korrespondance i styrelsen vedr. Mona Ljungbergs aktanmodninger.
75. § 6 notat af 26.3.2008 vedr. opringning til Mona Ljungberg om hendes aktanmodning 13.3.2008
76. § 6 notat af 1.4.2008 vedr. samtale med styrelsen om korrespondancen med Mona Ljungberg vedr. hendes anmodninger om aktindsigt.
77. Svar af 3.4.2008 til Mona Ljungberg på klage over udlændingestyrelsen i forbindelse med aktanmodninger.
78. Skrivelse til Udlændingestyrelsen af 3.4.2008 med tiltrædelse af Styrelsens beklagelse af 1.4.2008 over at akterne ikke blev fremsendt til Mona Ljungberg rettidigt.
79. Svar af 8.4.2008 til Mona Ljungberg vedr. klage af 21.11.2007 over ministeriets forvaltning af humanitærsagen 2.4 og 3.4.2007 samt svar på klage over ministeriets forvaltning af ansøgning om ophold i henhold til § 9c1.

80. E-mail svar af 9.5.2008 til Mona Ljungberg om at ministeriet ikke kan overholde 10-dages frist i henhold til de af 28.4.2008 anmodede akter.
81. Skrivelse til Mona Ljungberg 19.5.2008: Manglende akter ikke i ministeriets besiddelse, men vil blive rekvireret og fremsendt, hvis de eksisterer. Bekræfter at ministeriet har modtaget øvrige akter i udsendelsessagen fra Udlændingestyrelsen 1.2.2008.

Skrivelser fra Rigspolitiet:

82. Notifikation af 4.08.2006 til UNMIK om familiens ankomst umiddelbart efter 22.8.2006
83. E-mail af 28.08.2006 til UNMIK med hastemeddelelse om familiens ankomst 29.8.2007.
84. Rapport af 28.8.2006 om mislykket forsøg på fængsling af ægteparret og deres to børn, idet de var forsvundet.
85. Pla's rapport af 26.3.2007 vedr. meddelelse til Z. Suplja om fængsling af hendes mand og tilkaldelse af centerpersonale.
86. Meddelelse af 27.3.2007 om ophævelse af spærrekort. Efterfølgende påtegnet af ministeriet den 3.11.06.
87. Pla's Rapport af 27.3.2007 vedr. oplysninger fra DRK om Z. Supljas selvmordsforsøg og indlæggelse, samt de to børns overværelse af selvmordsforsøget og anbringelse på døgninstitution.
88. TOH's rapport af 27.3.2007 vedr. oplysninger fra Rigspolitiet Sandholm ved Dam, der har oplyst at Z. Suplja har forsøgt selvmord, og at det nok ikke er alvorligt.
89. TOH's fax af 28.3.2007 til overlægen, Hillerød sygehus psykiatrisk lukkede afsnit: bestilling af lægeudtalelse
90. TOH's rapport af 28.3.2007 om telefonsamtale med sygeplejerske Hillerød Sygehus om Z. Suplja.
91. TOHs rapport af 29.3.2007 om telefonsamtale med fg. afd. læge, Hillerød Sygehus vedr. Z. Suplja.
92. Fax til ministeriet med fremsendelse af Hillerød overlægens erklæring 29.3.2007. Indhentet af Rigspolitiet på baggrund af Ministeriets skrivelse til advokat 1 28.3.2007
93. Rapport af 30.3.2007 ved TOH om oplysning fra Rigspolitiet ved Dam, Sandholm om møde med Allerød kommune, samt at fremstillingsrapport af 28.3.2007 retten i Hillerød er fremsendt til advokat 2.
94. TOH's rapport vedr. hans samtale med ministeriet 3.4.2007 kl. 7.30.
95. TOH's skrivelse af 18.4.2007 til udlændingestyrelsen vedr. udsendelse af en asylsøger – vedhæftet rapporter af 3.4.2007 og 10.4.2007 om udsendelsesforløb.
96. Svar af 11.1.2008 til Mona Ljungberg vedr. aktanmodning med oplysning om, at politiets akter i

udsendelsessagen er sendt til Udlændingestyrelsen den 24.4.2007.

Bilag fra udlændingestyrelsen

97. Afslag af 15.3.2005 på kaution til psykologbehandling Z. Suplja.
98. Fremsendelse af asylsagsakter i skrivelse dateret 31.8.2007, samt nogle af akterne i udsendelsessagen til Mona Ljungberg. (Modtaget 4.9.2007)
99. § 6 notat af 12.9.2007 vedr. intern telefonsamtale om meddelelse af aktindsigt kautionssagsakter til Mona Ljungberg. Vedhæftet Intern fax af 12.9.2007 fra asylkontor til forsørgelseskontor med fremsendelse af fuldmagt til Mona Ljungberg og oplysning om, at tales ved om, hvem der fremsender akterne.
100. Fremsendelse 19.9.2007 af kautionssagsakter til Mona Ljungberg.
101. Udtalelse 27.11.2007 til Ministeriet vedr. aktindsigtsklage kautionssagsakter, og fremsendelse af kautionssagsakter til ministeriet.
102. Fremsendelse 1.2. 2008 af udsendelsessagen til Ministeriet med beklagelse om at udlændingestyrelsen ved en fejl ikke har besvaret Mona Ljungberg på anmodning af 28.10.2007
103. § 6 notat af 5.2.2008 om telefonsamtale med ministeriet hvor aftales at fremsende de anmodede akter til Mona Ljungberg (jf. Ministeriets § 6 notat 5.2.2008: bilag 68: – 2 politirapporter).
104. Fremsendelse 5.2.2008 af 3 politirapporter til Mona Ljungberg
105. Fremsendelse 19.3.2008 til Ministeriet af 2 akter vedr. korrespondance med Mona Ljungberg om aktindsigt i udsendelsessagen.
- 106: Redegørelse af 1.4.2008 til ministeriet vedr. manglende svar til Mona Ljungberg på aktanmodninger.

Skrivelser vedr. Familien Salihi

107. Psykiater ES af 21.06.2005 og 02.05.2005: erklæringer vedr. V. Salihi har psykotiske symptomer, men af ham ikke vurderes psykotisk, og ordineres at passe sine børn samt henvisning til DRKs traumecenter.
108. DRK-kontinuation 07.12.2006 vedr. V. Salihi om oplysninger fra DRKs Traumecenter om ikke bevilgede EU-midler og aflysning af behandling.
109. Psykiatererklæring fra psykiater Als. 14.11.2005 og 24.11.2005 status og oplysning om indhold i behandlingen af V. Salihi.
110. Humanitær opholdstilladelse af 18.1.2007 til familien Salihi
111. Forlængelse af opholdstilladelse 25.9.2007 til familien Salihi
112. Ministeriets skrivelse af 8.5.2008 med anmodning om yderligere lægeoplysninger M. Salihi.

113. Psykiatererklæring af 27.5.2008 fra psykiater Karen M. vedr. V. Salihi

Bilag vedr. Rouhangiz Sohrabi

114. Lægeerklæring af 2.1.2003 fra læge Han vedr. Rouhangiz Sohrabis behov for livslang hjertekontrol og livsvigtig behandling.

115. Psykiater ES.: 16.12.2004 og 26.4.2005: Erklæringer vedr. Rouhangiz Sohrabi

116. Læge Fris erklæring af 21.5.2006 vedr. Rouhangiz Sohrabi

117. Ministeriets § 6 – notat om kommunens oplysninger 23.8.2006 vedr. Rouhangiz Sohrabi ikke kan klare sig selv og fortsat har behov for værge.

118. Mias skrivelse af 12.3.2007 om sin ydelse af praktisk hjælp til Rouhangiz Sohrabi

119. Overlæge Amb. erklæring af 1.10.2007 til ministeriet vedr. Rouhangiz Sohrabi.

120. Skrivelse fra Mona Ljungberg til ministeriet af 4.10.2007 vedr. Rouhangiz Sohrabi vedhæftet journaler fra Gentofte sygehus 27.6.- 2.10.2007.

121. E-mail til ministeriet af 4.10.2007 vedr. Rouhangiz Sohrabi om risiko for selvmords/psykosereaktion når afslaget meddeles.

122. Ministeriets § 6 – notat af 8.10.2007 vedr. hjemmesygeplejens opringning om risikoen for selvmordsforsøg ved afslag.

123. Psykiater Alf.: erklæring af 4.11.2007 vedr. Rouhangiz Sohrabi er psykotisk

124. Helsidesartikel 9.11.2007 i Weekendavisen om Rouhangiz Sohrabi.

125. Genoptagelse 9.11.2007 af humanitærsagen Rouhangiz Sohrabi.

126. Overlæge Amb journaloplysninger af 26.11.2007 – 8.1.2008 vedr. Rouhangiz Sohrabi.

127. Ministeriet Flygtninge 22.2.2008. Krav om at Rouhangiz Sohrabi undersøges af en fjerde Psykiater.

128. Indsigelse af 18.3.2008 til ministeriet vedr. krav om undersøgelse af en fjerde psykiater (Rouhangiz Sohrabi).

Oversigt medsendte erklæringer fra Psykiatrisk konsulent ES.:

34. Psykiatrisk konsulent ESs erklæring af 18.4.2006 om at Z. Suplja ikke er psykisk lidende, men svært funktionel og ordinerer at passe sine børn.

34A. Psykiater ES's erklæring af 30.5.2006 vedr. ægteparret, om at Z. Suplja ikke er psykisk lidende, men manden ønsker fritagelse fra meldepligt hos politiet.

107. Psykiater ES. af 21.06.2005 og 02.05.2005: erklæringer vedr. V. Salihi har psykotiske symptomer, men af ham ikke vurderes psykotisk, og ordineres at passe sine børn samt henvisning til DRKs traumecenter.

115. Psykiater ES.: 16.12.2004 og 26.4.2005: Erklæringer vedr. Rouhangiz Sohrabi, oplysning om, at hjernescanning giver usikkerhed om PTSD eller tidlig demens, hvor efter ES konkluderer tidlig demens og at Rouhangiz Sohrabi uanset også psykotiske symptomer bør indstilles til somatisk plejehem.